

Zece Argumente Pentru A Crede Biblia

De Don Stewart

Zece Argumente Pentru A Crede Biblia
(cîndva intitulată Cele Zece Minuni Ale Bibliei)
De Don Stewart

Publicată de
Eternity Bound Publishers
Santa Ana, California
www.eternitybound.com

Copyright 1990 de Don Stewart
(Revizuit și adăugat 2009)

ISBN 1-877825-03-04

Toate Drepturile Rezervate. Nici o formă a acestei cărți nu poate fi reprodusă fără permisiunea în scris a editurii

TIPĂRITĂ ÎN STATELE UNITE ALE AMERICI

**VERSETELE PRONUNȚATE SÎNT LUATE DIN SFÎNTA BIBLIE, ASTAZI NOUA
VERSIUNE INTERNAȚIONALĂ, COPIATĂ ÎN 2001 DE INTERNATIONAL BIBLE
SOCIETY. TOATE DREPTURILE REZERVATE**

Citatele din Scriptură marcate (NLT) sînt luate din Sfînta Biblie, New Living Translation, cu drept de autor în 1996. Folosite cu permisiunea “ Tyndale House Publishers, Inc.,” Wheaton, Illinois 60189. Toate drepturile rezervate. În românește, toate citatele sînt luate din traducerea făcută de Dumitru Cornilescu.

Versetele marcate ESV sînt din “The Holy Bible English Standard Version” cu drept de autor în 2001 de “Crossway Bible” o ramură a “ Good News Publishers”. Toate drepturile rezervate.

Cuprins

Introducere

10 Argumente pentru a crede Biblia: Cele Zece Minuni Ale Bibliei

Argumentul 1: Inteligența Credinței prezentate de Biblie

Argumentul 2: Planul Bibliei este unic

Argumentul 3: Supraviețuirea Bibliei

Argumentul 4: Biblia este o istorie precisă

Argumentul 5: Corectitudinea științifică a Bibliei

Argumentul 6: Prezicerile profetice ale Bibliei

Argumentul 7: Dreptatea Bibliei

Argumentul 8: Învățătură unică a Bibliei

Argumentul 9: Personajul principal al Bibliei: Isus Christos

Argumentul 10: Biblia are un mesaj ce transformă viața.

Rezumat și concluzie

Introducere

Creștinismul este o credință bazată pe o carte. Pentru creștini, în toate vremurile, a existat o sursă supremă și completă de cunoștințe despre Dumnezeu și umanitate și anume, colecția de scrieri cunoscută sub numele de Biblie.

Aflăm deasemeni, că Biblia însăși are ultimul cuvânt în toate aspectele vieții. Oricând vorbește despre un subiect, vorbește cu autoritate finală

Acestea sînt afirmațiile Scripturii. Dar sînt acestea adevărate? Cum știu Creștinii că nu sînt amăgiți cînd cred acestea? Cum știu cei necredincioși că Biblia poate fii crezută?

Această carte prezintă evidențe pentru care ar trebui să-i acceptăm afirmațiile – “Zece argumente pentru a crede Biblia”, sau “Cele zece minuni ale Bibliei”. Această carte arată zece lucruri specifice care pun Biblia deasupra oricărei altei cărți scrisă vreodată.

O dată ce aceste dovezi sînt considerate, este clar, Biblia este o carte care îți inspiră încredere. Întra-devăr, împrejurările vor demonstra că este exact ce susține – o descoperire divină a unui Dumnezeu viu pentru ființa umană.

Ținînd cont de acestea să privim la cele “Zece Argumente Pentru a Crede Biblia.”

Argumentul 1

Minunea Inteligenței Credinței Prezentate de Biblie

Isus i-a răspuns, ”Șă iubești pe Domnul Dumnezeu tău,
cu toată inima ta, cu tot sufletul tău,
și cu tot cugetul tău” (Matei 22:37)

Argumentul 1

Minunea Inteligenței credinței Prezentate de Biblie

Primul argument pentru a crede Biblia are de-a face cu natura acestei cărți. În adevăr, însăși faptul că noi putem avea această discuție în secolul douăzeci-și-unu este o adevărată minune!

Deși Scriptura a fost scrisă între două și patru mii de ani în urmă, ea încă are puterea de a provoca inteligența omului din lumea noastră modernă. De fapt, Biblia poate rezista celui mai sever asalt academic și să satisfacă intelectual orice persoană care îi investighează afirmațiile în mod corect. Un număr de observații trebuie făcute despre această trăsătură extraordinară a Bibliei.

Credința Biblică Este Credința Inteligentă

Să începem cu observația că, Biblia, în permanență încurajează oamenii să-și pună încrederea în Dumnezeu. Din nefericire, pentru mulți credința este un salt orb în necunoscut, gânduri inspirate de dorințe sau luarea dorințelor drept realitate. Dar credința pe care o cere Biblia este “inteligentă” sau “rezonabilă” Nu este nici oarbă nici irațională. Biblia ne cere să ne punem încrederea într-o realitate (Dumnezeu) care este vrednic de credința noastră. Nimănu-i se cere să-și sacrifice intelectul când crede în Dumnezeul Bibliei.

Într-adevăr, credința creștină este bazată pe fundamentul solid a ceea ce Dumnezeu Cel viu a făcut de-a lungul istoriei. El S-a revelat umanității și această revelație este descrisă în Scriptură. Biblia ne arată ce cere Dumnezeu de la noi și că noi trebuie să-I răspundem prin credință. În a face așa, nu ni se cere niciodată să ne oprim din a gândi sau a ne neglija intelectul.

De fapt, Isus accentuează că a veni la Dumnezeu implică atât mintea cât și inima și sufletul unei persoane. Când a fost întrebat despre cea mai mare poruncă din lege El a răspuns după cum urmează:

Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.(Matei 22:37)

Observați că Isus a zis că noi trebuie să iubim pe Domnul cu tot “cugetul” nostru. Biblia așteaptă de la cititorii ei să-și folosească mintea pentru a evalua adevărul mesajului ei.

În Scriptură, Inteligența Este Egalată Cu Cunoașterea Lui Dumnezeu

Când Isus a avut o conversație cu unul dintre învățătorii evrei ai legii, El a pus inteligența sau înțelepciunea la același nivel cu a cunoaște pe Dumnezeu. Biblia spune:

Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis:” Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu.” Și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări.

Un răspuns înțelept sau intelligent de la învățătorul legii l-a determinat pe Isus să spună că acel om a fost aproape de împărăția lui Dumnezeu. Acesta este un alt indicator că Biblia încurajează oamenii să-și folosească mintea când examinează dovezi.

Scriptura Spune Că Trebuie Să Verificăm Totul

Apostolul Pavel a încurajat oamenii să verifice afirmațiile Creștinătății, să vadă dacă sînt adevărate. Pavel a scris Tesalonicenilor următoarele:

“Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5:21)

Ei trebuiau să cerceteze “toate lucrurile” ce li se spuneau. Credința oarbă nu era o opțiune.

Apostolul Ioan a scris ceva similar, și a spus astfel:

Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile dacă sînt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși. (1 Ioan 4:1)

Încă odată se accentuează verificarea lucrurilor. Nu li se spune creștinilor să creadă tot ce citesc sau aud.

Cum facem această verificare? Verificăm lucrurile folosind mintea. Este clar că Dumnezeu nu vrea ca noi să “credem orbește” cînd trebuie să determinăm ce este adevărat și ce e fals.

Domnul Ne Provoacă Să-L Cercetăm

În Vechiul Testament, Îl găsim pe Domnul făcînd o provocare celor ce credeau în alți dumnezei în afară de El. Biblia Spune:

“Apărați-vă pricina, - zice Domnul- arătați-vă dovezile cele mai tari”, zice Împăratul lui Iacov.”Să se arate, și să spună ce are să se întîmple; cari sînt proorociile pe cari le-ați făcut vreodată? Spuneți, ca să luăm seama la ele, și să le vedem împlinirea; sau vestiți-ne viitorul. Spuneți-ne ce se va întîmpla mai tîrziu, ca să știm că sînteți dumnezei, faceți măcar ceva bun sau rău, ca să vedem și să privim cu toții.” (Isaia 41: 21-24)

Observați că Dumnezeul Cel viu al Bibliei provoacă pe cei ce cred în alți dumnezei să aducă evidențe care să dovedească existența lor. Dumnezeu cere ca ei să-și “apere pricina” și să vină cu argumente și evidențe. Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi provoacă să vină cu dovezi care să demonstreze ceea ce ei pretind.

Desigur, nu pot să vină cu nici o dovadă, pentru că acești dumnezei în realitate nu există. Pe de altă parte, avem o convingere fermă că Dumnezeul Scripturii a lăsat suficiente dovezi care să satisfacă nevoia celor ce în mod sincer doresc să cunoască adevărul. În contrast cu acești dumnezei ce nu există, Dumnezeul Bibliei ne-a dat dovezi imense să credem în El.

Oamenii Sînt Încurajați Să Examineze

Dovezile Despre Isus

De asemenea găsim că scriitorii Noului Testament au cerut oamenilor să investigheze afirmațiile credinței Creștine. Ei au putut încuraja acest fel de examinări pentru că ei au știut că evenimentele consemnate au fost adevărate. Cu alte cuvinte, scriitorii Scripturii au fost convinși că ei nu răspândesc un mit sau o legendă.

De fapt, Simon Petru a arătat că scriitorii Noului Testament au cunoscut bine diferența dintre mitologie și adevăr. El a scris:

În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu încredințându-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci cînd, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: “Acesta este Fiul Meu prea iubit , în care Îmi găsesc plăcerea.” Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, cînd eram cu El pe muntele cel sfînt.(2 Petru 1:16-18)

În acest pasaj aflăm că Petru pune accentul pe două lucruri importante.

În primul rînd, el știe că ceea ce el vorbește și scrie despre Isus este adevărat. De ce? Pentru că el a fost acolo. Petru a fost un martor ocular la aceste evenimente. Deci el a știut că ceea ce el a scris era adevărat.

În al doilea rînd, Petru ne spune că el își dă seama că există o diferență între “basmе meșteșugit alcătuite” sau mitologie și adevărul despre care el scrie. Acest urmaș al lui Isus spune clar că relatarea lui despre Isus este bazată pe realitate, nu pe mitologie. Încă odată, el a putut face aceste afirmații pentru că a văzut evenimentele în viața lui Isus cu ochii lui. Petru a fost acolo!

Isus A Dat Multe Dovezi De Netăgăduit

Ca Să Dovedească Identitatea Lui

În cartea Faptele Apostolilor, avem încă o referință prin care Isus asigură dovezi suficiente că El a fost Cel care El ne-a spus că este. Luca a scris despre arătările Lui după înviere:

După suferințele Lui, El li s-a arătat și le-a dat multe dovezi convingătoare că El e viu. Li s-a arătat timp de patruzeci de zile și le-a vorbit despre împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1:3)

Observați că Luca subliniază că arătările lui Isus cel înviat sînt “dovezi convingătoare” că Isus a fost într-adevăr viu după moartea Lui pe cruce. De fapt, timp de patruzeci de zile Isus le-a arătat ucenicilor că El cu adevărat a înviat din morți. Ei au avut toate dovezile de care aveau nevoie ca să creadă în învierea Lui.

Pe scurt, scriitorii Noului Testament au fost ori martori oculari la evenimentele despre care au scris, ori au consemnat mărturisiri ale martorilor oculari. Ei au știut că ceea ce scriu e adevărat, și au primit cu bucurie o investigație onestă a întâmplărilor. Nu a fost încurajată credința oarbă. Acesta este un argument crucial pentru înțelegerea noastră.

Astfel, Dumnezeu nu așteaptă ca oamenii să creadă în El, dacă acea credință nu e inteligentă sau chibzuită. Trebuie zidită pe fundamentul solid a ceea ce El a făcut în istorie, și pe ceea ce El a consemnat în Cuvîntul Său.

Credința Creștină Are Suficiente Dovezi

Pentru Cei Care O Examinează Sincer

Dovezile sunt suficiente pentru acei care doresc să cunoască adevărul. De fapt, există numeroase cazuri de oameni care au încercat să dovedească netemeinicia mesajului Bibliei și pînă la urmă au devenit credincioși datorită dovezilor impresionante consemnate în Biblie.

Istoria Scepticului Frank Morrison

De exemplu, la începutul secolului al douăzecilea, a trăit un scriitor pe nume Frank Morrison. Morrison, a crescut într-un mediu necreștin și a ajuns la concluzia că învierea lui Isus Hristos nu a fost altceva decît un mit. Morrison a intenționat să scrie un documentar despre ultimele zile ale lui Isus prin care să combată relatarea biblică a învierii. S-a deplasat pînă în Țara Sfîntă ca să facă cercetări, să scrie cartea care ar da “adevăratul răspuns” cu privire la ceea ce s-a întîmplat cu Isus după moartea Lui.

După o analiză minuțioasă a informațiilor culese s-a răzgîndit. Așa că, în cartea lui, în loc să combată învierea el a devenit un avocat al ei. Primul capitol al cărții lui este intitulat semnificativ “Cartea care a refuzat să fie scrisă”. În cartea lui, el a documentat că s-a răzgîndit datorită dovezilor covîrșitoare pe care le-a găsit. Cu alte cuvinte, o examinare apropiată a celor petrecute l-a făcut să creadă în Isus Hristos.

Mărturia Scepticilor Gilbert West Și Lord Lyttleton

Autorul Michael Green, în cartea sa *Omul Viu*, dă alte exemple de oameni care au intenționat să combată credința Creștină și după aceea au devenit credincioși. El a scris.

Doi tineri capabili, Gilbert West și Lord Lyttleton, s-au dus la Oxford... hotărâți să atace temelia credinței Creștine. Lyttleton s-a pregătit să dovedească, că Saul din Tars nu a fost niciodată convertit la creștinism, și West să demonstreze că Isus nu a înviat niciodată din morți.

La câțva timp după aceea, s-au întâlnit să discute ce a găsit fiecare. Amândoi au fost puțin rușinați pentru că fiecare a ajuns la aceleași concluzii incomode. Lyttleton în urma investigațiilor a găsit, că Saul din Tars a devenit un om radical schimbat prin convertirea la Creștinism; apoi West a găsit că dovezile conduceau fără greș la faptul că Isus a înviat din morți. Cartea lui încă se poate găsi în bibliotecă. Se numește *Observations on the History and Evidences of the Resurrection of Jesus Christ (Observații asupra Istoriei și Evidențe ale învierii lui Isus Christos)* și a fost publicată în 1947. Pe prima pagină a scris următoarele: "Nu te grăbi să acuzi înainte de a cunoaște adevărul", lucru care ar putea fi luat în considerare de orice agnostic contemporan. (Michael green, *Man Alive*, Downers Grove: Intervarsity press, 1968, pp. 55,56)

Această observație a lui West, scrisă cu așa mult timp în urmă, este încă adevărată și astăzi. Oamenii nu ar trebui să respingă afirmațiile Creștinismului pînă nu îi examinează dovezile în mod personal.

În cartea lui, Lyttleton a făcut următorul comentariu despre convertirea lui Saul din Tars în Apostolul Pavel.

Am ajuns la concluzia că pînă și convertirea și Apostolia Sfîntului Pavel, este o demonstrație suficientă să dovedească Creștinismul ca o Revelație Divină (George Lord Lyttleton, *Observations on the Conversion and Apostleship of St. Paul*, London, 1814).

Astfel, avem mărturia a doi oameni care au fost convinși că credința Creștină a fost adevărată, după ce au făcut o examinare detaliată a întîmplărilor. Deși ei au început ca necredincioși, temeinicia dovezilor i-a determinat să recunoască adevărul.

Cu siguranță, am putea să spunem că în secolul douăzecișu, oamenii pot să examineze Biblia inteligent, și să-i satisfacă pe deplin. Este o adevărată minune că această carte veche împlinește necesitățile intelectuale ale umanității moderne. Care este motivul pentru aceasta? Este pentru că Scriptura este ceea ce pretinde - Cuvîntul Dumnezeuului Cel Viu.

Rezumatul La Argumentul 1: Minunea Inteligenței Credinței Prezentată De Biblie

Unul dintre mulți factori care fac Biblia diferită de toate celelalte cărți vechi este modul în care aceasta se relatează la umanitatea modernă. Într-adevăr, Scripturile sînt la fel de potrivite pentru vremea de astăzi cum de altfel au fost pentru toate vremurile.

Cum este posibil așa ceva? Pe de o parte, Dumnezeu care este revelat în Biblie încurajează oamenii să gîndească - să cîntărească și să evalueze dovezile. Scriitorii biblici nu se așteaptă ca cititorii ei să creadă orbește. Dimpotrivă, ei se așteaptă ca cititorii să gîndească, să-și folosească mintea.

În consecință, Credința Creștină nu este ceva ce oamenii acceptă prin a tăgădui cele întîmplate ci mai degrabă prin investigarea lor. Creștinismul se bucură de o investigație deschisă și onestă a adevărului. Cînd cele întîmplate sînt verificate se va găsi că credința Creștină se potrivește cu realitatea cunoscută. Cu alte cuvinte, întîmplările vor dovedi afirmațiile Scripturii ca fiind adevărate.

Pe de o parte, ni se spune să iubim pe Domnul cu “tot sufletul nostru”. Asta înseamnă că noi trebuie să gîndim. Trebuie să experimentăm diferite afirmații pe care le fac scriitorii biblici și să vedem dacă sînt adevărate. Așadar, Creștinismului nu îi este frică de adevăr.

Acesta este în concordanță ce găsim în Vechiul Testament. Profetul Isaia consemnează că Dumnezeu oferă o provocare dumnezeilor lumii antice. El le cere să-și prezinte cazul lor. Cu alte cuvinte, El le-a cerut să arate dovezi că afirmațiile lor sînt adevărate. Este evident că n-au putut pentru că acestea nu au existat. Dumnezeu Bibliei, pe de altă parte, ne pune la dispoziție dovezi care sînt mai mult decît suficiente pentru ca oamenii să creadă.

Simon Petru a demonstrat că ucenicii lui Isus nu au crezut în “niște basme” cînd au făcut cunoscut oamenilor mesajul lui Isus Christos ci au fost de fapt martori oculari la evenimentele despre care au scris. Ei au știut că ceea ce au scris ei era adevărat pentru că ei au fost acolo! De aceea ei au putut predica și scrie cu așa convingere și siguranță.

De asemenea găsim că există numeroase exemple istorice de oameni care au început sceptici față de Credința Creștină dar care au devenit credincioși în Isus Christos datorită dovezilor convingătoare. Aceasta se întîmplă încă și astăzi. Într-adevăr cînd oamenii verifică sincer dovezile care sprijină adevărul credinței Creștine, sînt puși în fața evidențelor copleșitoare ale cazului Creștinătății.

Așadar, faptul că o carte veche ca Biblia satisface intelectual umanitatea modernă este cu adevărat o minune.

Ținând cont de cele de mai sus, să examinăm câteva dovezi specifice pe care Scriptura ni le furnizează.

Argumentul 2

Minunea Planului Unic Al Bibliei

Isus a spus, “Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 10:35)

Argumentul 2

Minunea Planului Unic Al Bibliei

Biblia are un plan unic. Într-adevăr, este o carte de excepție - ca nici o altă carte care a fost scrisă vreodată. Nu există nici una ca ea, și nu are egal. Aceasta poate fi văzută în mai multe feluri.

S-a Scris De-a Lungul A O Mie Cinci Sute De Ani

De la compunerea primei cărți biblice pînă la ultima, a trecut o perioadă de aproximativ o mie cinci sute de ani. Vechiul Testament a fost scris între 1400 și 400 Î.C. Cărțile Noului Testament au fost scrise de la aproximativ 40 D.C. pînă la 80 D.C. Așa că avem cam o mie cinci sute de ani de la scrierea primei cărți pînă la compunerea ultimei cărți.

Biblia A Fost Scrisă De Mulți Autori Având Ocupații Diferite

Cu mii de ani în urmă, Dumnezeu a ales anumiți oameni să primească Cuvintele Lui divine, și apoi le-au scris pentru umanitate. În total, peste patruzeci de autori diferiți au scris cărțile Bibliei. Acești scriitori au venit din diferite medii și ocupații.

Acești oameni au inclus păstori, (Osea și Amos), pescari, (Petru și Ioan), un vameș (Matei), un doctor (Luca), și un general de armată (Iosua). Cel puțin patru din scriitorii Bibliei au locuit în case împărătești (David și Solomon), un prim ministru (Daniel), și un paharnic (Neemia). Numai cîțiva dintre ei, ca Paul, Luca și Moise au primit cea mai

bună educație din timpul lor. Fiecare dintre acești autori a avut experiențe unice și fiecare dintre ei a fost diferit în caracterul și structura lui.

Scriptura A Fost Scrisă În Diferite Forme

Literare Cu Diferite Stiluri De Scris

Biblia constă în mai multe forme literare diferite. Scriptura este o colecție de scrisori, predici, legi, descrieri poetice, narațiuni de evenimente istorice, rugăciuni, laudă, cuvinte practice, și advertisemente ale profetilor.

Cele șaiszeci și șase de cărți conțin de asemenea un sortiment bogat de stiluri de scris care exprimă întreaga gamă de emoții umane. Așadar, ce găsim în Biblie este atât un sortiment bogat de forme literare cât și o diferită abilitate literară din partea autorilor.

Cărțile Biblice Au Fost Scrise

Pe Trei Continente

Cărțile Bibliei au fost compuse pe trei continente diferite - Africa, Asia și Europa. De exemplu, scrierile lui Ezekiel au fost compuse în Babilon (Asia); Moise a scris primele cinci cărți ale Bibliei în deșertul Sinai (Africa); și Apostolul Pavel a scris scrisoarea credincioșilor din Filipii în timp ce era în Roma (Europa).

Scriptura A Fost Compusă În

Diferite Circumstanțe Fizice

A existat o varietate de circumstanțe în care au fost compuse cărțile Bibliei. Moise, de exemplu, a scris în timp ce conducea copiii lui Israel prin pustie. Ieremia a scris cartea lui în timp ce era în închisoare în Israel. Ezechiel a compus cartea lui în timp ce era captiv în Babilon. Apostolul Pavel a scris mai multe din scrisorile sale într-o închisoare romană. Ioan evanghelistul a scris cartea Apocalipsei în timp ce era exilat în insula Patmos. Este clar că nu a fost un loc particular în care toate cărțile biblice au fost compuse.

Deși multe alte religii au avut un loc anumit unde cuvântul “divin” a fost revelat, nu este așa cu Biblia. Dumnezeu Bibliei a ales să se reveleze Însuși în multe locuri diferite și de-a lungul unei perioade lungi de timp.

Trei Limbi Vechi Diferite Au Fost Folosite În Scrierea Scripturii

Biblia a fost scrisă în trei limbi vechi diferite. Vechiul Testament a fost scris în cea mai mare parte în Ebraică cu câteva părți compuse în Aramaică – o limbă similară Ebraicii. Originalul manuscript al Noului Testament a fost scris în Greaca veche.

Biblia Tratează Multe Subiecte Diferite

Biblia de asemenea tratează o varietate de subiecte diferite. Unele din aceste subiecte au fost istorice, ce s-a întâmplat în istorie, în timp ce alte subiecte au fost profetice, vorbind despre ce se va întâmpla în viitor. Aceste subiecte includ anumite lucruri ca: existența și natura lui Dumnezeu, crearea universului, cum a fost creat omul, însemnătatea existenței umane, scopul existenței noastre, și destinația finală a umanității și a pământului.

Ei Au Scris Despre Viitorul Necunoscut

Mulți din scriitorii biblici au scris despre evenimente care urmau să se întâmple în viitor. Aceste evenimente erau necunoscute oamenilor, dar cunoscute lui Dumnezeu. Deși nu toți scriitorii biblici au scris despre evenimente viitoare, mulți dintre ei au scris. Așadar, Biblia este o carte ce conține un număr de preziceri despre evenimente viitoare scrise de un număr diferit de scriitori.

Scriitorii Biblici Au Primit Mesajul Lor În Diferite Feluri

Este adevărat faptul că scriitorii Scripturii au primit mesajul lor în diferite feluri. Dumnezeu le-a spus direct unor scriitori ce să spună, altora le-a fost dat mesajul prin viziuni și visuri iar la alții le-a fost dată inspirație divină când au scris. Au mai fost unii pe care Dumnezeu i-a direcționat să scrie evenimente istorice cât și interpretarea lui Dumnezeu a acestor evenimente. Faptul este următorul: scriitorii Scripturii au primit Cuvântul lui Dumnezeu pe căi diferite. Scriitorul cărții către Evrei observă aceasta când scrie:

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. (Evrei 1:1,2)

Dumnezeu a vorbit în diferite timpuri, în diferite feluri, și la diferiți oameni.

Cei Mai Mulți Scriitori Nu S-au Cunoscut Unul Pe Altul

Deoarece Biblia a fost scrisă de-a lungul unei perioade de timp de o mie cinci sute de ani, cei mai mulți scriitori nu au cunoscut scrierile celorlalți scriitori ai Scripturii, și nu au fost nici familiari cu scrierile lor. De exemplu, autorii Vechiului Testament nu puteau fi familiari cu scriitorii și scrierile celor care au scris Noul Testament. Într-adevăr, nu a fost compus pînă după 400 de ani după ce Vechiul Testament a fost completat.

Așadar, pentru că cei mai mulți scriitori au fost separați unul de altul de timp și spațiu, și nu s-au cunoscut unul cu altul, nu este posibil ca ei să fi conspirat unul cu altul.

Ne-am Aștepta La Haos Ca Rezultat Al

Acestor Circumstanțe Diferite

Știm deci că Biblia a fost scrisă de-a lungul unei perioade de timp de o mie cincisute de ani, de patruzeci de scriitori diferiți, din diferite clase sociale care au scris în limbi diferite, pe continente diferite, în împrejurări diferite, despre subiecte diferite, și în diferite forme literare. Cei mai mulți din acești autori nu s-au cunoscut unul cu altul. Cu toate aceste contraste, cineva s-ar aștepta la ceva haotic și incoerent cînd scrierile lor au fost puse împreună într-o carte.

Scriptura Este O Relatare În Desfășurare

Cu toate acestea Biblia este o unitate; o relatare în desfășurare de la început pînă la sfîrșit în completă armonie și continuitate. Vechiul Testament este incomplet fără Noul Testament, și Noul Testament nu face sens fără Vechiul Testament. Împreună, cele două testamente dau o relatare armonioasă a lucrării lui Dumnezeu cu umanitatea fără nici o contradicție în relatare. Isus a făcut aceasta clar cînd a zis următoarele:

Scriptura nu poate fi desființată (Ioan 10:35)

Este un sistem de învățătură, și un plan de mîntuire.

Christos Este În Centrul Scripturii

Mai mult de atât, tema principală a Bibliei este persoana lui Isus Christos. Amîndouă, Vechiul și Noul Testament îl declară pe Isus Christos ca Domn al Gloriei.

Isus însuși a spus conducătorilor religioși din vremea Lui că scrierea Vechiului Testament a vorbit despre El. Evanghelia după Ioan consemnează următoarele spuse de Isus.

Voi cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. . . Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele (Ioan 5:39,46)

Conform lui Isus, istoria Vechiul Testament este istoria Lui. El este tema Vechiului Testament.

În ziua în care Isus a înviat din morți, El s-a alăturat la doi din ucenicii Lui pe drum spre Emaus. În timpul conversației lor, Biblia ne spune că Isus le-a explicat cum Vechiul Testament a vorbit despre El. Citim:

Și a început dela Moise, și dela toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El. (Luca 24:27)

Hristos cel înviat a explicat că Vechiul Testament a prezis venirea Lui.

Mai târziu în acea zi, Isus a spus ucenicilor Lui următoarele.

Iată ce vă spuneam cînd încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în Psalmi (Luca 24:44)

Așadar, conform lui Isus, Scriptura Evreiască este toată despre El.

După cum vom vedea, dovezile demonstrează afirmațiile lui Isus a fi adevărate.

Vechiul Testament- Pregătirea Pentru

Hristos: Promisiunea Venirii Lui

După creația și căderea omului, Dumnezeu a promis să trimită un Salvator. El a stabilit și a elaborat un sistem de sacrificii care priveau înainte la venirea Salvatorului sau a Eliberatorului.

Vechiul Testament face pregătirea pentru venirea Eliberatorului cel promis – de asemenea cunoscut ca Mesia. Profetul Isaia a vorbit despre aceasta. El a scris.

Un glas strigă: “Pregățiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru” (Isaia 40:3)

Tema care parcurge prin tot Vechiul Testament este stabilirea împărăției lui Dumnezeu prin domnia lui Mesia. Vechiul Testament privește înainte la venirea Lui.

Evangheliile – Apariția Lui

Hristos; Dovada Venirii Lui

Evangheliile înregistrează apariția lui Mesia cel profețit. Noul Testament mărturisește despre sosirea Celui promis în Vechiul Testament. Citim ce spune Ioan despre Isus:

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. . . Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. (Ioan 1:1,14)

Mesia a venit după cum a fost promis.

Ioan Botezătorul a mărturisit că Isus era Cel ce va ridica păcatele lumii. Biblia spune:

A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: “Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29)

Isus din Nazaret este într-adevăr împlinirea profețiilor Vechiului Testament cu privire la promisiunea Salvatorului.

Faptele Apostolilor – Răspîndirea Mesajului Lui Isus:

Mesajul Lui Se Adresează Întregii Lumi

Mesia, Isus din Nazaret, a venit în lume după cum a fost prezis în Vechiul Testament. Cu toate acestea, Christos nu a fost acceptat de poporul Lui. Biblia ne spune că Isus a murit pe cruce pentru păcatele lumii și trei zile mai târziu a înviat din morți. Patruzeci de zile după învierea Lui, S-a înălțat la cer. Înainte de a se întoarce în cer, Isus a spus ucenicilor Lui următoarele:

Ci voi veți primi o putere, cînd Se va pogori Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și pînă la marginile pămîntului. (Faptele Apostolilor 1:8)

Ei au fost instruiți să spună altora evanghelia, sau vestea bună, a morții și învierii Lui. Răspîndirea mesajului lui Hristos cel înviat este consemnat în cartea Faptele Apostolilor.

Pavel – Explicarea Venirii Lui Isus

Explicarea Celor Două Veniri Ale Lui Christos

De ce Christos, sau Mesia, a trebuit să moară cînd a venit în lume? A fost aceasta ceea ce a prezis Vechiul Testament? Da, a fost. În scrisorile Lui, Apostolul Pavel, dă explicația celor două veniri ale lui Christos. Colosenilor el le-a scris:

Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întrgesc Cuvîntul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din vecinicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Christos în voi, nădejdea slavei.(Coloseni 1:25-27)

“Misterul” sau “secretul Sfînt” au fost descoperite acum. Vechiul Testament de fapt a vorbit despre două veniri diferite ale lui Christos în lume. Christosul sau Mesia, va veni prima dată să moară. Isus a împlinit această prezicere la prima Lui venire. Scriptura consemnează cum El a murit pentru păcatele lumii, apoi, trei zile mai târziu a înviat din morți. După aceea S-a înălțat la cer.

Așadar, lumea noastră îl va vedea din nou pe Isus. Într-adevăr, Biblia spune că El va veni pe pămînt a doua oară. Același Isus care a fost crucificat și a înviat din morți se va întoarce pe pămîntul nostru ca Domn. Aceasta este de asemenea ce Vechiul Testament a

prezis. Apostolul Pavel a fost omul ales de Dumnezeu ca să explice aceste două veniri ale lui Christos.

El evidențiază că Hristos acum locuiește în cei ce cred în El prin ajutorul Duhului Sfânt. Această promisiune este dată fiecăruia care crede în El. Aceasta include neamurile, neevreii, la fel ca și evreii.

Apocalipsa – Finalul Tuturor Lucrurilor

În Hristos: Isus Hristos Va Reveni

În sfârșit, ajungem la cartea Apocalipsei, care îl descrie pe Christos venind înapoi să stăpânească și să cîrmuiască pe pămînt. Biblia spune:

Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pămîntului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. (Apocalipsa 1:7)

Toate lucrurile care au fost prezise în Vechiul și Noul Testament se vor desăvîrși la revenirea lui Isus Christos.

Să recapitulăm, Vechiul Testament consemnează pregătirea pentru venirea lui Christos în timp ce Evangheliile consemnează și demonstrează venirea Lui. Cartea Faptele Apostolilor relatează răspîndirea Evangheliei (vestea bună) lui Isus Christos iar epistolele lui Pavel explică cele două veniri ale lui Christos cît și implicarea evangheliei în viața noastră. Cartea Apocalipsei descrie a Doua Venire a lui Isus Christos, și stabilirea veșnicei Lui împărății. Încă o dată, este totul despre El!

Biblia îl glorifică pe Isus Christos și îl pune pe El în centru. Prezintă un mesaj armonios de la început pînă la sfârșit, și acest mesaj este numai despre El.

O Provocare Să Dublezi Unitatea

Bibliei În Timpurile Moderne

Cei ce nu consideră armonia Bibliei ca o minune ar trebui să accepte următoarea provocare.

Localizează cincisprezece oameni, toți să trăiască în același timp, care să vorbească aceeași limbă, care au educație asemănătoare, și care vin din același nivel social. Pune-i

în camere separate și cere-le să scrie opinia lor despre numai două subiecte controversate; despre natura existenței lui Dumnezeu, și scopul vieții aici pe pământ.

Te-ai aștepta ca ei să fie de accord în scrierile lor? Ai găsi desfășurarea descrierii unuia de la început până la sfârșit fără contradicții sau denaturări? Nicidecum; te-ai aștepta să vezi cam cincisprezece opinii diferite.

Atunci, cum poți să explici unitatea Bibliei? Biblia scrisă de patruzeci de autori, nu cincisprezece, scrisă de-a lungul a o mie cinci sute de ani, nu scrisă în aceeași perioadă de timp, scriind din diferite nivele de educație, în diferite limbi, din diferite culturi și scriind despre mai multe subiecte diferite (inclusiv despre viitorul necunoscut). Cu toate acestea, ei scriu în unitate și armonie completă. Felul în care Scripturile au fost compuse este un argument împotriva unității lor, și totuși de la un capăt la celălalt pe paginile Scripturii găsim că are un proiectant inteligent.

Concluzie: În Spatele Tuturor Cărilor Bibliei

Este Un Singur Autor: Dumnezeu Însuși

Explicația pe care o dă Biblia pentru unitatea ei remarcabilă este că acest proces a fost inspirat divin de Dumnezeu. Autorul cărților Bibliei este Dumnezeu Duhul Sfânt. Biblia zice următoarele:

Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire (2 Timotei 3:16)

Afirmația este că toată Scriptura este “însuflată de Dumnezeu”. Aceasta înseamnă că în ultimă instanță, în spatele compoziției fiecărei cărți din Biblie este autoritatea lui Dumnezeu.

Petru a scris despre faptul că toată Scriptura este inspirată divin. El a zis:

Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o proorocie nu a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mînați de Duhul Sfânt. (2 Petru 1:20-21).

În ultimă instanță, Scripturile nu au nimic de origine umană.

Așadar, armonia Bibliei poate fi înțeleasă, realizând că autorul final în spatele cărților ei este Dumnezeu. Acest fapt așează Biblia într-o categorie unică.

Dovezi ca aceasta l-au determinat pe marele arheolog W. F. Albright, să facă următoarele afirmații cu privire la Biblie:

Biblia se ridică prin conținut deasupra tuturor scrierilor religioase timpurii; și se ridică la fel de impresionant peste toată literatura care a urmat prin simplitatea directă a mesajului ei și . . . apelul ei la oamenii de pe tot pământul și din toate timpurile (W.F. Albright, *The Christian Century*, Noiembrie, 1958).

Așadar, planul unic al Bibliei este cu adevărat o minune. Este diferit de toate celelalte cărți care au fost scrise vreodată. De-a lungul paginilor ei, arată clar că în spatele fiecărei și tuturor cărților ei este un Arhitect Inteligent.

Rezumatul La Argumentul 2: Minunea Unicului Plan Al Bibliei

Biblia are o compoziție unică. Este diferită de toate celelalte cărți care au fost scrise. Peste patruzeci de autori diferiți au scris diferite cărți de-a lungul unei perioade de timp de o mie cinci sute de ani. Acești autori au venit din toate categoriile cu experiențe diferite, nivele de educație diferite, și temperamente diferite. Între ei se numărau pescari, păstori, un doctor, și un fost vameș. Aceste diferențe sînt reflectate în stilul de scris diferit.

Autorii biblici au trăit pe trei continente diferite – Africa, Asia, și Europa. De asemenea au scris în circumstanțe diferite – inclusive persecuție și închisoare. Autorii Scripturii au scris în trei limbi diferite – Ebraică, Aramaică și Greacă. Biblia a fost scrisă în forme literare diferite, ca narațiune, poezie și lege.

Scriitorii ai diferitelor cărți au tratat multe subiecte diferite ca existența lui Dumnezeu, creația și scopul umanității, explicația pentru originea răului, și venirea Salvatorului. De asemenea au scris și despre viitorul necunoscut.

În plus, scriitorii au primit mesajul lor pe diferite căi, inclusiv visuri, vedenii, și revelație directă. Apoi, scriitorii Scripturii, cei mai mulți, nu s-au cunoscut unul pe altul.

Cu toate acestea, cînd scrierile lor sînt puse împreună, au o prezentare armonioasă de la început pînă la sfîrșit cu Isus Hristos ca personal principal. Care este cea mai bună

explicație pentru această trăsătură? Este cea pe care Biblia o dă despre ea însăși – este Cuvîntul Dumnezeuului cel viu.

De fapt, Isus Însuși a mărturisit despre unitatea Scripturii. El a spus că tot Vechiul Testament a fost despre El. În timp ce Vechiul Testament privea înainte la venirea Lui, Evangheliile transmit împlinirea acestor promisiuni. Cartea Faptele Apostolilor transmite lumii mesajul lui Isus. Scrisorile Noul Testament au în vedere explicația celor două veniri ale lui Hristos în timp ce Apocalipsa prezintă finalul tuturor lucrurilor în Hristos.

De aceea, cînd examinăm Scriprura, vedem clar evidențele unui plan înțelept de la început pînă la sfîrșit. Acest unic plan al Bibliei este cu adevărat o minune.

Argumentul 3

Minunea Supraviețuirii Bibliei

Isus a spus, “Cerul și pământul vor trece,
dar cuvintele Mele nu vor trece”. (Matei 24:35)

Argumentul 3

Minunea Supraviețuirii Bibliei

Să mergem la altă particularitate a Bibliei. Faptul că textul complet al Scripturii a supraviețuit de-a lungul istoriei este o mărturie puternică a puterii de păstrare a lui Dumnezeu. Biblia a supraviețuit atât timpului, criticismului, cât și severelor persecuții. Evidențele sînt după cum urmează:

1. Biblia A Supraviețuit Prin Timp

Prima carte a Bibliei a fost scrisă cu aproximativ trei mii cinci sute de ani în urmă, în timp ce ultima a fost completată cu aproape două mii de ani în urmă. Originalele (manuscrisele) fiecărei cărți biblice au fost scrise pe suprafețe netrainice și au dispărut de mult. Noi avem și depindem doar de copii, și copii de copii ca să reconstruim textul. Textul este reconstruit prin știința criticismului textual. Când criticismul textual este aplicat cărților Bibliei sîntem siguri că textul pe care îl avem astăzi este o reprezentare corectă a originalului. Textul Bibliei nu numai că a supraviețuit de-a lungul sutelor de ani, a supraviețuit realmente neschimbat.

Vechiul Testament Se Citește La Fel Ca Și Cînd A Fost Scris În Original

Cu privire la Vechiul Testament, se citește la fel ca și cînd a fost scris în original. Din timpul scrierii lor, Evreii au considerat cărțile Vechiului Testament sfinte. Aceste lucrări scrise nu au fost lucrări obișnuite de literatură sau istorie; ele au fost Cuvîntul Divin al lui Dumnezeu comunicat oamenilor Lui. Pentru că aceste cărți au fost ținute la așa mare

valoare, oamenii au avut mare grijă să le păstreze textul exact cum a fost scris în original.

Biblia spune că în Israel preoții erau responsabili de păstrarea Legii. Ei trebuiau să păstreze scrierile sfinte lângă Chivotul Legământului; acea cutie, sau ladă în care erau păstrate cele Zece Porunci. Vechiul Testament ia notă de porunca pentru păstrarea Legii:

Luați cartea aceasta a legii, și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta. (Deuteronom 31:26)

Chivotul a fost așezat în Sfânta Sfintelor în Cortul Întâlnirii în timp ce israeliții rătăceau prin pustie. Când în cele din urmă Templul a fost construit în Ierusalim, chivotul a fost așezat în Sfânta Sfintelor în Templu. Scripturile au fost întotdeauna cu poporul.

Împăraților lui Israel li s-a cerut să aibă Legea ca un ghid în conducerea lor. De fapt, ei trebuiau să facă o copie a legii lui Moise pentru ei înșiși. Citim următoarele în cartea Deuteronomului:

Când se va așeza pe scaunul de domnie al împărăției lui, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi, pe care s-o ia de la preoții din neamul Leviților. V-a trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea (Deuteronom 17:18,19)

Pentru că aceste scrieri erau considerate sfinte, ele trebuiau păstrate și copiate cu cea mai mare grijă. Dovezile istorice scot la lumina că această păstrare a fost consistentă și precisă.

Există O Tradiție Intactă Despre Cum Scriptura Vechiului Testament A Ajuns Până La Noi

Din fericire, avem o tradiție istorică intactă cu privire la oamenii responsabili de păstrarea textului Vechiului Testament. Mishnah (strînsă în anul 200 D.H.) este o consemnare scrisă a tradiției Iudaice din timpul lui Moise pînă în primul secol D.H. Mishnah ne informează după cum urmează cu privire la felul în care textul a fost transmis din cele mai vechi timpuri:

Moise a primit Legea la Sinai și a încredințat-o la Iosua, și Iosua bătrînilor, bătrîni au încredințat-o Profeților iar Profeții au încredințat-o oamenilor Marei Sinagogi. Ei au spus trei lucruri: fii chibzuit în judecată, adună mulți ucenici și construiește un gard împrejurul Legii (H. Danby. Trans. *The Mishnah*. London: Oxford University Press, 1967, p. 446).

Prin oamenii Marei Sinagogi se referă la oamenii care au trăit în timpul lui Ezra (400 Î.H.). Din acest pasaj, aflăm că avem o istorie continuă a transmiterii textului din timpul cînd a fost compus pînă la sfîrșitul perioadei Vechiului Testament.

Sopherimii Au Numărat Totul

De asemenea știm că de la completarea Vechiului Testament (400 Î.H.), pînă anul 500 D.H. transmiterea și grija textului Vechiului Testament a fost în mîinile unui grup de scribi numit *Sopherim* (“numărători”). Scribilor li s-a dat acest nume datorită felului în care verificau exactitatea (acuratețea) textului pe care îl copiau. Acești “numărători” adunau literele în fiecare copie completă și numărul cuvintelor în fiecare secțiune a Scripturii și le comparau cu textul de unde copiau. Ca transmițători ai Cuvîntului sfînt al lui Dumnezeu, Sopherimii au fost foarte grijulii să fie siguri de puritatea textului.

Masoreții Au Continuat Cu Credincioșie

Copierea Textului

În cele din urmă un grup de experți s-a ridicat să devină păstrătorii tradiției Iudaice. Această tradiție Iudaică cuprindea scrierile sfînte, legile, istoria, și tradiția oamenilor. Acești experți au fost cunoscuți ca Masoreți. Numele lor a derivat de la cuvîntul Evreiesc *Massorah*, care înseamnă “tradiție”. Masoreții au lucrat în Palestina și Babilon de la aproximativ 500-900 D.H. Masoreții au contribuit la păstrarea textului Vechiului Testament pe mai multe căi semnificative.

Prima dată, Masoreții a colectat toate remarcile critice ale rabinilor asupra textului, toate semnele suplimentare adăugate la marginea textului sfînt (care include procedeul de memorare, și ajutoare de pronunțare), și le-au introdus pe acestea pe marginea copiilor pe care le-au făcut. Apoi au făcut aranjări extensive cu privire la conținutul textului care a fost adăugat la marginea de sus și de jos a paginii.

Acești experți au considerat textul atît de sfînt încît niciodată nu l-au modificat chiar dacă textul pe care ei îl copiau conținea o eroare evidentă. Într-o asemenea situație, procedura era de a include eroarea în textul pe care îl copiau și după aceea să introducă pe margine observațiile cu privire la cum ar putea fi corectate.

Contribuțiile Masoreților la păstrarea textului Vechiului Testament nu pot fi exagerate. Nu numai că ei au mărit înțelegerea textului prin contribuțiile lor de pe margini, ci au păstrat cu grijă toate alternativele sau formele de citire a textului. Acest serviciu s-a dovedit inestimabil pentru criticii de astăzi ai textului în efortul lor de a determina textul original al Vechiului Testament.

Omul de litere și învățătorul biblic Sir Frederic Kenyon, comentînd despre lucrul acestor Masorați a spus următoarele:

Pe lîngă a înregistra diversitate în lucrări, tradiție, sau ipoteze, Masoreții și-au asumat mai multe sarcini care nu aparțin domeniului de critică textuală. Ei au numărat versetele, cuvintele, și literele din fiecare carte. Au calculat cuvîntul și litera din mijloc a fiecărei cărți. Au enumerat versetele care conțineau toate literele alfabetului, sau un anumit număr dintre ele, și așa mai departe. Acest lucru fără importanță, cum am considera noi, a avut efectul de a asigura maximă atenție transiterii exacte a textului; și ei sînt o manifestare excesivă a respectului pentru Sfintele Scripturi care în ele însele merită numai lauda. Masoreții au fost într-adevăr foarte atenți ca nici o iotă, nici o literă sau cea mai mică parte a literei Legii să nu fie uitată sau pierdută. (Sir Frederic G. Kenyon, *Our Bible and Ancient Manuscripts*. New York: Harper and Row, Publishers, 1944, p. 38).

Felul în care au lucrat ei mărește convingerea noastră că Vechiul Testament a fost transmis cu acuratețe.

Scrierile Scripturii Au Fost Întotdeauna Considerate Sfinte

Istoricul evreu al secolului întâi Iosif Flavius a scris despre respectul evreilor față de Sfintele Scripturi. A explicat în următorul fel:

Noi am făcut dovada practică a respectului pentru Scripturile noastre. Cu toate că așa de mulți ani au trecut, nimeni nu a îndrăznit nici să adauge nici să scoată, sau să schimbe o silabă; și este un instinct la fiecare evreu, din ziua nașterii lui, să le respecte ca fiind decretele lui Dumnezeu, să fie condus de ele, și dacă e nevoie, cu dragă inimă să moară pentru ele. În repetate rînduri înainte, au fost depuse mărturii despre prizonieri care au îndurat torturi și chiar moartea în toate formele, mai degrabă decît a rosti un singur cuvînt împotriva Legii și a documentelor înrudite cu ea (Flavius Josephus, "Flavius Josephus Against Apion," in *Josephus' Complete Works*. Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1960, pp. 179, 180).

Aceste scrieri au fost întotdeauna considerate sfinte de către evrei și în acest fel au fost copiate cu extremă grijă.

Descoperirea Manuscriselor De La Marea

Moartă Scot La Iveală Manuscrise Evreești Mai Vechi

Cu toate că lucrările Masoreților ne-au asigurat de transmiterea cu grijă a textului, pînă recent, cel mai vechi manuscris complet al Vechiului Testament care a supraviețuit datează din jurul anului 1000 D.H. Acesta este 1400 de ani după completarea Vechiului Testament. Datorită acestui mare spațiu în timp, au fost unii care au speculat că schimbări semnificative au putut să se strecoare în text.

Această speculație s-a încheiat în 1947. În acel an a avut loc un eveniment dramatic care a revoluționat criticismul Vechiului Testament. După cum ni se spune, un tînăr beduin căprar în Israel, căuta o capră pierdută în peșterile coastei care sînt deasupra Wadi Qumran. Aceste peșteri sînt localizate la aproximativ 2 km sudvest de colțul nordvest al Mării Moarte. În una din peșteri el a găsit mai multe oale de pămînt. Aceste oale aveau aproximativ 65 cm înălțime și 30 cm lățime. În fiecare din aceste oale el a găsit manuscrise din piele înfășurate în pînză. La scurt timp după această descoperire, unele din aceste manuscrise au ajuns pe mîna unui vînzător de lucruri antice în Betleem în timp ce altele au fost obținute de arheopiscopul Mănăstirii Ortodoxe Siriene din Ierusalim.

Una dintre primele persoane care a examinat aceste manuscrise a fost învățatul E. L. Sukenik de la Universitatea Evreiască din Ierusalim. Sukenik a recunoscut imediat vechimea și valoarea lor și a contactat alți învățați pentru verificare. Dr. W. F. Albright, un arheolog cu renume mondial, care a confirmat minunea descoperită. Albright a catalogat aceste descoperiri ca “cele mai importante manuscrise ale Vechiului Testament găsite vreodată”

Recuperarea manuscriselor de la Qumran a fost oprită de războiul Arab- Israelian. Nu a fost posibil să se meargă înapoi pentru alte cercetări pînă după Pacea din 1948. După aceea cercetările au scos la iveală sute de manuscrise în doisprezece peșteri diferite. După toate probabilitățile, au fost puse acolo de secta iudaică numită Eesenii.

Esenienii au ridicat o fortăreață în apropiere pe care au ocupat-o din jurul anului 100 Î.H. pînă în jurul anului 68 D.H., cînd s-au retras datorită avansării armatelor romane. Înainte de a abandona comunitatea lor, au ascuns cu grijă biblioteca lor în peșterile din apropierea Wadi Qumran, unde au rămas nederanjate aproape 1900 de ani.

În urma examinărilor făcute s-a constatat că cele mai multe dintre aceste manuscrise au fost scrise într anii 100Î.H. și 68D.H. Ele conțin atât fragmente din fiecare carte a Vechiului Testament (cu excepție Estera) cât și numeroase documente referitoare la doctrina și practicile comunității Esenienilor.

Una dintre cele mai importante descoperiri a fost o copie completă a cărții lui Isaia. Manuscrisul lui Isaia, găsit în Peștera 1, datează 100 de ani înainte de Hristos. În plus, un important fragment din Samuel, datînd 400 de ani înainte de nașterea lui Hristos, a fost găsit în Peștera 4. Acestea cât și alte importante descoperiri, au revoluționat criticismul textului Vechiului Testament. Manuscriselor de la Qumran li s-a dat numele de “Manuscrisele de la Marea Moartă”

Manuscrisele De La Marea Moartă

Dovedesc Acuratețea Textului Ebraic

Manuscrisele de la Marea Moartă ne prezintă dovezi incontestabile că textul present al Vechiului Testament a fost copiat cu exactitate din cele originale. Și aceasta în ciuda transiterii lui pe parcursul a sute de ani.

Un exemplu se poate găsi în textul profetului Isaia. După ce a comparat tot textul manuscrisului de la Marea Moartă cu textul ebraic present al profetului Isaia, învățatul Vechiului Testament Gleason L. Archer a ajuns la următoarele concluzii cu privire la manuscrisele de la Marea Moartă.

(Ele) dovedesc să fie cuvînt cu cuvînt identice cu Biblia ebraică în mai mult de 95% din text. Diferența de 5% constă în alunecări vădite ale peniței și diferențe de ortografie (gleason L. Archer, *Survey of the Old Testament Introduction*. Chicago, Moody Press, 1968, p.263).

Descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă pune capăt la orice speculați împotriva exactității textului Vechiului Testament. Într-adevăr, acum știm fără nici o îndoială că textul Vechiului Testament ne-a fost tansmis cu exactitate.

Rezumat Și Concluzie Cu Privire La

Vechiul Testament

După cum am văzut, dovezile care atestă corectitudinea textului Vechiului Testament sînt coplesitoare. Deși, cele mai vechi părți ale Vechiului Testament au probabil 3400 de

ani vechime, putem fi încredințați că textul pe care-l avem astăzi reprezintă cu exactitate ceea ce a fost scris în original. Ajungem la această concluzie datorită următoarelor evidente.

Evreii Au Fost Siguri Că Ei Copiază

Cuvîntul Lui Dumnezeu

De-a lungul secolelor, copiii evrei au privit textul pe care-l copiau cu respect și grijă. Ei au crezut din toată inima că, copiază Cuvîntul lui Dumnezeu. Acest respect pentru Scriptură i-a călăuzit pe evrei chiar de la început.

Masoreții Nu Au Schimbat

Textul Cînd L-au Copiat

Cînd comparăm manuscrisele de la tradiția Masoreților, de-a lungul lor există o foarte mică variație în text. Nici una dintre aceste mici variații găsite nu schimbă în nici un fel înțelesul textului. Cu alte cuvinte, toate manuscrisele pe care le găsim spun același lucru.

Manuscrisele De La Marea Moartă Confirmă

Că Textul A fost Copiat Corect

Manuscrisele de la Marea Moartă sînt o confirmare covîrșitoare că textul ebraic a fost copiat cu credincioșie de-a lungul unei perioade de timp de o mie de ani.

Cu privire la exactitatea transiterii textului ebraic, învățatul Basil Atkinson, care a fost Bibliotecar Adjunct al bibliotecii Universității Cambridge, spune că este “foarte aproape de o minune”

William F. Albright, decanul arheologilor americani, a conchis următoarele:

Putem să fim liniștiți că textul Bibliei ebraice . . . a fost păstrat cu acuratețe poate neegalată în nici una din literaturile din apropierea orientului (cited by H. H. Rowley, *Old Testament and Modern Study*, p. 25).

Așadar, cînd citim Vechiul Testament de astăzi putem avea siguranța că citim de fapt acelaș lucru care a fost original scris de scriitorii biblici. Aceasta este ce documentele ne atestă.

Noul Testament A Fost Transmis Cu Exactitate

Să privim acum la Noul Testament. Ce anume cunoaștem despre temeinicia lui? Este el demn de încredere? Ce manuscrise, sau copii scrise de mână, avem pentru a-i putea reconstrui textul?

Originalul cărților Noului Testament au fost scrise în limba greacă veche numită *koine*. În primul secol, limba internațională a fost limba greacă. Ca și cu Vechiul Testament, nu posedăm autografele (originalele) cărților Noului Testament, ci depindem de copii, și copii ale copiilor pentru a reconstrui textul. Vom descoperi, ca și în cazul Vechiului Testament, că putem avea pe deplin încredere că și textul Noului Testament ne-a fost transmis la fel de corect.

În cazul Noului Testament avem la îndemână trei feluri de dovezi pentru a reconstrui originalul: manuscrisele grecești, versiunile (traducerile) și scrierile părinților bisericești.

Primul Fel De Evidențe: Manuscrisele Grecești

Problema cu aproape toate scrierile antice este absența existenței manuscriselor, or a copiilor scrise de mână, pentru a reconstrui textul. Cele mai multe scrieri antice au foarte puține manuscrise după care specialiștii încearcă să construiască originalul.

În cazul Noului Testament, pe de altă parte, nu avem o astfel de problemă deoarece nu ne lipsesc manuscrise pentru a reconstrui textul. Dimpotrivă, avem o așa abundență de manuscrise încât stabilirea textului se poate face cu certitudine.

Putem Împărți Manuscrisele Grecești În Patru Feluri

Cele mai vechi și mai importante mărturii pentru a reconstrui textul Noului Testament sînt manuscrisele grecești; deoarece Noul Testament a fost inițial scris în limba greacă. Aceste manuscrise sînt categorisite după materialul pe care s-a scris, (papyrus), stilul scrisului (uncială și manuscrise minuscule) și formatul documentului (lecționariile). Putem face următoarele observații:

A. Papirus

Prima grupă de manuscrise, papirus, este numită după materialul pe care s-a scris. Papirusul este o suprafață pe care originalele (autografele) Noului Testament au fost compuse. Fișii de trestie au fost presate împreună să producă acest material pe care s-a scris. Trebuie să facem observația că papirusul este un material foarte perisabil, care rezistă numai în climă caldă și uscată.

Fragmentele de papyrus care au supraviețuit conțin unele din cele mai timpurii mărturii ale textului Noului Testament. De fapt, aproximativ șaiszeci și cinci din cele mai timpurii fragmente ale Noului Testament pe care le posedăm au fost scrise pe papirus (toate acestea datînd înainte de anul 300 D. H.).

La începutul secolului al doisprezecilea erau cunoscute numai nouă fragmente de papyrus care conțineau părți ale Noului Testament. Astăzi sînt cunoscute mai mult de o sută douăzeci de manuscrise de papirus (și continuă să apară). Aceste manuscrise de papyrus sînt marcate cu litera "p" urmate de o inscripție cu număr Arabic (e.g. p52 sau de o majusculă P urmată de un număr, exemplu P52).

B. Uncialele

A doua grupă de manuscrise folosite pentru a reconstrui textul Noului Testament sînt manuscrisele unciale. Denumirea vine de la mărimea literelor folosite la scrisul lor. Scrierile unciale consistă în folosirea intenționată a literelor mari (majusculilor). Există astăzi peste trei sute de manuscrise unciale ale Noului Testament - toate scrise pe pergament (piele de animale).

Manuscrisele unciale au fost scrise între secolele patru și zece - există cinci fragmente de unciale care datează din secolul al treilea.

C. Minusculele

În secolul al nouălea D.H., scrierile unciale au început să fie înlocuite cu o metodă mai rapidă numită scrieri minuscule. Scrierile minuscule sînt documente scrise cu litere mici, nu așa îngrijit executate ca uncialele. Folosind scrierile minuscule, felurite cărți au putut fi copiate mult mai repede. Scrierile minuscule au fost folosite de la secolul nouă pînă la al șaisprezecilea.

D. Leționariile

Ultima mărturie pe care o avem la textul Noului Testament, sînt pasaje din Scriptură cunoscute ca leționarii. Acestea au apărut ca urmare a faptului că, Biserica a început să copieze obiceiurile sinagogii evreiești.

În sinagogă, diferite pasaje din Lege și Profeți, au fost citite la servicii în fiecare Sabat. În același fel, creștinii au găsit de cuvîntă să citească un pasaj diferit din Evanghelii, și din epistolele Noului Testament la serviciile lor. Aceasta se făcea după o ordine a duminecilor și a zilelor de sărbătoare. Aceste pasaje din Scriptură se numesc leționariile. Cele mai timpurii fragmente de leționarii le găsim în secolul al șaselea D.H., în timp ce, cele mai timpurii manuscrise complete le găsim în secolul al optulea.

Manuscrisele grecești care au supraviețuit pot fi catalogate după cum urmează (notează, te rog, că aceste numere continuă să se schimbe după cum manuscrise noi sînt găsite).

Felul Manuscrisului	Numărul
Supraviețuit	
Uncial	318
Minuscule	2.813
Leționariile	2.281
Papirus	120
Total	Peste 5.500

Ar trebui observat că atunci cînd vorbim despre manuscrise sau copii, ne referim la orice parte a manuscrisului sau a copiei care a supraviețuit. Așadar, copie poate fi orice, de la un mic fragment pînă la un text complet.

Cu toate că numărul total al manuscriselor grecești care au supraviețuit este mai mare decît toate celelalte scrieri antice, ele nu sînt singura sursă pentru constituirea textului original.

Al Doilea Fel De Evidențe: Versiunile (Traducerile)

Al doilea fel de evidențe prin care textul Noului Testament poate să fie stabilit vine de la versiuni. Versiunile sînt traduceri diferite ale Noului Testament într-o limbă

diferită de greacă. Literatura antică a fost foarte rar tradusă într-o altă limbă, Noul Testament fiind o excepție importantă.

Chiar de la început, cu scopul de a face cunoscută credința lor, misionarii creștini au tradus Noul Testament în diferite limbi ale oamenilor pe care îi întâlneau. Aceste traduceri, unele datînd din mijlocul celui de-al doilea secol, ne dau o mărturie importantă a textului din acel timp.

Cînd copiile manuscriselor versiunilor sînt catalogate, din nou sîntem puși în fața unui număr impresionant. Tabelul următor ne arată un mare număr de manuscrise ale versiunilor timpurii ale Noului Testament.

Versiunile	Numărul Manuscriselor
Latina Volgata	10.000 + (poate chiar 25.000)
Etiopiană	2.000 +
Slavă	4.101 +
Armeniană	2.587 +
Siriana Veche	350 +
Bohairică	100 +
Total	1.900 +

Pentru că versiunile sînt traduceri din originalul grec, nu au așa mare valoare ca manuscrisele în limba greacă la reconstruirea textului. Oricum, ele sînt o mărturie importantă pentru acuratețea textului.

Noul Testament Comparat Cu

Alte Lucrări Antice

Cînd evidențele tuturor manuscriselor textului Noului Testament (manuscrisele în limba greacă și traduceri timpurii) sînt comparate cu alte scrieri antice diferența este uimitoare. Observă următoarele comparații.

Data	Cele Mai Timpurii	Timpul (Anii) Scrierii	numere de copii	Autorul	Copii Spațiu
Euripide	450 Î.H. - 9	1100 D.H.	1500		
Sofocle	450 Î.H. -193	1100 D.H.	1400		
Catulus	54 Î.H. -3	1550 D.H.	1600		
Homer	900 Î.H. -643	400 Î.H.	500		
N.T.	40-100 D.H.	-24000	125 D.H.	50	

Trebuie Puse Două Întrebări În Legătură Cu Stabilirea Autenticității Unui Document Antic

Cînd se reconstruiește textul unei lucrări antice, două întrebări cheie trebuie luate în considerare. Prima întrebare are de a face cu spațiu în timp dintre data cînd lucrarea a fost completată și cele mai timpurii copii care se găsesc pentru a reconstrui textul. De obicei, cu cît acest timp e mai scurt cu atît copiile sînt mai demne de încredere. Cu cît acest timp este mai lung, cu atît mai multe erori se pot strecura în perioada de timp în care textul este copiat și recopiat.

A. Care Este Spațiul În Timp Dintre Original Și Cele Mai Timpurii Copii?

După cum a arătat tabelul de mai sus, timpul scurs dintre compoziția Noului Testament și cele mai timpurii copii existente este mult mai scurt decît pentru aceste lucrări antice. Folosind acest standard de comparare, Noul Testament este mult superior în această privință.

B. Cîte Copii Există?

A doua întrebare care trebuie pusă este în legătură cu numărul de copii. “Cîte copii există după care să se poată reconstrui textul?” Cu cît avem mai multe copii, cu atît mai bine – întrucît avem mai multe dovezi care să ne ajute să decidem ce a spus textul original.

De exemplu, dacă o lucrare antică am avea-o numai într-un manuscris, nu am avea cu ce s-o comparăm. Nu se poate cunoaște dacă copistul a fost incompetent pentru că nu se poate compara cu altă copie.

Cu o așa evidentă bogăție de manuscrise, avem tot dreptul să asumăm că nimic nu s-a pierdut din originalul textului Noului Testament. Ba mai mult, manuscrisele în greacă și versiunile nu epuizează șirul dovezilor.

3. Mai Multe Dovezi: Părinții Bisericești

O a tria categorie de dovezi, folosit în stabilirea textului Noului Testament, sînt citatele din scrierile creștinilor de la început, cunoscuți sub numele de părinții bisericești. În scrierile lor, aceștia adesea au citat din textul Noului Testament. De fiecare dată cînd găsim un citat biblic în scrierile lor, avem încă o dovadă în ceea ce privește textul Noului Testament.

De exemplu, au supraviețuit șapte scrisori scrise de un om cu numele Ignat (70-110 D.H.) În aceste scrisori el a citat din optsprezece cărți diferite a Noului Testament. De fiecare dată cînd citează Scriptura, putem observa textul grecesc pe care îl folosea.

Așadar, părinții bisericești ne dau o excelentă mărturie timpurie a textului. Trebuie totuși să fim cu grijă și să evităm a ne baza prea mult pe părinții bisericești, pentru că, citatele lor au fost adesea parafrazări (nu traduceri cuvînt cu cuvînt) ale textului biblic. În plus, manuscrisele scrierilor lor au trecut printr-o perioadă de copieri, în timpul cărora s-au strecurat greșeli în aceste documente. Oricum, scrierile lor rămîn o mărturie importantă pentru textul Noului Testament.

Întreg Textul Noului Testament

Poate Fi Găsit În Scrierile Lor

Numărul citatelor părinților bisericești este atît de mare încît, dacă toate celelalte surse pentru textul Noului Testament (manuscrise grecești, versiuni) ar fi fost distruse, aproape că tot textul putea să fie reconstituit numai pe baza scrierilor părinților bisericești. În cartea lui din secolul al nouăsprezecilea, *Our Bible-How We Got It*, Charles Leach relatează povestea lui Sir David Dalrymple.

Sir David Dalrymple se mira despre preponderența Scripturii în scrierile timpurii cînd cineva l-a întreat. 'Presupunînd că Noul Testament ar fi fost distrus, și fiecare copie a lui pierdută pînă la sfîrșitul secolului al treilea, ar fi fost posibil ca Noul Testament să fie rescris din scrierile părinților bisericești din al doilea și al treilea secol?' După o cercetare amănunțită Dalrymple a conclud . . . 'Îți aduci aminte de întrebarea despre Noul Testament și părinții bisericești? Acea întrebare mi-a trezit curiozitatea și pentru că am posedat toate lucrările existente ale părinților bisericești din al doilea și al treilea secol, am început să caut și pînă în acest moment am găsit întreg Noul Testament cu

excepția a nouă versete' (Charles Leach, *Our Bible-How We Got It*. Chicago: Moody Press, 1898, pp. 35, 36).

Astăzi, situația stă și mai bine. Întregul Nou Testament poate fi reconstituit din scrierile acestor creștini din primele trei secole.

Există Mai Mult De Un Milion De Citate Din Scriptură De La Părinții Bisericești

În plus, s-a estimat că există astăzi peste un million de citate din Scriptură în scrierile părinților bisericești! Cu încredere, putem spune că atunci când dovezile de la manuscrisele grecești, versiunile (traducerile) și părinții bisericești sînt luate în considerare, orice persoană lipsită de prejudecată nu poate decît să fie impresionată de mărturiile lor.

Rezumat Și Concluzie La Textul Noului Testament

Deși nu posedăm originalele de la nici o carte a Noului Testament, dovezile arată că textul Noului Testament s-a transmis cu acuratețe de-a lungul istoriei. Rezumatul dovezilor este după cum urmează.

Timpul Trecut Dintre Originale Și Copiile Timpurii A Fost Scurt

Timpul scurs de la data compunerii cărților Noului Testament pînă la cele mai timpurii manuscrise care au supraviețuit este relative scurt. Cele mai multe lucrări antice au o perioadă de timp mult mai mare dintre data cînd au fost scrise și cele mai timpurii manuscrise existente. Există un manuscris complet al Noului Testament (Codex *Sinaiticus*) care a fost copiat în primii 250 de ani de la scrierea Noului Testament.

În plus, avem aproximativ șaptezeci de fragmente ale Noului Testament care au fost scrise chiar mai devreme. Ele conțin aproximativ două treimi din textul Noului Testament. Scrierile clasice (Plato, Aristotel, etc.) sînt privite ca fiind transmise într-o formă corectă, cu toate că timpul scurs dintre original și cele mai timpurii copii este peste o mie de ani. Documentele Noului Testament, dacă sînt evaluate după aceleași criterii, ar trebui să fie și ele considerate corecte.

Există Multe Manuscrite Pentru

A Reconstitui Textul

Nu numai intervalul scurt de timp dintre scrierile Noului Testament și cele mai timpurii manuscrise, dar și numărul manuscriselor (peste 5.500 în greacă) este mult superior oricărei alte lucrări antice. Conform axiomei, “Cu cât mai multe manuscrise, cu atât este mai mare șansa să reconstruiești originalul,” din nou vedem că Noul Testament este într-o mult mai bună poziție decât alte lucrări antice.

Noul Testament A Fost Tradus

La O Dată Timpurie

Noul Testament a fost tradus în alte limbi destul de timpuriu. Aceste versiuni sînt o dovadă în plus pentru stabilirea adevăratului text. Numărul copiilor manuscriselor diferitelor versiuni este peste 20.000. Aproape nici o altă lucrare antică nu a fost tradusă în altă limbă.

Avem În Plus Mărturia

Părinților Bisericești

Încă un fel de dovezi este găsit în scrierile părinților bisericești, unde versete, paragrafe și cărți întregi sînt citate. După cum am observat, dacă celelalte surse ale Noului Testament nu existau (manuscrisele grecești și versiunile) tot textul Noului Testament putea fi reconstituit cu ajutorul scrierilor părinților bisericești. Lucrurile nu stau așa cu nici una din celelalte lucrări antice.

Avînd dovezile de mai sus, concludem că Noul Testament a fost transmis cu acuratețe de-a lungul istoriei. Orice concluzie contrară este bazată ori pe intenția voită de a nu-i accepta dovezile, așa cum sînt ele, ori pe ignorarea adevărului.

Sir Frederic Kenyon, fost supraveghetor al manuscriselor antice și director al Muzeului Britanic (British Museum), a fost un specialist inegalabil în dovezile manuscriselor. După o viață de cercetare a documentelor antice el a ajuns la următoarele concluzii:

Nu se poate afirma suficient de puternic, că autenticitatea textului Bibliei este certă . . . Dacă am compara oricare verset al Bibliei din oricare manuscris sau scriere veche bisericească, vom constata că nu există nici o diferență: acel verset este citat la fel în fiecare din scrieri. Aceasta nu poate fi spus despre nici una din cărți antice din lume (Sir

Frederic Kenyon, *Our Bible and Ancient Manuscripts*, New York: Harper and Row Publishers, 1941, p. 23).

Kenyon a evidențiat de asemenea că textul Noului Testament a fost demonstrat o dată pentru totdeauna că are temeinicie. El a scris.

Timpul scurs dintre data compunerii originalului (a textului Noului Testament) și a celor mai timpurii dovezi existente, devine așa de scurt încât ar trebui să fie de fapt neglijabil, și ultima bază pentru orice îndoială că Scripturile au ajuns la noi așa cum au fost scrise, acum a fost înlăturată. Amîndouă, autenticitatea și integritatea generală a cărților Noului Testament poate fi privită ca un argument final (Sir Frederic Kenyon, *The Bible and Archaeology*, New York: Harper and Row Publishers, 1940, p. 288).

Este clar că textul Noului Testament a supraviețuit, și aceasta într-o manieră demnă de încredere.

Faptul că textul cărților Vechiului și Noului Testament au supraviețuit intacte este o adevărată minune. Aceasta nu poate fi explicat decât doar atunci când recunoaștem că Biblia este Cuvîntul inspirat divin al lui Dumnezeu. Într-adevăr, foarte puține scrieri din lumea antică au supraviețuit.

Putem merge un pas mai departe. Cele mai multe cărți scrise în timpuri moderne nu supraviețuiesc nici măcar douăzeci de ani! Marea majoritate a cărților care au fost tipărite au dispărut de mult.

Cu toate acestea, a fost ceva ce i-a făcut pe copiiști să copieze aceste texte biblice, unul după altul, timp de mii de ani. Nu numai că au continuat să le copieze textul, dar au și avut foarte mare grijă să-l copieze corect și au avut mare grijă de aceste scrieri. De ce au fost așa de atenți în copierea lor? Răspunsul este: au crezut că copiază chiar Cuvîntul lui Dumnezeu.

2. Biblia A Supraviețuit Unei Persecuții Neîntrerupte

Aceasta ne duce la următorul punct. Supraviețuirea Bibliei este și mai uimitoare cînd considerăm faptul că Biblia a fost obiectul unor interminabile persecuții. A fost cea mai dușmănită carte a tuturor timpurilor. S-au făcut toate încercările posibile pentru ca această carte să fie distrusă. Însă toate atentatele împotriva ei au eșuat jalnic.

Faptul că Biblia a fost ținta acestui fel de persecuții dovedește originea ei divină; natura păcătoasă a omului nu vrea să audă mesajul ei de condamnare a păcatului și a unei judecăți viitoare. Din timpul când Biblia a fost completată, a fost persecutată cu feroare. Nici o altă carte în istorie nu a suferit aceleași feluri de atacuri cum a suferit Biblia.

A. Cartea Lui Ieremia A Fost Distrusă

De fapt, acest fel de atacuri împotriva Scripturii nu este ceva nou. Din Vechiul Testament învățăm că un împărat rău a distrus scrierile profetului Ieremia. Scriptura ne spune ce s-a întâmplat:

Împăratul a trimis pe Iehudi să ia cartea, Iehudi a luat-o din odaia logofătului Elișama, și a citit-o în auzul împăratului și în auzul tuturor căpeteniilor care stăteau împrejurul împăratului. Împăratul ședea în casa de iarnă,- căci era în luna a noua - și înaintea lui era un foc de cărbuni aprinși. După ce Iehudi a citit trei sau patru foi, împăratul a tăiat cartea cu briceagul logofătului, și a aruncat-o în jăratecul de cărbuni, unde a fost arsă de tot. Împăratul și toți slujitorii lui, care au auzit toate cuvintele acelea, nu s-au spăimântat și nu și-au sfișiat hainele. Elnatan, Delaia și Ghemaria stăruiseră de împărat să nu ardă cartea; dar el nu i-a ascultat. Ci împăratul a poruncit lui Ierahmeel, fiul împăratului, lui Seraia, fiul lui Azriel, și lui Șelemia, fiul lui Abdeel, să pună mâna pe logofătul Baruc și proorocul Ieremia. Dar Domnul i-a ascuns. După ce a ars împăratul cartea, care cuprindea cuvintele, pe care le scrisese Baruc după spusele lui Ieremia, cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Ieremia: “Ia din nou o altă carte, și scrie în ea toate cuvintele, care erau în cea dintâi carte, pe care a ars-o Ioiachim, împăratul lui Iuda. Ieremia 36:21-28.

Deși Scriptura a fost arsă de acest împărat rău, Domnul a avut grijă ca să fie scrisă din nou. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu nu poate fi distrus.

B. Antiohus Epifanu A Distrus Copii Ale Scripturii

În timpul dintre cele două testamente, aproximativ 168 î.H. a fost un cîrmuitor Sirian numit Antiohus al IV-lea care a ocupat orașul Ierusalim. Acesta nu numai că a profanat templul, dar a și distrus copiile Scripturii. El a declarat că cei ce dețin o copie vor fi pedepsiți cu moartea. Citim despre aceasta în cartea apocrifă Întîi Macabei:

Cărțile legii pe care le-au găsit, le-au rupt în bucăți și le-au ars în foc. Oricine a fost găsit deținînd cartea legămîntului, sau oricine adera la lege, era condamnat la moarte prin decretul regelui (1 Macabei:56,57).

Antiohus, ca mulți alții, au atentat să distrugă Sfînta Scriptură. Ca mai înainte, încercarea lui a eșuat.

C. Edictul Împăratului Roman Dioclețian

Să Ardă Scriptura

Persecuția lui Dioclețian este un alt exemplu a felului de atacuri pe care le-a îndurat Scriptura. În anul 303 D.H., împăratul Roman Dioclețian a scris o scrisoare imperială dînd ordin (1) de distrugere a tuturor bisericilor creștine, (2) să fie arse toate Scripturile creștine, și (3) pierderea libertății civile de toți cei ce practică creștinismul. Edictul lui Dioclețian nu a putut opri răspîndirea creștinismului sau scrierea a noi copii ale Bibliei.

Dioclețian a fost atît de convins că a nimicit creștinătatea încît a comandat o medalie pe care erau scrise următoarele cuvinte.

Religia Creștină este distrusă și închinarea la alți dumnezei restaurată.

Dioclețian, ca mulți alții, s-a dovedit greșit în încercarea lui de a distruge creștinătatea.

D. Edictul Împăratului Constantin

Să Scrie Copii Ale Scripturii

Ironia istoriei este că, Constantin, împăratul roman care l-a urmat pe Dioclețian, s-a convertit la creștinism și a comandat cincizeci de copii ale Scripturii să fie făcute de cei mai buni scribi pe cheltuiala guvernului! Acesta este încă un exemplu al trăinicieii Cuvîntului lui Dumnezeu în ciuda persecuțiilor. Nici o altă carte, antică sau modernă, nici pe departe, nu a avut parte de o așa persecuție și ură cum a avut Biblia. De ce? De ce este această singură carte așa urîță? Simplu pus, este pentru că spune adevărul despre Dumnezeu și oameni. Cu toate acestea, mulți oameni nu vor să audă acest adevăr.

3. Biblia A Supraviețuit Unui Criticism Constant

Scripturile au supraviețuit de asemenea criticismului venit din mai multe părți. Criticismul împotriva Bibliei a fost constant și nesfîrșit. Două lucruri trebuie să fie evidențiate.

A. Nici O Altă Carte Nu A Fost Criticată Ca Biblia

Nici o altă carte nu a fost supusă la așa minuțios criticism cum a fost îndreptat împotriva Bibliei, cu toate acestea Biblia s-a ridicat la nivelul provocării, rezistînd celui mai riguros criticism imaginabil.

Teologul Bernard Ramm a făcut următoarele observații despre diferitele încercări ce au fost făcute să reducă la tăcere Scripturile:

De o mie de ori, clopotul morții Bibliei a fost tras, procesiunea funerară se pregătea, inscripția era scrisă pe piatra de mormînt, și pomelnicul citit. Dar cumva trupul ei nu stă nemișcat. Nici o altă carte nu a fost așa tocată, tăiată, cernută, examinată și defăimată. Ce carte de filozofie sau religie sau psihologie . . . din timpul classic sau modern a fost subiectul unui așa atac puternic precum Biblia? Cu așa venin și scepticism? De ce așa profund și erudit? Asupra fiecărui capitol, verset și doctrină? (Bernard Ramm, *Protestant Christian Evidences*, Chicago: Moody Press, 1957, pp. 232-233).

Nimic nu se compară cu critica împotriva Bibliei. S-au făcut încercări să se egalizeze Biblia cu alte scrieri religioase; să fie explicată ca un produs al timpului. Poveștile Scripturii sînt descrise ca povești închipuite și referințele științifice din Biblie ca ignoranță.

Cu toate acestea, evidențele dovedesc opusul. Referințele istorice sînt corecte și comentariile științifice nu reflectă ignoranța zilei. Învățătura de necredință modernă, în timp ce încerca să distrugă încrederea în Scriptură, nu a avut succes în a dovedi cazul ei. Ci dimpotrivă, cercetări obiective arată, mai mult ca întotdeauna, că Biblia este o carte unică, ce nu poate fi inclusă în nici o altă categorie de cărți.

B. Milioane Încă, Citesc, Iubesc, Și Se Încred În Biblie

Trebuie să observăm că criticismul Scripturii nu a avut nici un impact real. Milioane de oameni încă iubesc și se încred în Biblie.

Impactul a două mii de ani de persecuție și critică a Scripturii a fost rezumat corespunzător de H. L. Hasting. În urmă cu o sută de ani el a scris:

Timp de o mie opt sute de ani, necredincioșii au combătut această carte, și iată că astăzi Biblia stă neclintită ca o stîncă. Răspîndirea ei crește, și este mai iubită și prețuită și citită astăzi ca oricînd înainte. Necredincioșii, cu toate asalturile lor, lasă o așa urmă pe această carte cum ar lăsa un ciocănel pe piramidele Egiptului. Cînd împăratul francez a propus persecuția creștinilor din țara lui, un om de stat și războinic bătrîn i-a spus:

‘Domnule, Biserica lui Dumnezeu este o nicovală care a tocit multe ciocane’. Așa că ciocanele necredincioșilor au tot bătut în această carte multe secole, și ciocanele s-au tocit dar nicovala încă dăinuiește. Dacă această carte n-ar fi fost cartea lui Dumnezeu, oamenii ar fi distrus-o de mult. Împărați și papi, regi și preoți, prințese și domnitori toți s-au luptat cu ea; ei au murit și cartea încă trăiește (H. L. Hastings, as quoted by John Lea, *The Greatest Book in the World*. Philadelphia, Pa., 1922, pp. 17,18).

Biblia a supraviețuit și continuă să supraviețuiască.

Concluzie: Supraviețuirea Bibliei Este O Minune

Cu toate că timpul trece, Biblia rămîne o mărturie impresionantă a puterii de păstrare a lui Dumnezeu. Cîrmuitorii și criticii vin și se duc, dar Biblia rămîne. Cele mai multe cărți nu supraviețuiesc mai mult de douăzeci de ani. Cîteva vor supraviețui o sută de ani și mai puține dintre cele puține au supraviețuit o mie de ani sau mai mult. Dar cele șazeci și șase cărți ale Sfintei Scripturi au fost scrise între o mie nouă sute cinci zeci și trei mii patru sute de ani în urmă. Nu numai că au supraviețuit așa de mult, au supraviețuit și intacte.

Prorocul Isaia, vorbind cu 2.700 de ani în urmă, a făcut următoarea afirmație.

Iarba se usucă, floarea cade; dar cuvîntul Dumnezeului nostrum rămîne în veac (Isaia 40:8)

Faptul că Scriptura a rezistat în timp neobositei persecuții, și criticismului constant este o adevărată minune.

Recapitulare La Argumentul 3: Minunea Supraviețuirii Bibliei

O remarcabilă caracteristică a Bibliei este faptul supraviețuirii ei. Deși diferitele ei cărți au fost scrise între două mii și trei mii cinci sute de ani în urmă pe materiale perisabile, cărțile ei au supraviețuit. Nu numai că au supraviețuit, au supraviețuit intacte. Cîteva lucruri trebuie observate.

Primul, textul Vechului Testament s-a transmis cu o acuratețe uimitoare. Într-adevăr, astăzi putem citi Vechiul Testament cu deplină convingere că este întocmai cum a fost scris în original. Mesajul Dumnezeului Bibliei nu a fost modificat sau alterat. Cuvîntul lui Dumnezeu în Scriptura evreilor, sau Vechiul Testament, ne-a fost transmis cu acuratețe în secolul douăzeci și unu.

La fel se poate spune despre Noul Testament. Ce a fost scris original de scriitorii Noului Testament este întocmai ce găsim noi astăzi. Cuvintele lui Isus Hristos, la fel ca mesajul Lui de iertare a păcatelor, ni s-au transmis intacte. Așadar, omenirea este responsabilă de acțiunea ei cu privire la afirmațiile lui Isus care sînt găsite în Noul Testament.

Faptul că textul Scripturii a supraviețuit în felul acesta este o adevărată minune. Cele mai multe scrieri antice n-au fost copiate niciodată, pe cînd Scripturile au fost copiate și recopiate una după alta. De ce? Este pentru că persoanele care le-au copiat au crezut că ei copiază mai mult decît o istorie simplă sau istoria unui popor antic. Într-adevăr, ei au fost convinși că copiază chiar Cuvîntul lui Dumnezeu!

Mai mult de atît, Biblia a supraviețuit timpului, persecuției, și criticismului. Trebuie să apreciem cît de important este aceasta. Mai întîi, faptul că Biblia a supraviețuit la toate este o adevărată minune. Cînd ne gîndim la cărțile care o compun, că au fost scrise pe materiale perisabile, cu mii de ani în urmă, nu ne-am aștepta să ajungă la noi astăzi. Dar au ajuns, și încă odată, aceasta este o adevărată minune.

În plus, Biblia a fost prigonită mai mult ca oricare altă carte din istorie. Este consemnat că unul dintre împărații lui Iuda a distrus întregul text al scrierilor profetului Ieremia. Cu toate acestea, Domnul i-a spus lui Ieremia să-l scrie din nou, și el a l-a scris. Mesajul ei nu a fost distrus! Acest fel de prigonire a fost repetat de-a lungul istoriei. Și Scripturile încă există. A fost imposibil să fie eliminate. Încă o dată, trebuie să ne întrebăm, de ce?

În sfîrșit, Biblia a fost criticată mai mult ca oricare altă carte scrisă vreodată. Fiecare verset, fiecare cuvînt, fiecare silabă a fost subiectul celui mai aspru criticism și evaluări. De ce doar această carte a fost atît de dușmănită de așa mulți oameni? De ce găsim aceste încercări de a dovedi că Biblia nu este ceea ce afirmă că este? Potrivit mărturiei Scripturii însăși, este pentru că cuvintele ei îl revelează pe adevăratul Dumnezeu unei omeniri păcătoase, adevăr pe care mulți oameni nu vreau să-l audă.

Deși Biblia a fost cea mai atacată și criticată carte din lume, ea se menține astăzi tot așa de tare ca întotdeauna. Într-adevăr, încă schimbă viețile a milioanele de oameni care zilnic o citesc. Faptul că a supraviețuit la așa critici este o adevărată minune.

Acești factori scot în evidență Biblia, ca fiind unică între toate celelalte cărți care au fost scrise vreodată. Este într-adevăr o carte fără pereche prin supraviețuirea ei.

Argumentul 4

Minunea Preciziei

Istorice A Bibliei

Isus a spus, “ Cuvîntul Tău este adevărul” (Ioan 17:17)

Argumentul 4

Minunea

Preciziei Istorice A Bibliei

Toată Biblia centrează în jurul a ce Dumnezeu a făcut în istorie. În paginile Scripturii găsim multe referințe la oameni, locuri și evenimente. Așadar, întrebarea dacă Biblia este istoric precisă în descrierea acestor referințe este de o importanță crucială.

Au fost oamenii menționați în Scriptură oameni reali? Locurile menționate în Biblie există în realitate? Au avut loc aceste evenimente așa cum spune Biblia? Ce spun dovezile?

Vom descoperi că Biblia este diferită de toată cealaltă literatură antică prin precizia ei istorică. Într-adevăr, descoperirile arheologice împreună cu mărturia consemnărilor istorice, confirmă exactitatea referințelor din diferite cărți biblice. Această atenție la detalii observată de scriitorii biblici nu este egalată în nici una din cealaltă literatură antică. Putem face următoarele observații.

Vechiul Testament

Chiar de la începutul Vechiului Testament, găsim că Dumnezeu a intervenit în viața poporului Său. Mai mult de atât, Vechiul Testament prezintă mărturia importanței intervenției lui Dumnezeu în istorie. Într-adevăr, Domnul a reamintit adesea poporului Său că El a intervenit în trecut.

În Cartea Exodului, găsim că Dumnezeu afirmă că El a fost cel ce a eliberat oamenii din robie. Biblia spune:

Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, și a zis: “Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. (Exodus 20:1,2)

Națiunii lui Israel i s-a repetat de multe ori să-și aducă aminte de aceste fapte atotputernice ale lui Dumnezeu. În plus, evenimentele consemnate au fost tratate întotdeauna ca evenimente istorice reale.

Mai tîrziu, citim următoarele, în Cartea Împăraților:

Ci să vă temeți de Domnul, care v’a scos din țara Egiptului cu o mare putere și cu brațul întins; înaintea Lui să vă închinați, și Lui să-I aduceți jertfe. (2 Împărați 17:36)

Încă odată, găsim accentul pe aceste evenimente istorice, împreună cu minunile care le însoțesc.

Acest adevăr este adesea evidențiat în Vechiul Testament. De asemenea Domnul a spus.

Poporul Meu, adu-ți aminte ce plănuia Balac împăratul Moabului, și ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor, și ce s-a întîmplat din Sitim pînă la Ghilgal, ca să cunoști binefacerile Domnului! (Mica 6:5)

Observați că poporului i s-a spus să-și aducă aminte. Într-adevăr, pentru că Dumnezeu a acționat în istorie, poporul Lui trebuia să țină minte aceste intervenții divine. În fiecare și în toate situațiile, aceste evenimente s-au considerat că s-au întîmplat adevărat.

Vechiul Testament Coincide

Cu Istoria Cunoscută

Afirmația că Dumnezeu a acționat în istorie este suportată de dovezi. Arheologul, John Elder, oferă un sumar concludent al dezbaterii solidității istorice a Vechiului Testament. El a scris:

Nu este prea mult să spun că este contribuția arheologiei cea care a rezolvat impasul dintre istorici și creștinii ortodocși. Puțin câte puțin, o cetate după alta, o civilizație după alta, o cultură după alta, a căror memorii au fost consemnate numai în Biblie, au fost restaurate la locul lor în istoria antică prin descoperirile arheologilor. Rezultatul final este de necontestat. Au fost găsite orașe uitate, arta unor oameni dispăruți a reapărut, documente contemporane cu evenimente Biblice au fost scoase la iveală și unicitatea

revelației Bibliei a fost evidențiată în contrast și comparație cu religia națiunilor antice. Niciunde descoperirile arheologice nu au combătut Biblia ca fiind autentică din punct de vedere istoric. (John Elder, *Prophets, Idols, and Diggers*, Bobbs-Merrill, Co. n.d., p 18).

De așa multe ori, Vechiul Testament s-a arătat a fi corect când vorbește de evenimente istorice. Vă oferim următoarele ilustrații:

1. Vechiul Testament Este Familiar Cu Legile Locale

Există mai multe scene biblice care arată o îndeaproape înțelegere a legilor locale ale timpului. De exemplu, când Sara soția lui Avraam nu a avut copii, i-a sugerat lui Avraam să ia pe servitoarea ei Hagar ca a doua lui soție și să-și ridice un moștenitor prin ea. Aceasta se potrivește bine cu obiceiul timpului după cum este consemnat în codul de lege Eshnunna - un cod de lege care datează de prin 1900 Î.H.

Tăblițele Nuzi, 20.000 tăblițe de lut care au fost descoperite la 250 de kilometri nord de Bagdad, de asemenea confirmă asemenea obiceiuri referitoare la cea de-a doua soție și dreptul lor de moștenire. Așadar, episodul lui Avraam, Sara, și Hagar se potrivește cu obiceiul local al timpului.

2. Obiceiurile Locale Sînt Consemnate Corect

Aflăm că obiceiurile consemnate în Scriptură coincid cu timpul în care ni s-a spus că aceste lucruri s-au petrecut.

De la tăblițele Nuzi, de asemenea aflăm că un frate și-a vîndut dreptul de întîi născut pentru trei oi - similar cu Esau care și-a vîndut dreptul de întîi născut fratelui său Iacov pentru o farfurie de ciorbă. Aceasta confirmă că această practică a fost întărită prin lege în acel timp din istorie. De asemenea aceste tăblițe ne spun că prețul plătit pentru dreptul de întîi născut nu trebuia să fie de valoare echivalentă.

În alt exemplu, găsim că Biblia spune despre patriarhul Iosif că a fost vîndut pentru douăzeci de sicli de argint. Citim în Genesa:

La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă, și l-au vîndut cu douăzeci de sicli de argint Ismaeliților, care l-au dus în Egipt. (Genesa 37:28)

Deși prețul plătit pentru Iosif pare a fi un detaliu întâmplător, se dovedește a fi o reprezentare exactă a prețului pentru care erau vânduți sclavii în acea vreme. Iosif a trăit în al optsprezecilea secol Î.H. Înainte de acest timp prețul pentru sclavi era mai mic – zece la cinsprezece sicli. Trecând timpul, prețul pentru un sclav a crescut. Prețul de douăzeci de sicli de argint coincide cu perioada în care Biblia spune că a trăit Iosif.

După acel timp prețul unui sclav a continuat să crească. Așadar, consemnarea că Iosif a fost vândut pentru douăzeci de sicli de argint se potrivește numai unei perioade limitate din istorie; aceeași despre care Scriptura spune că această întâmplare a avut loc. Scriitorul acestei întâmplări a avut acces la informații istorice corecte.

3. Referințele Istorice Au O Acuratețe Exactă

Există un număr de referințe geografice în Scriptură. În timp ce examinăm evidențele ne dăm seama că ele se potrivesc cu geografia acelei vremi. De exemplu, relatarea biblică a vieții lui Avraam vorbește despre mai multe orașe pe care le-a vizitat. La aproape toate aceste orașe le este cunoscut locul astăzi. Toate aceste orașe care au fost identificate, au fost importante centre de caravane din timpul în care Biblia spune că a trăit Avraam.

Dar, mai târziu, nu toate aceste orașe au au fost centre importante. Acesta este un alt indicator că, călătoriile lui Avraam coincid exact cu ce este cunoscut în particular despre acea perioadă istorică, și nu s-ar încadra în altă perioadă mai târzie.

Într-o altă ilustrație, găsim că Scriptura este foarte specifică cu privire la traseul pe care națiunea lui Israel l-au luat din Egipt în drumul lor către Țara Promisă. De exemplu, în Numeri 33, avem o descriere detaliată a locului unde Israelii și-au așezat tabăra în drumul lor către Ierihon. Ni se spune:

Au pornit din Iie-Abarim, și au tăbărit la Dibon-Gad. Au pornit din Dibon-Gad, și au tăbărit la Almon-Diblataim. Au pornit din Almon-Diblataim, și au tăbărit la munții Abarim, înaintea muntelui Nebo. Au pornit dela munții Abarim, și au tăbărit în câmpia Moabului, lângă Iordan, în țara Ierihonului. Au tăbărit lângă Iordan, dela Bet-Ieșimot pînă la Abel-Sitim, în câmpia Moabului. Domnul a vorbit lui Moise în câmpia Moabului, lângă Iordan în fața Ierihonului. Și a zis: (Numeri 33:45-50)

Observă detaliul. Ni se spune specific unde a tăbărit poporul în drumul lor spre Ierihon. Acest traseu a fost considerat odată ca fiind neistoric. Dar descoperirea a trei hărți Egiptene antice, datînd între secolele treisprezece și cincisprezece Î.H., arată că acesta a fost același traseu ce a fost urmată în acele zile. Orașele menționate în Numeri au fost menționate și în hărțile Egiptene. A fost un drum mult umblat în acele zile. Încă odată, detaliul istoric al Scripturii se dovedește a fi adevărat.

4. Au Fost Folosite Titluri Corecte Pentru A Descrie Oameni

În fiecare națiune, titlurile date oamenilor sînt diferite. În plus, aceste nume se pot schimba de-a lungul istoriei. În Vechiul Testament, găsim un număr de oameni diferiți, cărora li s-a dat titluri specifice. Cînd comparăm cu evidențele cunoscute aflăm că scriitorii biblici au folosit pentru oameni titlul corespunzător perioadei cînd povestirea a avut loc.

De exemplu, în istoria lui Iosif, sînt menționate mai multe titluri. Ni se spune că Iosif a fost pus în închisoare cu “pitarul” împăratului.

Cîtva timp mai tîrziu, paharnicul și pitarul împăratului Egiptului l-au supărat pe stăpînul lor, împăratul Egiptului. Faraon a fost supărat pe aceste două personaje oficiale, paharnicul și pitarul lui (Genesa 40:1-2)

În timp ce aceasta a fost odată considerată o referință incorectă, o pictură Egipteană antică confirmă bobul de grîu lîngă pitarul împărațesc al Templului Amun. Așa că titlul de “pitar al împăratului” a fost folosit corect. Aceasta dă crezare povestirii așa cum s-a întîmplat în realitate în loc să fie un fel de parabolă sau mit.

5. Lista Împăraților Păgîni Este Surprinzător De Corectă

Biblia enumeră cîtiva împărați care au domnit peste alte țări în afara Israelului. Deși ei nu aveau rolul principal în cele petrecute, *întotdeauna* ei sînt consemnați într-o manieră corectă. Într-adevăr, scriitorii Scripturii au plasat pe acești împărați într-o ordine cronologică exactă cu cea în care au domnit. Aceasta fiind în contrast cu unii istorici din aceste țări care nu au avut cronologia corectă.

Aceasta a fost documentată în lucrarea marelui învățat al Vechiului Testament Robert Dick Wilson. Examinînd Vechiul Testament, Wilson a observat că în el sînt menționați douăzeci și șase de împărați păgîni diferiți. Numele acestor domnitori sînt găsite atît pe monumentele acestor împărați cît și în documentele timpului lor. Wilson a găsit că toate numele acestor împărați păgîni sînt scrise corect în textul ebraic. În contrast cu acuratețea Bibliei, în literatura seculară a aceleiași perioade de timp, numele acestor domnitori a fost de multe ori deformat. Într-adevăr, sînt situații cînd este dificil să identifici persoana.

Un exemplu de acesta este Ptolemeu; un scriitor antic care a făcut o listă cu optsprezece împărați Babilonieni. Totuși, pe această listă nici unul din numele celor optsprezece împărați nu este scris corect. Pe de altă parte, scriitorii biblici au fost totdeauna preciși

în a scrie numele dușmanilor lor. Dacă ei au avut așa de mare grijă să scrie numele împăraților păgîni corect, cît de multă grijă trebuia să aibă ei să scrie corect numele oamenilor lor cît și acuratețea evenimentelor înregistrate de ei în legătură cu domniile lor? Aceasta este o mărturie în plus a solidității Vechiului Testament.

Detaliile Relatărilor Biblice Sînt Confirmate De Arheologie

Multe alte exemple pot fi date. Important este că scriitorii Vechiului Testament au dovedit cunoștințe personale ale vremii. În timp ce aceste exemple nu dovedesc că evenimentele consemnate în Vechiul Testament au avut loc în realitate, ele demonstrează că acești scriitori au trăit în timpul evenimentelor pe care le-au consemnat și au cunoscut legile locale, obiceiurile, geografia, titlurile și numele împăraților păgîni. În consecință, dau dovezi demne de încredere cu privire la ce s-a scris.

Observații Despre Acuratețea Istorică A Vechiului Testament

Faptul că planul principal, la fel ca multe alte detalii istorice mărunte, ale Vechiului Testament a fost confirmat de surse arheologice și istorice, este important pentru mai multe motive.

Nu Avem De A Face Cu Mitologie

Mai întîi, ne spune că avem de a face cu o istorie adevărată, nu mitologie. Relatările înregistrate s-au petrecut în realitate în lumea antică. Popoarele au fost popoare reale, persoanele individuale au fost reale, orașele au existat în exact locul în care Biblia spune că au existat, și obiceiurile și legile au fost acelea care au fost practicate în acea vreme din istorie.

Scrierile Ar trebui Să Fie Datate Cu Vremea Cînd Evenimentele Au Fost Scrise

În al doilea rînd, autorii nu sînt numai corecți, ei sînt meticolos de corecți. Cu alte cuvinte, scriitorii Vechiului Testament trebuie să fi fost martori oculari la evenimentele despre care au scris. În consecință, avem toate motivele să credem în paternitatea tradițională a cărților biblice. În loc de a data multe din scrierile Vechiului Testament timpului lui Ezra, cum fac criticii liberali, ele ar trebui să fie datate cu sute de ani mai

devreme, la vremea cînd evenimentele despre care vorbesc au avut loc. Așadar, veridicitatea Vechiului Testament este bazată pe dovezi concrete.

Așadar, cu toate că nu fiecare detaliu din Vechiul Testament a fost confirmat, sau chiar poate fi confirmat, găsim că un număr mare de informații au fost scoase la lumina care a demonstrat baza trainică a relatărilor istorice. Verdictul este că Vechiul Testament poate fi crezut.

Cheia: Isus A Crezut Vechiul Testament

Dar cea mai importantă mărturie despre veridicitatea Vechiului Testament vine de la Isus Hristos. Cînd examinăm felul în care Isus a privit Scriptura putem vedea că El a crezut-o în totalitate. El a zis că cuvîntul lui Dumnezeu a fost adevărat:

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul (Ioan 17:17).

Isus de asemenea a mai spus că Scripturile Vechiului Testament constituie un tot unitar:

...Scriptura nu poate fi desfințată (Ioan 10:35)

Este clar din afirmația lui Isus că El a crezut că Biblia este istoric precisă și fără eroare.

În ultimă instanță, Biserica Creștină crede că Vechiul Testament este istoric demn de încredere datorită mărturiei lui Isus Hristos. Isus a afirmat că El e Dumnezeu în trup omenesc. Aceste afirmații au fost mai tîrziu confirmate prin învierea Lui din morți. Prin învierea Lui din morți, așa cum a prezis El dealtfel, Isus a demonstrat că El a vorbit cu autoritate finală asupra tuturor lucrurilor. Și pentru că Isus a învățat că Vechiul Testament a fost Cuvîntul lui Dumnezeu, în absolut tot ce a spus, mărturia Lui pune capăt dezbaterii. Într-adevăr, nu poate fi o mai puternică confirmare decît mărturia lui Isus.

Concluzia Asupra Vechiului Testament:

Îl Poți Crede

De la dovezile care ne sînt la îndemîină nouă, tragem concluzia că avem toate motivele să credem că Vechiul Testament este istoric precis.

Soliditatea Istorică A Noului Testament

Afirmația Noului Testament este că Dumnezeu Fiul a devenit o ființă umană în Persoana lui Isus Hristos. Mai mult de atât, Isus a trăit, a murit și a înviat din morți într-un timp anumit din istorie. Așadar, este esențial ca Noul Testament să fie istoric adevărat pentru ca aceste afirmații să fie crezute.

Cînd Noul Testament adresează problemele istorice, vedem că este corect și că te poți baza pe el. Trebuie făcute trei precizări importante:

1. Cărțile Noului Testament Sînt Prima Sursă

De Mărturie: Scriitorii Au Fost Acolo

În timp ce examinăm textul Noului Testament, observăm că scriitorii diferitelor cărți ale lui afirmă că ori au fost martori oculari la evenimentele pe care le-au consemnat, ori au cules mărturii de la martori oculari. De exemplu, Ioan a mărturisit despre lucruri pe care credincioșii le-au văzut, auzit, și atins. El a Scris.

Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mîinile noastre, cu privire la Cuvîntul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată;(1 Ioan 1:1,2).

Ioan a știut că ceea ce a scris a fost adevărat pentru că el a fost acolo ca martor ocular.

Luca, scriitorul celei de-a treia evanghelii, a scris aceste cuvinte despre evanghelia scrisă de el.

Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor dela început, și au ajuns slujitori ai Cuvîntului, am găsit și eu cu cale, prea alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu deamăruntul asupra tuturor acestor lucruri dela obîrșia lor, să ți le scriu în șir unele după altele, ca să poți cunoaște astfel temeinicia tuturor învățăturilor, pe care le-ai primit prin viu grai.(Luca 1:1-4).

Afirmația făcută de Luca ne spune cel puțin următoarele lucruri.

1. Luca nu a fost un martor ocular la evenimentele scrise de el.

2. El, ca ceilalți dinaintea lui, dealtfel, s-a folosit de afirmațiile martorilor oculari.
3. Luca a avut acces la alte narațiuni, documente scrise ca ale lui.
4. Luca a simțit nevoia pentru încă o istorisire.
5. Istorisirea lui este pusă în ordine cronologică
6. Scopul lui final este adevărul

Faptul că scriitorii Noului Testament au susținut un așa obiectiv complet, și să aibă evidențe de primă mână cu privire la Isus Hristos, este de cea mai mare importanță. Dovezile pe care ei le aduc nu sînt doar vorbe sau imaginații. Ele sînt directe și demne de încredere; mărturia martorilor oculari.

Ei Au Văzut Pe Isus Cel Înviat

În repetate rînduri îi găsim pe scriitorii Noului Testament făcînd apel la mărturia martorilor oculari. În ziua Rusaliilor, cam cincizeci de zile după moartea lui Isus, Petru a spus mulțimii care se adunase că el împreună cu ceilalți ucenici au văzut pe Hristos cel înviat. El a spus:

Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți sîntem martori ai lui (Faptele Apostolilor 2:32).

Ucenicii lui Isus au fost martori oculari al lui Isus cel înviat. Aceasta a fost afirmația lor tot timpul.

Petru scrie mai tîrziu despre ce a văzut el și spune în următorul fel:

În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii cari am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea lui. Căci a primit dela Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci cînd, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: “Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea.” Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, cînd eram cu El pe muntele cel sfînt. (2 Petru 1:16-18).

Observați accentul pus pe faptul că ucenicii lui Isus au fost *martori oculari* la evenimentele care au avut loc.

Noul Testament Transmite Detalii De La Martori Oculari

De asemenea evangheliile sînt pline de detalii pe care numai martori oculari le-ar ține minte. De exemplu, citim în Evanghelia după Ioan:

Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus, și I-a șters picioarele cu părul ei; și s'a umplut casa de mirosul mirului. (Ioan 12:3).

Faptul că scriitorul Ioan a menționat amănuntul că mirosul mirului a umplut casa este un indiciu că el a fost acolo cînd aceasta a avut loc. El a ținut minte mirosul mirului.

Noul Testament este plin de multe referințe ca acestea. Esența este că cei ce au vorbit despre cele petrecute în viața lui Isus au fost acolo cînd acestea au avut loc. Ei au fost martori oculari.

2. Noul Testament A Fost Scris La O Dată Timpurie

Scriitorii Noului Testament afirmă că ei au fost martori oculari ai vieții și misiunii lui Isus Hristos. În plus, acest fapt ne conduce să credem că scrierile lor au fost compuse la puțin timp după ce faptele s-au petrecut.

Anul exact în care Isus a murit și a înviat este încă în discuție. Se pare că cei mai buni candidați sînt anii 30 și 33 D.H. Există dovezi solide că cele patru evanghelii au fost compuse *înainte* de anul 70 D.H. Dovezile pentru o dată timpurie a aceste evanghelii sînt următoarele.

A. Orașul Ierusalim Și Templul Erau Încă În Picioare Cînd Evangheliile Au Fost Scrise

Fiecare din primele trei evanghelii conțin preziceri ale lui Isus cu privire la distrugerea orașului Ierusalim și a templului (Matei 24; Marcu 13; Luca 21). Domnul a spus clar că orașul și templul vor fi distruse curînd, datorită refuzului lor să-L primească pe El ca Mesia.

Cunoaștem că generalul roman Titus a distrus orașul și Templul în anul 70 D.H. Acesta este un fapt istoric.

Dar, nici una dintre cele patru evanghelii nu vorbește despre împlinirea prezicerilor lui Isus. Este greu să crezi că despre împlinirea acestor preziceri nu s-ar fi scris nimic dacă evangheliile au fost scrise *după* ce aceste evenimente s-au petrecut. Pentru că evangheliile nu consemnează împlinirea lor ne dă un indiciu puternic că aceste documente au fost scrise *înainte* ca Ierusalimul și templul să fie dărâmate.

În esență, cunoscând că Isus a murit și a înviat în anul 30 sau 33 D.H., evangheliile ar fi fost scrise în primii patruzeci de ani de la aceste evenimente dacă evangheliile au fost scrise înainte ca Ierusalimul și templul să fie dărâmate.

Dar, acesta nu este singurul indiciu că evangheliile au fost scrise înaintea împlinirii acestor preziceri.

B. Cartea Faptele Apostolilor Ne Dă Un Reper Cu Privire La Timpul Scrierii Evangheliilor

Cartea Faptele Apostolilor de asemenea ne dă un punct de reper cu privire la timpul când au fost scrise cele patru evanghelii. Faptele Apostolilor descriu punctele principale ale vieții și misiunii Apostolului Pavel. Se încheie cu Pavel la Roma așteptând să fie judecat de Cezar:

Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă, pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă, propovăduia Împărăția lui Dumnezeu, și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala, și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos. (Faptele Apostolilor 28:30-31).

Cei doi ani în care Pavel a stat în Roma au fost probabil 60 și 61 D.H. Cu toate acestea despre moartea lui Pavel nu este scris nimic în Faptele Apostolilor. Așadar, concluzia este că Faptele Apostolilor a fost scrisă în timp ce Pavel încă trăia. Având dovezi bune că Pavel a murit în timpul persecuției lui Nero, aprox. 66 D.H., cartea Faptele Apostolilor, după toate probabilitățile, datează cândva după anul 61 D.H. și înainte de anul 66 D.H.

C. Evanghelia După Luca A Fost Scrisă Înainte De Faptele Apostolilor

Dacă Faptele Apostolilor a fost scrisă între 61 și 66 D.H., aceasta ne ajută să datăm cele patru evanghelii. De ce? Cartea Faptele Apostolilor este a doua jumătate a unui tratat

scris de Luca unui om pe nume Teofil. Cunoscînd că evanghelia lui Luca a fost scrisă *înaintea* cărții Faptele Apostolilor, putem astfel data Evanghelia după Luca în jurul anului 60 D. H. sau chiar mai devreme.

D. Fratele Care A Fost Bine Cunoscut

Poate Să Fi Fost Luca

Pot exista și alte dovezi pentru o dată timpurie a Evangheliei lui Luca. Pavel a scris despre un frate care a fost bine cunoscut bisericilor datorită evangheliei. El a spus:

Am trimis cu el și pe fratele a cărui laudă în Evanghelie este răspîndită prin toate Bisericile (2 Corinteni 8:18).

Există o mărturie antică ce spune că aceasta se referă la Luca și la evanghelia scrisă de el. Dacă aceasta se referă la Luca și la evanghelia pe care a compus-o, atunci o avem bine cunoscută pe la mijlocul anilor cincizeci ai primului secol pentru că 2 Corinteni a fost, aproape sigur, scrisă în anul 56 sau 57 D.H. Aceasta ar plasa compunerea evangheliei lui Luca în primii douăzeci și cinci de ani de la evenimentele legate de viața lui Hristos.

E. Este Posibil Ca Matei, Sau Marcu

Să Fi Fost O Sursă Pentru Luca

Mai există și alte dovezi: în prologul lui, Luca ne spune că el a folosit surse pentru a compune evanghelia lui. Acestea pot fi și surse scrise.

Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile cari s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat ceice le-au văzut cu ochii lor dela început, și au ajuns slujitori ai Cuvîntului, am găsit și eu cu cale, prea alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu deamăruntul asupra tuturor acestor lucruri dela obîrșia lor, să ți le scriu în șir unele după altele, ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor, pe cari le-ai primit prin viu grai (Luca 1:1-4).

Aceasta, deasemenea poate fi o referință de a lui Luca la Evanghelia lui Marcu, ca o sursă scrisă. În versetul doi, Luca spune că el a obținut informațiile pentru evanghelia lui de la cei care “le-au văzut cu ochii lor” și “au ajuns slujitori ai Cuvîntului”. Termenul tradus “slujitor” este cuvîntul grec *huparetas*.

Interesant, Ioan Marcu, scriitorul celei de-a doua evanghelii, este numit “slujitor” de Luca în Faptele Apostolilor 13:5 (același cuvînt grec *huparetas*). Este posibil ca aceasta să fie o referință la Marcu, ca una din sursele lui scrise.

Dacă Luca a folosit pe Marcu ca o sursă, atunci Evanghelia lui Marcu trebuia să fie scrisă înaintea celei scrise de Luca. Aceasta ne aduce și mai aproape de timpul cînd evenimentele s-au petrecut.

F. Despre Evanghelia După Matei S-a Crezut

Tot Timpul Că A Fost Scrisă Prima

Aceasta ne aduce la următorul punct. Bazat pe mărturia unanimă a bisericii primare, Evanghelia lui Matei a fost scrisă *prima*. Părintele bisericesc Eusebiu plasează data Evangheliei lui Matei în anul 41 D.H. Dacă mărturia antică este adevărată, și nu este motiv s-o punem la îndoială, atunci avem o a treia sursă independentă despre viața lui Hristos scrisă în perioada martorilor oculari.

G. Ioan A Fost Un Martor Ocular Al Evenimentelor

Despre Evanghelia lui Ioan se crede de obicei că a fost compusă ultima din cele patru evanghelii. Ioan a mărturisit că el a fost un martor ocular al evenimentelor despre care a scris. El a spus:

Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sînt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentruca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezînd, să aveți viața în Numele Lui. (Ioan 20:30-31).

Ioan a mai scris:

Ucenicul acesta este cel ce adeverește aceste lucruri, și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată (Ioan 21:24).

Este clar că Ioan a afirmat că a fost present cînd evenimentele din viața lui Isus s-au petrecut.

H. Există O Dovadă Interioară A Unei Date Timpurii Pentru Ioan

Există de asemenea dovadă interioară că Ioan însuși a scris înainte de anul 70 D.H. Citim următoarea descriere despre Ierusalim în capitolul cinci din Ioan:

În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, *este* o scăldătoare, numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare (Ioan 5:2).

Ioan descrie poarta oilor ca existând în timpul când a scris el. El nu putea face această afirmație după 70 D.H., pentru că atunci nu mai era poarta oilor. Poarta oilor a fost distrusă în anul 70 D. H., împreună cu restul orașului Ierusalim. Împlicația logică este că Ioan a scris evanghelia lui înainte ca orașul Ierusalim să fie distrus.

Concluzie: Există Dovezi pentru O Dată Timpurie A Celor Patru Evanghelii

Când toate dovezile istorice și textuale sînt puse împreună, devine clar că cele patru evanghelii au fost compuse la o dată foarte timpurie de martori oculari, sau de cei care au scris mărturia acestora. Așadar, avem toate motivele să credem ce au spus ei.

3. Scriitorii Au Scris Cu Acuratețe Istorică

Așadar, cunoscînd aceste detalii, nu ar trebui să fim surprinși să concluzionăm că Noul Testament este istoric corect. Afirmațiile scriitorilor Noului Testament coincid în totalitate cu istoria seculară. Următoarele observații trebuie să fie făcute despre temeinicia Noului Testament.

A. Persoanele Au Existat În Realitate

Există numeroase dovezi care demonstrează că oamenii menționați în Noul Testament au fost personalități istorice.

Nume Sau Asemănări Ale Unor Personalități Din Noul Testament Au Fost Găsite Pe Statui Sau Pe Monede

Sînt mai multe nume de persoane care sînt menționate în Noul Testament a căror chip a fost găsit ori pe statui ori pe monede. Ei sînt după cum urmează:

1. Cezarii

Patru Cezari diferiți au fost menționați în Noul Testament; dar numai trei pe nume.

Augustus, Cezarul Roman care a domnit între 27 Î.H. și 14 D.H., care a fost Împăratul în timpul căruia Isus S-a născut. (Luca 2:1). Imaginea lui se găsește pe monede și statui.

Cezarul Roman Tiberius, 14-37 D.H., care a domnit în timpul misiunii pământești a lui Isus (Matei 22:17; Marcu 12:14-17; Luca 3:1, 20:22-25, 23:2; Ioan 19:12,15). Chipul lui de asemenea se găsește pe monede și statui.

Cezarul Roman Claudiu care a domnit între 41-54 D.H. El este cel care a poruncit evreilor să părăsească Roma (Faptele Apostolilor 11:28, 17:7, 18:2). Monede și statui de asemenea poartă chipul lui.

Nero, deși nu este numit, el este Cezarul la care a apelat Pavel. La el se face referință în următoarele locuri: Faptele Apostolilor 25:11,12,21; 26:32; 28:19, Filipeni 4:22. El a domnit între anii 54-68 D.H. Chipul lui a fost găsit pe monede.

2. Irod

Sînt mai multe persoane cu numele Irod menționate în Noul Testament. Dovezile arată că și ei au fost personalități istorice.

Irod cel Mare a domnit în Iudea cînd s-a născut Isus (Matei 2:1). El a fost un domnitor rău care a poruncit uciderea copiilor inocenți din Bethem. Numele lui a fost găsit pe monede.

Irod Antipa a fost numit Irod Tetrarhul în Noul Testament (Luca 3:1). Monede poartă inscripția "Irod Tetrarhul". Există de asemenea inscripții pe monede de bronz pe care este scris "Irod Tetrarhul Către Gaius Cezar Germanul".

Irod Agripa I a fost domnitor al Iudeii între 27-44D.H. El este cel ce a persecutat membrii Bisericii Primare (Faptele Apostolilor 12:1-23; 23:35). Au fost găsite monede cu inscripția “Marele Împărat Agripa Prieten Al Cezarului”.

Irod Agripa II, fiul lui Irod Agripa, a domnit peste Galileea între 56-95 D.H. Apostolul Pavel a apelat la el înainte de a merge la Roma (Faptele Apostolilor 25:13-26:32). Chipul lui se găsește pe monede.

3. Alte Personalități Din Noul Testament

Areta IV a fost Împărat al Nabateenilor între 9Î.H.-40 D.H. El e fost guvernator și peste Damascul în care dregătorul căuta să prindă pe Pavel (2 Corinteni 11:32). Au fost găsite monede pe care era chipul lui.

Așadar, monedele din era Noului Testament arată că liderii menționați au fost personalități istorice reale. Nu avem de a face cu mitologie.

Pilat Din Pont A Fost Prefect Al Iudeii

Pentru multă vreme s-a pus întrebarea despre existența și adevăratul titlu al lui Pilat din Pont – guvernatorul Roman care a condus judecata lui Isus. În scrierile romane de mai târziu, la fel ca aproape toate referințele biblice, se face referință la Pilat ca “procurator” al Iudeii. În Noul Testament el este numit “guvernator” nu procurator.

În 1961, pe coasta Israelului în orașul Cezarea, a fost descoperită o piatră de 66 cm x 1 m care are o inscripție pe ea în limba latină. Traducerea inscripției spune după cum urmează:

“Pilat din Pont, Prefect al Iudeii, l-a prezentat pe Tiberiu Cezareenilor”.

Aceasta este prima dovadă arheologică a existenței lui Pilat. Ce este interesant despre inscripție este titlul ce îi este dat lui Pilat – Prefect al Iudeii. Acum știm că titlul de “Procurator” nu era folosit în acel timp pentru guvernatorii Romani. Acest titlu apare în folosință mai târziu.

În timpul domniei împăratului Claudiu, 41-54 D.H. titlul guvernatorilor Romani a fost schimbat din Prefect în Procurator. Deși scriitorii de mai târziu i-au dat lui Pilat un titlu incorect, Noul Testament nu a făcut această greșală, îl numește Guvernator nu

Procuror. Deci, Noul Testament nu a greșit prin descrierea titlului lui oficial în timp ce alți scriitori Romani de mai târziu au greșit.

Mormîntul Marelui Preot

Caiafa A Fost Găsit

Un exemplu nemaipomenit de dovadă extra-biblică a existenței unei persoane din Noul Testament este găsit în descoperirea oaselor Marelui Preot Caiafa. Noul Testament spune că el, Caiafa este cel care a condus una dintre judecățile lui Isus. Matei scrie:

Ceice au prins pe Isus, L-au dus la Marele Preot Caiafa, unde erau adunați cărturarii și bătrînii (Matei 26:57).

În 1990, oasele lui Caiafa au fost descoperite într-un osuar de calcar, sau un mormînt care a fost găsit în vechiul oraș Ierusalim. Inscripția de pe sicriu citea "Iosif fiul lui (sau, din familia lui) Caiafa". Cunoaștem de la scriitorul evreu al primului secol, Iosif Flaviu, că acesta a fost numele întreg al lui Caiafa. Acestea au fost primele rămășițe fizice care au fost descoperite ale unei persoane menționate în Scriptură.

Acestea sînt doar cîteva din multele exemple care ar putea fi date de confirmări extra-biblice ale personajelor Noului Testament. Încă odată, accentuăm că Noul Testament, are de-a face istoric, cu oameni reali nu cu personaje mitologice.

B. Referințele Geografice Sînt Corecte

Pe lîngă faptul că oamenii menționați în Noul Testament au existat în realitate, mai descoperim și că referințele geografice sînt corecte.

Orașele Au Fost Orașe Adevărate

Examinînd Noul Testament găsim că, conține mai multe referințe geografice specifice. În adevăr, cele patru evanghelii înregistrează locuri diferite unde Isus Își împlinea misiunea. Dovezile arată că orașele care sînt menționate în cele patru evanghelii sînt cunoscute ca existînd în primul secol. De fapt locul exact al aproape fiecăruia dintre ele a fost ferm demonstrate. Aceasta include orașe ca Nazaret, Cana, Betlehem, Capernaum, Corazin, Betsaida, și Tiberiada. Cu alte cuvinte și aici avem de-a face cu locuri reale.

Clădirile Menționate Au Existat Cu Adevărat

În plus, au fost anumite construcții, care au fost menționate în evangheliile și care acum se cunoaște că au existat. De exemplu, avem mai multe referințe despre sinagogi în care Isus a învățat poporul.

Pentru multă vreme nu existau dovezi de rămășițe descoperite cu privire la nici una dintre sinagogile primului secol. Aceasta i-a încurajat pe critici să se îndoiască de faptul că Isus a învățat poporul în sinagogi. Dar acum nu mai este cazul, pentru că au fost descoperite mai multe sinagogi ale primului secol.

În orașul Capernaum au fost găsite ruinele despre care se crede că e posibil să fi fost de fapt casa lui Simon Petru. În secolul al cincilea a fost construită o biserică peste rămășițele unei case din secolul întâi. Dacă acestea sînt ruinele casei lui Simon Petru, atunci acesta este locul unde Isus locuia în timp ce era în Capernaum.

Așadar, cînd este vorba de referințe geografice, Noul Testament se dovedește a fi corect.

C. Scriitorii Au Cunoscut Obiceiurile Locale Din Acea Vreme

Obiceiurile care au fost practicate în primul secol sînt în concordanță cu ce este consemnat în Noul Testament. De fapt, găsim că aceste obiceiuri sînt relatate cu o foarte mare acuratețe. De exemplu, în Evanghelia după Luca citim următoarea relatare:

În ziua următoare, Isus se ducea într-o cetate numită Nain. Împreună cu El mergeau ucenicii Lui și norod mult. Cînd S-a apropiat de poarta cetății, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al maicii lui, care era văduvă; și cu ea erau o mulțime de oameni din cetate. Domnul, cînd a văzut-o, I s-a făcut milă de ea, și i-a zis: “Nu plînge !” Apoi S-a apropiat, și S-a atins de raclă. Ceice o duceau, s-au oprit. El a zis: “Tinerelule, scoală-te, îți spun !” Mortul a șezut în capul oaselor, și a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi maicii lui. (Luca 7:11-15).

Pe vremea lui Hristos, au fost diferite obiceiuri cu privire la femeile care mergeau la înmormîntare. În Iudea, zona din jurul Ierusalimului, era obiceiul ca femeile să meargă în spatele cortegiului funerar. Sicriul era dus înainte iar femeile îl urmau.

În schimb, în regiunea Galileii, obiceiul era invers. Femeile mergeau înaintea cortegiului funerar iar sicriul în spatele lor. Descrierea făcută de Luca demonstrează exacta acuratețe a obiceiului de atunci.

Luca spune că Isus a început să vorbească cu mama copilului mort, și apoi a atins sicriul omului mort. Atunci cortegiul funeral s-a oprit – pentru că mergea în spatele ei și a sicriului. Aceasta era așa numai în regiunea Galileii. Dacă aceasta se întâmpla în Iudea, atunci nu se petreceau lucrurile așa – femeia mergea în urma cortegiului. Faptul că Luca notează amănuntul că cortegiul s-a oprit când Isus a atins sicriul, arată exacta acuratețe a descrierii lui.

Concluzie: Noul Testament Coincide Cu Dovezile Istorice

Așadar, când toate dovezile sînt considerate, găsim că Noul Testament coincide cu istoria cunoscută a aceluși timp. Personajele lui au fost oameni reali, așezările despre care vorbește au existat, obiceiurile au fost exact cum ne-au fost prezentate, și evenimentele s-au petrecut în realitate.

Au Fost Adevărate În Orice Amănunt

Mai este un punct final care trebuie să fie menționat. Una dintre caracteristicile adevărului este acuratețea în detalii mici, nesemnificative. După cum am observat, găsim că scriitorii Noului Testament sînt exacti în lucrurile care nu aveau semnificații reale. Referințe în trecut sau detalii nesemnificative s-au dovedit a fi istoric adevărate. Acesta este un alt indiciu al adevărului Noului Testament în toate relatările. Dacă ei au fost așa de meticuloși în a consemna cu exactitate detalii nesemnificative, cu cît mai multă grijă au avut pentru detaliile importante.

Concluzie Despre Noul Testament:

Este Demn De Crezare

Așa cum a fost adevărat cu Vechiul Testament, găsim că și în ceea ce privește Noul Testament ne putem încrede în tot ce spune. Tot ce știm despre el ne conduce la concluzia că este în totalitate demn de încredere. Scriitorii au afirmat că au fost martori oculari, mărturia lor indicînd că au scris curînd după ce evenimentele s-au petrecut, și dovezile literare și arheologice arată că istoric ei au fost corecți. Aceasta înseamnă că putem crede evenimentele pe care le înregistrează, la fel ca și explicația divină a însemnătății acestor evenimente.

În esență, din punct de vedere istoric, Biblia este un document corect. Acesta este verdictul pe care dovezile îl cer.

Rezumat La Argumentul 4: Minunea Preciziei Istorice A Bibliei

Deși Biblia ne relatează evenimente care s-au petrecut cu mii de ani în urmă, dovezile demonstrează clar că este un document istoric adevărat și poate fi crezut ca o sursă autoritară. Ambele Testamente sînt găsite din punct de vedere istoric, ca fiind adevărate în detaliile pe care le dau despre persoane, locuri, și evenimente pe care le consemnează. Mai multe lucruri importante trebuie să fie menționate despre această “minune a Bibliei”.

Mai întîi, acuratețea istorică a Scripturii este un lucru important. În adevăr, afirmațiile Scripturii sînt că Dumnezeu a intervenit de multe ori în istoria noastră. Astfel fiind situația, referințele istorice ale acțiunilor Lui atotputernice, trebuie să fie adevărate; trebuie să coincidă cu realitatea cunoscută.

În al doilea rînd, găsim că personajele, locurile, și evenimentele înregistrate în Scriptură coincid cu ce cunoaștem despre lumea antică. În măsura în care putem cunoaște, aceste personaje au existat în realitate, cînd Biblia spune că ele au existat, și aceste evenimente au avut loc așa cum Biblia mărturisește. Nu numai că scrierile Scripturii sînt adevărate, avem multe exemple în care vedem că au o acuratețe exactă. Detalii nesemnificative au fost consemnate cu precizie exactă.

Cu toate că acest fapt în sine însuși nu face din Biblie Cuvîntul lui Dumnezeu, ca să fie Cuvîntul lui Dumnezeu, Biblia trebuie să coincidă cu ce cunoaștem despre lumea antică. Dovezile spun că ea coincide.

Aceasta este ce ar trebui să așteptăm de la Scriptură. De exemplu, cărțile Noului Testament au fost scrise la puțin timp după ce evenimentele au avut loc. Consemnările au fost făcute de martori oculari sau de cei ce au scris mărturia martorilor oculari. În consecință, nu este surprinzător că relatările a ceea ce s-a petrecut sînt corecte, din punct de vedere istoric.

În concluzie, putem spune cu convingere că precizia istorică a Scripturii este o adevărată minune.

Argumentul 5

Minunea Respectului Științei Față De Biblie

Domnul i-a spus lui Iov, “Unde erai tu cînd am întemeiat pămîntul?
Spune, dacă ai pricepere.” (Iov 38:4)

Argumentul 5

Minunea Respectului Științei Față De Biblie

Biblia a fost scrisă într-o eră cunoscută ca preștiințifică (înainte de apariția științelor moderne). Chiar dacă nu este o carte științifică, una din minunile Bibliei este respectul remarcabil al științei față de Biblie.

Este Știința Un Prieten Sau Un Dușman Al Bibliei

Cum ar trebui să considere creștinii știința? Este știința un prieten sau un inamic Bibliei? Cardinalul Barberini, un prieten al astronomului Galileo, i-a spus odată lui Galileo, “Tu înveți cum merg cerurile; noi învățăm cum se merge în ceruri”. Cardinalui sugera că știința nu este nici prietenă nici dușmană credinței creștine pentru că fiecare are scopuri diferite.

Biblia și știința, totuși, sînt strîns legate. Scriptura învață că Dumnezeu a creat ordinea naturală. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a creat chiar materia pe care oamenii de știință o examinează. Biblia și știința pot avea diferite scopuri, dar una nu o poate ignora pe cealaltă.

Știința Și Scriptura Nu Spun Două Lucruri Diferite

Astăzi mulți oameni cred că Biblia și știința se exclud reciproc, fiind în contradicție una față de cealaltă. Odată ce realitățile despre fiecare sînt examinate, vom descoperi că nu acesta este adevărul.

În adevăr, dacă Dumnezeu creației este și Dumnezeu mântuirii, atunci un asemenea conflict este imposibil. Același Dumnezeu nu va crea o mărturie în recordul material al universului, și apoi să creeze o mărturie complet contradictorie în recordurile scrise ale Bibliei.

Știința Nu Este Un Dușman; Științismul Este

Deși adevărata știință nu este în conflict cu Biblia, unele concluzii științifice sînt. Termenul ‘științismul’ este adesea folosit de scriitori să descrie mentalitatea unor oameni de știință care interpretează informațiile lor printr-un concept filozofic particular care elimină posibilitatea oricărui miracol sau supranatural.

Atribuțiile omului de știință sînt să testeze, repete, observe, și să noteze datele. Științismul care trece de granițele științei, acceptă lucruri numai din ordinea naturală și interpretează toate datele numai prin acest context. Așadar aceasta nu este știință. Omul de știință ar trebui să formuleze o teorie care descrie cel mai bine toți factorii neavînd în vedere nici o concluzie. Cu toate că unii oameni de știință nu sînt de accord cu Biblia, constatările științei sînt. Așadar, știința nu este un dușman al Creștinismului.

Știința Și Minunile

Cînd subiectul Bibliei și al științei este menționat, de obicei se pune problema minunilor. Pentru că trăim într-o eră științifică, nemaifiind mărginiți de multe din superstițiile trecutului, unii oameni consideră că știința modernă a eliminat miraculosul pentru că acum avem o mai bună înțelegere despre cum funcționează universul. Spre deosebire de generațiile din trecut, sîntem în stare să explicăm de ce unele lucruri se întîmplă într-un anumit fel datorită înțelegerii legilor naturii.

Oricum, legele naturii nu anulează minunile consemnate în Biblie. Legile pe care științele moderne le-au formulat nu elimină posibilitatea, sau probabilitatea minunilor. De fapt, legile științei nu sînt legi deloc, ci ele sînt teorii care sînt modificate din cînd în cînd după cum sînt găsite dovezi sau explicații noi.

Terminologia Despre Minuni Este Importantă

Cu privire la minunile și legile științei, multe dintre concepțiile greșite au de a face cu terminologia. Un miracol sau o minune poate fi definită simplu ca un eveniment care întrerupe ordinea normală de lucruri. Trebuie să avem grijă cînd vorbim despre “legile științei”. Oamenii folosesc fraze ca “a învinge legile naturii” și “imutabilele legi ale științei”. Omului de rînd, aceasta pare ceva imposibil de realizat. Dar nu acesta este adevărul.

Legile științei sînt generalizări bazate pe observații umane cu privire la relația dintre cauză și effect.

De exemplu, am observat de-a lungul istoriei că o persoană care moare prin răstignire rămâne moartă și nu se ridică trei zile mai tîrziu și începe să umble. De la această observație formulăm o lege a științei, și anume – oamenii răstigniți nu se ridică și umblă. Concluzia din spatele acestei și altor legi științifice este că aceasta se petrece peste tot, și în fiecare caz.

Legile Științei Descriu Manifestări Normale

Dar o lege a științei nici nu dictează un eveniment, nici nu-l explică. Ea generalizează și descrie ce în mod normal se întîmplă. Totuși, legea nu determină ce se va întîmpla întotdeauna. Dacă există dovezi covîrșitoare că, într-o ocazie deosebită o persoană răstignită a înviat după trei zile, cineva nu poate apela la o lege a științei să nege adevărul acestui caz.

În consecință, trebuie să fim atenți când folosim așa fraze ca “învîingând legile naturii” cînd este vorba despre explicarea unor evenimente neobișnuite sau miraculoase. Așa numitele legi sînt numai observații a ceea ce noi, ca ființe umane, vedem normal întîmplîndu-se. Ele nu ne spun de ce orice eveniment se întîmplă, sau că un eveniment se va întîmpla tot timpul.

Așadar, cineva nu poate enunța legea științei ca să nege un miracol. Miracolele, prin definiție, nu sînt evenimente într-o ordine normală de lucruri. Legea științei, în nici un fel, nu neagă miracolul.

Științific, Biblia Este Unică

Cu privire la Biblie și știință, trebuie evidențiate trei puncte importante. (1) Fiecare religie antică a avut anumite păreri neștiințifice despre astronomie, medicină, igienă, etc. Ignoranta și superstiția erau la ordinea zilei. (2) Singura excepție este Biblia care nu conține nici una din absurditățile științifice care erau comune contemporanilor ei. (3) Scriptura era mult mai avansată pentru vremea ei în multe discipline științifice cu care avea de-a face.

1. În Religiile Antice Există Absurdități Științifice

După cum cineva ar presupune, știința din lumea antică a arătat un mare grad de superstiție. Învățătura științifică din religiile antice nu era mai presus. Scriptura Hindu, de exemplu, învață că pământul stătea pe spatele a patru elefanți care stăteau pe o broască țestoasă uriașă care înota într-o mare de lapte. Alte religii aveau superstiții similare. Cu o singură excepție, și anume Biblia, erori științifice și absurdități au fost găsite în toate scrierile religioase din lumea antică.

Mai mult decât atât, învățăturile cu privire la umanitate și natură în multe religii antice au împiedicat de fapt dezvoltarea și progresul științei. Când diferite culturi au făcut progrese în știință, acestea nu au fost reflectate în cărțile lor sfinte.

De exemplu, în multe scrieri sfinte nu există referințe medicale. Motivul pentru aceasta este că aceste religii au învățat că viața umană avea foarte mică valoare sau chiar nu avea de loc. În consecință, medicina nu a avansat în acea societate.

Scrierile religioase ale lumii antice reflectă învățătura comună a zilelor de atunci. Autorii scrierilor sfinte ale religiilor antice se dovedesc a fi oameni imperfecti în căutare de răspunsuri. *Nu există diferență între scrierile lor și scrierile seculare ale vremii. Toți au făcut aceleași greșeli. Este important să înțelegem aceasta!*

2. În Scriptură Nu Există Nimic Din Punct De Vedere Științific Absurd

În contrast dramatic cu scrierile religioase primitive și mitologice, Biblia este exactă cu dovezile științei. Observațiile scriitorilor Bibliei despre natură, omenire, istorie sînt corecte, lipsite de afirmațiile științifice antice neadevărate și de superstițiile contemporanilor lor. Este o adevărată minune că scriitorii Scripturii nu au făcut greșeli științifice în observațiile lor despre lumea din jurul lor.

Nici astăzi nu se găsesc observații științifice în Biblie care să contrazică dovezile științei. În orice caz, trebuie să accentuăm că Biblia nu este un manual de știință cu scopul de a fi înțeles numai de elita științei.

Biblia, în primul rînd, este o carte despre revelația lui Dumnezeu Însuși și felul în care El tratează ființa umană. În consecință, limbajul Scripturii nu este nici științific nici neștiințific. Limbajul Scripturii este limbajul unei comunicări comune. Cu toate acestea, Biblia este singura carte de religie din lumea antică, care are credibilitate științifică.

Chiar dacă s-au făcut greșeli cu sutele în alte religii, nici una nu este găsită în Scriptură. Între toate Cărțile Sfinte ale religiilor lumii, singurul document care dovedește o înțelegere corectă a științei și naturii este Biblia.

3. Științific Biblia Este Mult Înaintea Timpului Ei

Biblia nu este numai științific corectă în înțelegerea ei despre lume, în mai multe domenii ea a fost mult înaintea timpului ei. Când considerăm timpul în care a fost scrisă Scriptura, și crezul comun al timpului, faptul că Biblia nu face declarații științifice bizare este și mai incredibil.

În adevăr, scrierile lui Moise nu au reflectat marea ignoranță a Egiptului în care a crescut el. El nu a repetat greșelile în care a fost educat din anii copilăriei.

Un Exemplu În Care Biblia A Fost Înaintea Timpului Ei:

Legea Sanitației

Un exemplu care arată că Biblie este mult avansată în cunoștințele științifice ale timpului se găsește în legile sanitației. Numai în timpurile moderne știința medicinei a descoperit despre valoarea sanitației. Omul care a făcut această descoperire a fost Ignaz Semmelweis.

Semmelweis a fost responsabil la o secție de maternitate a faimosului spital din Viena, Allgemeines Krankenhaus, în mijlocul secolului nouăsprezece. Spitalul avea o rată foarte mare de mortalitate între mamele care numai ce născuseră. Nimeni nu înțelegea de ce, și Semmelweis a decis să investigheze problema. El a observat că mai multe mame mureau din secția în care studenții de la medicină le examinau decât de la secția în care lucrau moașele.

Semmelweis a observat că studenții de la medicină examinau pacienții lor imediat după ce făceau autopsii la cei ce nu de mult muriseră. Studenții mergeau direct din sala de autopsii la examinarea mamelor fără nici o măsură de precauție sanitară. Semmelweis a instituit regula că toți doctorii erau obligați ca mai întâi să-și spele mâinile foarte bine înainte de a merge la secția de maternitate. Imediat ce această regulă a fost respectată, rata de mortalitate a scăzut dramatic. I-a trebuit câțiva timp să convingă pe acești doctori că soluția la această problemă a fost o chestiune simplă de sanitație. Până la urmă, el a fost recunoscut ca fiind descoperitorul acestei legi.

Semmelweis, de fapt, a redescoperit legea sanitației care a fost scrisă cu mai mult de trei mii de ani în urmă în Biblie. Moise a poruncit poporului ca nimeni să nu se atingă de un

mort sau de cineva care era bolnav. Aceștia erau considerați necurați. Oricine se atingea de un mort *trebuia* să se spele de mai multe ori în apă curgătoare (Levitic 13-15, Numeri 19). Este trist să știi că mulți oameni au murit inutil deoarece nu au respectat simplele reguli de sanitație care sînt scrise în Biblie. Porunca dată cu mai mult de trei mii de ani în urmă de Moise are aceeași valoare și astăzi.

De Unde Au Știut Aceste Lucruri Scriitorii Scripturii?

Am descoperit că Scripturile sînt științific corect în tot ce spun, și totodată că au fost mult mai avansate față de vremea cînd au fost scrise în multe domenii cu privire la științe și natură. Mai știm că Biblia a fost scrisă de aprox. patruzeci de autori diferiți. Pe lângă aceasta, ne dăm seama că mulți dintre ei au scris despre științe și natură, iar cînd au scris, au fost științific corect. Și aceasta este și mai impresionant cînd știm că vederile lor despre aceste lucruri au fost împotriva crezului științific comun al timpului. Așadar, întrebarea este, “Cum putem explica corectitudinea lor?” Avem cîteva posibile răspunsuri.

Răspunsul 1 Ei Au Avut Inteligență Superioară

Cineva ar putea argumenta că evreii au avut o inteligență superioară tuturor contemporanilor lor. Acest argument cade la pămînt cînd examinăm scrierile lor seculare. Găsim că ele conțin aceleași concepții greșite, aceleași erori și aceleași percepții limitate ca și contemporanii lor. Numai Sfînta lor Scriptură este lipsită de absurdități, nu și scrierile lor seculare. Așadar nu se poate apela la intelectul lor superior ca un răspuns la această întrebare.

Răspunsul 2 Au Fost Norocoși

Altă posibilitate este că scriitorii biblici au fost pur și simplu norocoși, dar acest argument nu poate fi luat în serios. Cînd considerăm faptul că fiecare scriitor biblic care a scris despre lumea naturală a fost *întotdeauna* corect cînd a vorbit despre acest subiect, și că Biblia are de a face cu mulți autori diferiți, separați între ei de sute de ani, ideea că ar fi putut fi norocoși în fiecare afirmație științifică pe care au făcut-o nu este prea ușor de crezut. Trebuie să găsim o explicație mai bună.

Răspunsul 3 Biblia Este Scriptura Inspirată De Dumnezeu

Niciunul din răspunsurile de mai sus nu explică adevărul. Cel mai bun răspuns este că scriitorii au fost inspirați de Dumnezeu în mod supranatural pentru a evita superstițiile

comune zilelor lor. Nu este posibil ca o ființă umană să fi adunat aceste date științifice fără intervenția supranaturalului. Biblia însăși afirmă că este o carte inspirată de Dumnezeu. Pavel a scris lui Timotei.

Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire (2 Timotei 3:16).

Dovezile ne conduc la o singură concluzie: Biblia este inspirată divin.

De Ce Există Unele Conflicte Aparente Între Scriptură și Știință?

Dacă nu sînt conflicte reale între știință și Scriptură, atunci de ce unii susțin că există? Nu ar trebui ca fiecare să recunoască, că știința și Biblia sînt totdeauna de accord? De ce avem probleme de felul acesta?

Trebuie să subliniem că toți oamenii de știință lucrează cu aceleași date. Informațiile sînt aceleași; diferența constă în interpretarea datelor. Să mai facem cîteva observații.

1. Sînt Diferite Presupuneri Susținute

Interpretările sînt diferite în multe situații, datorită faptului că există diferite presupuneri. De exemplu, dacă cineva a presupus deja că lumea a apărut prin evoluția organică, ei vor interpreta datele prin prisma teoriei lor. Dovezile vor fi făcute ca să se potrivească cu teoria pe care ei deja au acceptat-o ca fiind adevărată. Consideră următorul lucru recunoscut de omul de știință J.W.N. Sullivan.

A devenit deja o doctrină acceptată că viața nu se generează niciodată din altceva decît din viață. Așadar, după cum evidențele demonstrează, aceasta este încă singura concluzie posibilă. Dar pentru că este o concluzie care s-ar părea să conducă înapoi la un act de creație supranaturală, este o concluzie pe care oameni de știință găsesc că este foarte greu s-o accepte (J.W.N. Sullivan, *The Limitations of Science*. New York; New American Library, 1933, p. 94).

Aceasta arată că nu contează așa de mult dovada care-i călăuzește pe unii oameni, ci contează ceea ce ei presupun că ar fi adevărat.

2. Toți Oamenii Au Aceleași Date, Dar Ajung La Concluzii Diferite

Este important de notat că două persoane care iau în considerare aceleași dovezi cu diferite presupuneri vor ajunge la diferite concluzii. Găsim un astfel de exemplu în Noul Testament când Isus vorbea mulțimilor. El a zis.

“Tată, proslăvește Numele Tău!” Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: “L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!” Norodul, care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: “Un înger a vorbit cu El!” (Ioan 12:28,29).

Din această relatare, vedem că toți oamenii au avut aceleași informații (au auzit vocea lui Dumnezeu Tatăl). Cu toate acestea, unii nu credeau ce au auzit, ci au atribuit ce au auzit unui tunet. De ce? A fost datorită presupunerilor lor. Pentru că acești oameni nu au crezut că Isus era Mesia, au presupus că Dumnezeu Tatăl nu era de accord cu misiunea lui Isus. Când Tatăl Și-a exprimat aprobarea despre Isus și misiunea Lui, unii oameni au ales să nu creadă ceea ce au auzit în mod clar. Vocea nu a fost respinsă datorită dovezii; a fost respinsă datorită presupuziției lor. Aceasta ilustrează cum oamenii pot avea aceleași evidențe înaintea lor și vin cu diferite interpretări ale acestor evidențe bazați pe presupunerile lor.

Teoriile științifice se încadrează în aceleași categorii. Presupunerile omului de știință îi influențează felul în care interpretează evidențele pe care le observă. *Diferența nu este datorită evidențelor, sau dovezilor, ci interpretărilor lor.*

3. Există O Înțelegere Incorectă A Ceea Ce Biblia Și Știința Spun

O altă cauză de așa zis conflict între Biblie și știință se găsește la interpretarea incorectă a Bibliei de către unii credincioși. Greșeala nu este cu Biblia ci mai degrabă cu modul greșit de interpretare a ei.

În adevăr, adesea găsim că așa zisele contradicții dintre Biblie și datele științei *nu* sînt conflicte între Scriptură și adevărata știință. Ele sînt interpretări incorecte ale Bibliei și anumitor teorii științifice. Așadar, creștinii trebuie să fie atenți să nu desconsidere o teorie științifică, care contrazice Scriptura pînă nu sînt siguri că interpretarea pe care o au ei cu privire la acel subiect specific este ceea ce de fapt Biblia spune cu privire la acel subiect.

Pe de altă parte, teoria științifică este numai o teorie care ar putea fi dezmințită cu dovezi noi și de această posibilitate, trebuie ținut cont.

4. Isus A Arătat Care Este Cauza Tuturor Greșelilor: Necunoașterea Scripturii Și A

Puterii Lui Dumnezeu

Motivul principal pentru aparentul conflict dintre Biblie și știință a fost arătat cu mult timp în urmă de Isus. El a spus conducătorilor religioși că nu cunoșteau două lucruri de bază. El a spus.

“Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Matei 22:29).

O înțelegere corectă a ceea ce Scripturile spun cu adevărat, și a puterii Dumnezeului Bibliei ar contribui foarte mult la rezolvarea aparentelor conflicte dintre știință și Biblie.

Cînd relația dintre Biblie și știință este înțeleasă corect, nu mai este nici un conflict. În concluzie, pentru o carte așa de veche să cîștige respectul științei este o adevărată minune.

Rezumatul La Argumentul 5: Minunea Respectului Științei Față De Biblie

În timp ce știința și Biblia sînt adesea văzute ca antagoniste, o înțelegere corectă a ceea ce fiecare din ele spune, va găsi că ele sînt compatibile. Dumnezeu care a creat universal este același Dumnezeu care a inspirat divin Biblia. Așadar, în ultimă instanță, adevărurile științei și învățăturile Bibliei nu vor fi în conflict.

Descrierile științifice găsite în Biblie sînt corecte în felul în care au fost scrise. Mai mult de atît, Scriptura a anticipat unele din observațiile științelor moderne. În consecință, nimeni din cei ce o abordează din punct de vedere științific nu ar trebui să fie rușinat de lucrurile scrise în Biblie.

Motivul pentru conflictul aparent dintre știință și Scriptură, este ori datorită greșitei înțelegeri a dovezilor științei, ori a interpretării greșite a Bibliei. Cînd Biblia și știința sînt bine înțelese, vedem că nu există nici un conflict între ele.

Este cu adevărat o minune că această Carte antică, Biblia, este respectată de știință în secolul douăzeci și unu.

Argumentul 6

Minunea Abilității Bibliei Să Prezică Viitorul

De multă vreme am făcut cele dintâi proorocii, din gura Mea au ieșit, și Eu le-am vestit: deodată am lucrat și s-au împlinit . . .ți-am vestit de mult aceste lucruri.

Ți le-am spus mai înainte ca să se întâmple,

Ca să nu poți să zici:

“Idolul meu le-a făcut,

Chipul meu cioplit sau chipul meu turnat le-a poruncit !”

(Isaia 48:3,5)

Argumentul 6

Minunea Abilității Bibliei

Să Prezică Viitorul

O trăsătură importantă ce separă Biblia de oricare altă carte care a fost scrisă vreodată, este abilitatea ei de a prezice corect viitorul. Întrădevăr, Scriptura conține o abundență de profeții care au fost făcute cu foarte mulți ani înainte de a se împlini cu exactitate.

Profeții Care Prezic Arată Că Dumnezeu Există Și Este În Controlul Tuturor Lucrurilor

Profețiile care prevestesc, demonstrează trei adevăruri mari. Mai întâi, ne arată că Dumnezeul Bibliei există. De fapt, Dumnezeu Însuși folosește dovezi din profeții pentru a demonstra existența Lui.

În al doilea rând, Dumnezeu cunoaște și ce se va întâmpla în viitor. El știe “toate lucrurile”. Scriptura spune că tot ce s-a întâmplat în trecut, ce se întâmplă în prezent, și ce se va întâmpla în viitor îi este cunoscut Lui. Cu alte cuvinte, nimic nu-L ia prin surprindere.

În al treilea rînd, nu numai că Dumnezeu știe ce se va întîmpla, El este și în controlul tuturor evenimentelor. Aceasta include evenimente care încă urmează să se întîmple. Așadar, **El** controlează evenimentele; nu ele îl controlează pe El.

Afirmația Dumnezeului Bibliei

Scriptura îl descrie pe Dumnezeu Însuși citînd profeții ca dovadă a existenței Lui și a controlului Lui peste toate lucrurile. Citim despre El spunînd următoarele:

De multă vreme am făcut cele dintîi proorocii, din gura mea au ieșit, și Eu le-am vestit: deodată am lucrat, și s-au împlinit. Știind că ești împietrit, că grumazul îți este un drug de fier, și că ai o frunte de aramă, ți-am vestit de mult aceste lucruri, ți le-am spus mai înainte ca să se întîmple, ca să nu poți să zici: ‘Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit sau chipul meu turnat le-a poruncit!’ Ai auzit toate aceste lucruri pe cari le vezi acum! Și nu vreți să le mărturisiți acum (Isaia 48:3-6).

Observați că Domnul spune de multe ori că El a avertizat oamenii despre ce se va întîmpla în viitor. Mai mult de atît, El spune că motivul pentru care a făcut aceasta este pentru ca nu cumva din greșeală să se dea credit idolilor. Cu toate acestea, în ciuda exactității prezicerilor viitoarelor evenimente, oamenii încă refuză să creadă.

Isaia îl mai citează pe Domnul spunînd.

“Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremile străbune; căci Eu sînt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sînt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întîmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: Hotărîrile Mele vor rămînea în picioare, și îmi voi aduce la împlinire toată voia Mea (Isaia 46:9,10).

În acest pasaj, Domnul accentuează faptul că numai El este în stare să prezică evenimente ce urmează să se întîmple. Nici o altă ființă nu este în stare să facă aceasta. Nimeni!

În concluzie, aceste două pasaje afirmă cîteva lucruri: Mai întîi, Dumnezeul Bibliei este singurul Dumnezeu care există. Pe lîngă aceasta, acest Dumnezeu, care cunoaște totul, ne-a spus ce se va întîmpla în viitor. În plus, numai El, în final, este în controlul tuturor evenimentelor viitoare. Aceste adevăruri îl deosebesc de toți ceilalți așa-numiți dumnezei.

Dumnezeu Cunoaște Totul, Trecutul, Prezentul, Și Viitorul

După cum am observat, Biblia consemnează multe evenimente care au fost profețite cu exactitate de Dumnezeu. Aceste profeții împlinite sînt dovada cunoașterii de către Dumnezeu a tuturor lucrurilor, pentru că numai Dumnezeu, care există în afara timpului și spațiului nostru și limitatei noastre cunoștințe, poate totdeauna și corect revela viitorul.

Noul Testament de asemenea explică importanța profețiilor. Citim despre aceasta în a doua epistolă a lui Petru. El a scris.

Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, cînd eram cu El pe muntele cel sfînt. Și avem cuvîntul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă mai întîi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tîlcuiește singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt (2 Petru 1:18-21).

În ultimă instanță, abilitatea de a prezice viitorul o are numai Dumnezeu. Nu provine din inima omului. În adevăr, numai Dumnezeu poate face acest lucru.

Testele Biblice Ale Unui Profet:

Împlinire 100% A Tuturor Profetiilor

Pentru că a fost trimis de Dumnezeu cel viu și adevărat, acel profet nu ar putea profeții niciodată incorect. În adevăr, el sau ea trebuia să fie 100% corect în toate profețiile sale. Citim că Domnul i-a spus lui Moise următoarele, în Cartea Deuteronom.

Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe cari le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală. Dar proorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvînt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, proorocul acela să fie pedepsit cu moartea. Poate că vei zice în inima ta: 'Cum voi cunoaște cuvîntul pe care nu-l va spune Domnul?' Cînd ceea ce va spune proorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întîmpla, va fi un cuvînt pe care nu l-a spus Domnul. Proorocul acela l-a spus din îndrîzneală: să n-ai teamă de el (Deuteronom 18:18-22).

Un adevărat profet al lui Dumnezeu nu face nici o greșeală.

Ce Constitue Profetie Împlinită?

Pentru ca o profetie care prezice, să fie considerată acceptată, trebuie să treacă mai multe teste. Ele includ următoarele.

1. Profetia Trebuie Făcută Înainte Ca Împlinirea Ei Să Aibă Loc

Profetia trebuie făcută înainte de împlinirea ei. Pentru ca orice profetie să fie considerată adevărată trebuie să fie făcută înainte de a se petrece evenimentele despre care vorbește, nu după Împlinirea lor. Altfel nu avem de-a face cu profetii.

2. Profetia Trebuie Să Fie Explicită

Un lucru esențial este că profetia trebuie să fie explicită. Cu alte cuvinte, nu poate să fie așa de generală și de vagă încât poate însemna orice și totul. Trebuie să spună ceva specific.

3. Profetia Trebuie Să Poată Fi Falsificată

Profetia trebuie să fie de o așa natură încât la o adică să poată fi dovedită a fi falsă. Trebuie să conțină elemente care pot fi dovedite a fi ori adevărate ori false. Dacă o profetie nu poate fi falsificată nu înseamnă nimic.

4. Profetul Nu Poate A avea Nici Un Amestec În Împlinirea Ei

Un alt lucru esențial este că cei care au profetizat, profetii din Biblie, nu pot avea nici un amestec în împlinirea profetiilor lor. Profetia trebuie să se împlinească independent de cel care a profetizat. Profetul nu poate să aibă nimic de făcut în împlinirea ei.

5. Împlinirea Trebuie Să Coincidă Exact Cu Profetia

În plus, pentru ca o profeție să fie considerată acceptată, împlinirea ei trebuie să coincidă exact, în toate detaliile, cu ceea ce s-a spus. Împlinire parțială nu este destul. Împlinirea trebuie să fie exactă.

Profețiile despre viitor consemnate în Scriptură trec toate aceste examene.

Un Exempu De Profeție Împlinită: Promisiunile Făcute Lui Avraam Și Urmașilor Lui (Evreilor)

Unul din cele mai mari exemple de profeții împlinite îi privește pe evrei. Cu patru mii de ani în urmă, Dumnezeu a chemat pe un om numit Avram (mai târziu numit Avraam) să iese afară dintr-o cultură păcătoasă și să meargă într-o țară pe care i-a promis-o. Biblia consemnează că Dumnezeu a făcut următoarele promisiuni lui Avraam și urmașilor lui.

DOMNUL zisese lui Avram: “Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvînta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvîntare. Voi binecuvînta pe ceice te vor binecuvînta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine” (Genesa 12:1-3).

Dumnezeu îl cheamă pe Avram din țara lui și-i promite că va face din el și urmașii lui un neam mare. Domnul a zis că Avram va fi binecuvîntat și numele lui va fi făcut mare. Mai mult de atât, cei ce vor binecuvînta urmașii lui Avram vor fi binecuvîntați, dar cei ce-i vor blestema vor fii ei înșiși blestemați. Prin sămînța lui întreaga lume va fi binecuvîntată.

Mai târziu, Dumnezeu a adăugat și alte lucruri la promisiunea făcută lui Avram și urmașilor lui. El a zis.

Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: “Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miază noapte și spre miază zi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămînța ca pulberea pămîntului de mare; așa că, dacă poate cineva număra pulberea pămîntului, și sămînța ta va putea fi numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da” (Genesa 13:14-17).

Domnul spune acum că Avram și urmașii lui vor moșteni un teritoriu cu granițe specifice. Acest pămînt va fi a lor ca o posesiune permanentă. Îi mai spune lui Avram că descendenții lui nu vor putea fi numărați.

Ba mai mult, Domnul i-a mai promis lui Avram că promisiunea, legământul lui va fi veșnic. El a zis.

“Voi pune legământul Meu între mine și tine și sămînța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ vecinic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpînire vecinică; și Eu voi fi Dumnezeul lor” (Genesa 17:7-8).

Legământul pe care Domnul L-a făcut cu Avram este irevocabil. Cu alte cuvinte, nu se poate desființa niciodată.

Avraam a avut doi fii, Isaac și Ismael. Domnul i-a spus clar lui Avraam că promisiunea pe care i-a făcut-o va fi împlinită în fiul lui, Isaac. Dumnezeu a făcut următoarea promisiune lui Isaac.

“Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine, și te voi binecuvînte; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale, și voi ținea jurământul pe care L-am făcut tatălui tău Avraam. Îți voi înmulți sămînța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta” (Genesa 24:3-4).

Dumnezeu a spus că descendenții lui Avraam și Isaac vor fi tot atît de numeroși ca stelele cerului. Urmașii lor vor moșteni Țara Promisă

Isaac a avut doi copii, Iacov și Esau. Mai tîrziu Dumnezeu a promis fiului lui Isaac, Iacov, că el va fi moștenitor al promisiunilor. Biblia spune.

Dumnezeu i-a zis:”Eu sînt Dumnezeul Cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale. Ție îți voi da țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac, și voi da țara aceasta seminței tale după tine” (Genesa 35:11,12).

Multe națiuni se vor naște din urmașii lui Iacov. Urmașii lui vor include și împărați.

Sînt Multe Promisiuni Specifice Acestor Oameni

Aceste pasaje despre Avraam, Isaac, și Iacov conțin multe promisiuni specifice. Ele include următoarele.

- 1.** Un mare neam se va naște din Avraam.
- 2.** Numele lui Avraam va fi binecuvîntat
- 3.** El va fi o binecuvîntare pentru toate națiuni
- 4.** Cei ce vor binecuvînta urmașii lui Avraam vor fi binecuvîntați
- 5.** Cei ce vor blestema urmașii lui Avraam vor fi blestemați
- 6.** Urmașii lui, prin fiul său Isaac, vor moșteni o țară cu granițe specifice. Această țară va fi a lor pentru totdeauna.
- 7.** Urmașii lui nu vor putea fi numărați. Între ei vor fi și împărați.

Mai Sînt Și Alte Preziceri

Așa cum a promis Dumnezeu, urmașii lui Avraam s-au înmulțit. Patru sute de ani mai tîrziu, urmașii lui erau la intrarea în țara promisiunii. Înainte ca poporul să intre în Țara Promisă, Dumnezeu a reconfirmat legămîntul cu ei. Biblia spune.

‘Vedeți, v-am pus țara înainte; intrați și luați în stăpînire țara pe care Domnul a jurat părinților voștri, Avraam, Isaac și Iacov, că o va da lor și seminței lor după ei’ (Deuteronom 1:8).

Această țară urma să le aparțină. Aceasta este ce Domnul a promis lui Avraam, Isaac, și Iacov.

Dumnezeu le-a mai spus despre binecuvîntarea ascultării. Domnul a spus.

“Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îți va da înțietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de cari vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău” (Deuteronom 28:1,2).

Dacă ei L-ar fi ascultat, ar fi fost binecuvântați.

Domnul i-a și avertizat de consecințele neascultării lor. Le-a spus următoarele.

Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui, pe care ți le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine și de care vei avea parte. Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, dela o margine a pământului pînă la cealaltă: și acolo vei sluji altor dumnezei pe cari nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, dumnezei de lemn și de piatră (Deuteronom 28:15,64).

Cu toate că ei erau proprietari ai țării pentru totdeauna, ocuparea ei era condiționată de ascultarea lor. Ei urmau să locuiască în țară cîtă vreme ascultau de Domnul. Neascultarea de poruncile Domnului va conduce la scoaterea poporului din țară.

Cu toate acestea, Dumnezeu a promis să aducă înapoi acest popor împrăștiat. Citim următoarele promisiuni în cartea Deuteronom.

“Cînd se vor întîmpla toate aceste lucruri, binecuvîntarea și blestemul pe care le pun înaintea ta, dacă le vei pune la inimă în mijlocul tuturor neamurilor în care te va risipi Domnul, Dumnezeul tău, dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, și dacă vei asculta de glasul Lui din toată inima ta și din tot sufletul tău, tu și copiii tăi, potrivit cu tot ce-ți poruncesc azi, atunci Domnul, Dumnezeul tău, va aduce înapoi robii tăi și va avea milă de tine, te va strînge iarăși din mijlocul tuturor popoarelor la cari te va împrăștia Domnul, Dumnezeul tău”(Deuteronom 30:1-3).

Din aceste versete putem observa preziceri pentru viitor.

8. Dacă poporul ar fi rămas credincios Domnului, El i-ar fi binecuvîntat și le-ar fi dat biruință asupra dușmanilor lor.

9. Dar, dacă vor fi necredincioși, Domnul îi va da afară din țară. Ei vor fi împrăștiați pe tot pământul, ca străini pe un pământ străin și nu vor avea odihnă în rătăcirea lor.

10. Cu toate acestea, Dumnezeu, în credințioșia Lui, le-a promis că-i va aduce înapoi în țara lor.

Din aceste promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut la Avraam și urmașilor lui, găsim cel puțin zece lucruri specifice care au fost prezise pentru el și urmașii lui.

Împlinirea Acestor Promisiuni

După cum vedem din desfășurarea istoriei, găsim că fiecare din aceste promisiuni au fost împlinite într-un mod extraordinar. Putem face următoarele observații.

Prima împlinire: O Mare Națiune

A Ieșit Din Avraam

O mare națiune a ieșit din Avraam. Pe vremea când erau gata să intre în Țara Promisă, descendenții lui, națiunea Israel era numeroasă. Aceasta este de remarcant, mai ales când luăm în considerare faptul că Avraam și nevasta lui, Sara au fost trecuți de vîrsta când mai puteau avea copii, când primul lor copil Isaac a fost născut. Așadar, națiunea care a ieșit din Avraam a avut un început supranatural.

Împlinirea A Doua: Numele Lui Avraam

A Fost Binecuvîntat

Lui Avraam i s-a promis că numele lui va fi binecuvîntat printre popoare. Și aceasta a fost împlinită literal. Trei din marile religii ale lumii, Iudaismul, Creștinismul și Islamul, toate îl consideră pe Avraam ca fondator uman. Numele lui este și astăzi respectat în jurul lumii.

Împlinirea A Treia: Avraam Și Urmașii Lui

Au Fost O Binecuvîntare

Promisiunea a fost că urmașii lui Avraam vor binecuvînta întreaga lume. Aceasta s-a împlinit literal, național și individual.

În adevăr, un urmaș aparte al lui Avraam prin care se împlinește această promisiune a fost Isus Hristos. Primul verset al Noului Testament spune următoarele.

Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam (Matei 1:1).

Noul Testament proclamă că Isus a fost Mesia lui Israel și Salvatorul lumii. Venirea lui Isus Hristos este împlinirea unei promisiuni specifice pe care Dumnezeu a făcut-o lui Avraam. Apostolul Pavel a scris Galatenilor.

Acum, făgăduințele au fost făcute “lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: “Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: “Și seminței tale”, adică Hristos.

Pavel spune că profeția făcută lui Avraam a avut în vedere un urmaș specific; acel urmaș a fost Isus Hristos. Încă odată, această profeție făcută lui Avraam a fost împlinită.

Împlinirea A Patra: Cei Care Au Binecuvântat Poporul Lui Avraam Au Fost Binecuvântați

Biblia, la fel ca istoria seculară, consemnează exemple de personae și națiuni care au ajutat pe evrei și la rîndul lor au fost binecuvîntați de Dumnezeu.

De exemplu, Scriptura consemnează că Dumnezeu a cruțat femeia Rahav pentru că a ascuns iscoadele evreilor de oamenii din Ierihon. Cînd orașul a fost distrus, membrii familiei ei au fost singurii care n-au murit. Rahav, mai tîrziu s-a căsătorit cu unul dintre israeliți. Dintre descendenții lor fac parte Regele David, și Domnul Isus Hristos. Ea a fost cu adevărat binecuvîntată de Dumnezeu.

Împlinirea A Cincea: Cei Care Au Blestemat Poporul Lui Avraam Au Fost Blestemați

Trebuie menționat de asemenea că există un blestem rostit asupra oamenilor care au încercat să distrugă pe Israel. Nu numai că Israel a supraviețuit, dar națiunile care l-au persecutat- Moab, Amon, Edom, Filistia și multe altele- ori au fost distruse, ori și-au pierdut complet identitatea națională.

Ai auzit vreodată de un Austriac Amorit? Un Edomit Suedez? Un Iebusit Francez? Nu! Aceste popoare au fost absorbite în totalitate în alte culturi și rase. Dar Evreii nu și-au pierdut identitatea lor națională.

Așa cum a prezis Biblia, toate națiunile care au încercat să distrugă pe evrei au fost judecați, în timp ce, cei ce s-au împrietenit cu evreii au prosperat.

Împlinirea A Șasea: Descendenții Lui Avraam

Moștenesc Țara Promisă

Urmașii lui Avraam, prin fiul lui Isaac, au moștenit pământul promis. Patru sute de ani după ce Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, o națiune mare a intrat în Țara Promisă. Astăzi, ei sînt tot acolo, mii de ani după promisiunea inițială.

Împlinirea A Șaptea: Un Număr Nenumărat De

Urmași Provin Din Avraam

Numărul urmașilor lui Avraam a devenit imposibil să fie socotit, așa cum a spus Scriptura. Ei se numără în zeci de milioane și continuă pînă în ziua de astăzi. Aceasta este demn de remarcat, cînd luăm în considerare faptul că primul născut al lui Avraam și Sara, Isaac, a fost născut după ce amîndoi erau trecuți de vîrsta de a avea copii.

Împlinirea Opt: Ei Au Fost Binecuvîntați

Cînd Au Ascultat De Dumnezeu

Dumnezeu a promis binecuvîntări pentru poporul Lui atîta timp cît Îi rămîneau ascultători. Vechiul Testament consemnează vremuri de mare prosperitate cînd Israel a fost credincios Domnului. În timpul regelui David și Solomon de exemplu, Israel și-a lărgit granițele și poporul a fost binecuvîntat foarte mult de Dumnezeu.

Împlinirea A Noua: Dumnezeu I-a Scos Din Țară

De Două Ori Datorită Neascultării De El

Dumnezeu le-a spus că dacă vor fi necredincioși, îi va scoate din țară. Aceasta s-a împlinit literal. În anul 721 Î.H., asirienii au dus regatul de nord al Israelului în exil. În anul 606 Î.H. regele Nebucadnețar a luat restul poporului în captivitate în Babilon. În 586 Î.H., după o lungă asediere, el a ars orașul și templul.

Deasemenea copiii lui Israel au fost împrăștiați în anul 70 D.H. când Titus Romanul a înconjurat orașul Ierusalim și l-a ars împreună cu Templul. Aproape 1900 de ani, evreii au rătăcit pe pământ ca străini fiind persecutați din toate părțile. Culmea persecuției lor a avut loc în timpul holocaustului din cel de Al Doilea Război Mondial, când șase milioane de evrei au fost omorâți în lagărele de concentrare. Și aceste profeții au fost împlinite literal.

Împlinirea A Zecea: Dumnezeu I-a Adus Înapoi De Două Ori

Cu toate acestea, așa cum a promis Dumnezeu, El a îngăduit ca toți cei ce au dorit, să se întoarcă înapoi în țară. În anul 537-536 Î.H., or după șaptezeci de ani, celor care au fost luați captivi la Babilon l-i s-a dat voie să se întoarcă (Ezra capitolul 1).

Deși au fost izgoniți din țara lor a doua oară în anul 70 D.H., evreii s-au întors din nou în țara lor. În ciuda tuturor împotriviților, statul Israel a renăscut în 14 Mai, 1948, și evreii au început să se întoarcă în țara lor din toate părțile. Aceasta este a doua oară în istoria lor când s-au întors înapoi în țara lor după ce au fost scoși afară forțat.

Din 1948, evreii au supraviețuit unor conflicte teribile, printre care Războiul de Șase Zile din anul 1967 și Războiul Zilei Sfinte din anul 1973. Conflicte există și în ziua de astăzi, dar cu toate acestea ei supraviețuiesc.

Prin toate acestea, Israelul nici nu a pierit nici nu și-a pierdut identitatea națională. Istoria a demonstrat că orice popor care își părăsește țara, după circa cinci generații, își pierde identitatea națională fiind absorbit în o cultură nouă, dar evreii au rămas o entitate distinctă.

Concluzie

Din dovezile de mai sus putem trage următoarea concluzii.

1. Evreii Sînt Unici

Expertul în Orientul Mijlociu Lance Lambert a observat experiențele unice ale evreilor. El a scris.

Dumnezeu nu S-a purtat cu nici o națiune cum S-a purtat cu poporul evreu. În lunga lor istorie de 4.000 de ani, au fost exilați din țara lor de două ori, și de două ori au fost restaurați în ea . . .

Nici o altă națiune din istoria omului nu a fost de două ori desrădăcinată din țara ei, împrăștiată pînă la marginile pămîntului ca apoi să se întoarcă înapoi în acelaș teritoriu. Dacă primul exil și întoarcere au fost de remarcate, al doilea a fost cu totul miraculos. De două ori Israel și-a pierdut suveranitatea statală și națională, de două ori capitala și centrul vieții religioase le-au fost distruse, satele și orașele lor au fost șterse de pe fața pămîntului, poporul a fost deportat și împrăștiat, ca apoi de două ori să fie restaurat.

Mai mult decît atît, nici o altă națiune sau grup etnic, nu a fost împrăștiat în cele patru colțuri ale pămîntului, și a supraviețuit ca un grup ușor de recunoscut și identificat . . . Din răsăritul îndepărtat pînă la apusul îndepărtat nu există o națiune care să nu fi avut cetățeni evrei în ea. De remarcate este faptul că poporul evreu a fost în stare să supraviețuiască în loc să fie absorbit și asimilat în majoritatea neamurilor printre care a fost răspîndit. Trebuie să reținem că nu avem de-a face doar cu o generație, sau un secol, ci cu aproape două mii de ani (Lance Lambert, *Israel*, Wheaton, Illinois, Tyndale, 1981, pp. 55,56).

Nici un alt popor de pe pămînt nu a avut experiențe ca poporul evreu.

2. Ei Sînt O Minune Vie

Odată am participat la o dezbatere la o universitate din California cu privire la Persoana lui Isus Hristos. Printre participanți a fost și un rabin. În timpul acordat întrebărilor, rabinul a fost întreat de ce el nu crede în Isus. El a răspuns, “Nu cred în minunile Noului Testament”.

Imediat un student l-a întreat de ce respinge minunile Noului Testament dar le acceptă pe cele ale Vechiului Testament. Rabinul a răspuns, “Nu cred nici în minunile Vechiului Testament, cred doar că toate sînt un mit”. A fost de necrezut să aud că acel rabin face o așa afirmație. Doar simplul fapt că el, un evreu a supraviețuit este una dintre cele mai mari minuni ale întregii istorii.

Mark Twain a scris următorul comentariu despre evrei.

Dacă statisticile sînt adevărate, evreii au constituit doar un procent din rasa umană. Aceasta sugerează o nebuloasă obscură de praf cosmic suflat și pierdut în mulțimea stelelor din Calea Lactee. Pe drept cuvînt, despre evreu, aproape că nici nu ar trebui să se mai audă; dar totuși despre el se aude. El este tot așa de proeminent pe planetă ca oricare popor, și importanța lui comercială este în afara oricărei proporții, comparat cu mărimea lui. Contribuția lui la lista lumii de nume mari în literatură, științe, artă,

muzică, finanțe, medicină . . . este de asemenea neproportională față de numărul lui mic. El s-a zbatut neâncetat în lumea aceasta de-a lungul secolelor; și a făcut-o legat fiind cu mâinile la spate. Ar putea să fie mîndru de el luând în considerare alte popoare. Egipteanul, babilonianul și persanul s-au ridicat, au umplut planeta cu sunet și splendoare, apoi s-au vestejit și au trecut; grecul și romanul au urmat, au făcut o mare forfotă în jurul lor, și s-au dus; alte popoare s-au ridicat și au ridicat torța sus pentru o vreme, dar s-au stins, și acum și ei stau în asfințit, sau au dispărut. Evreul i-a văzut pe toți, i-a întrecut pe toți, și acum este ce a fost întotdeauna, nemanifestînd decădere, fără să slăbească sau să-și încetinească energia, nemărginit în vigilență și de o înțelepciune agresivă. Toate lucrurile trec, dar nu evreul; toate celelalte forțe dispar, dar el rămîne. Care este secretul imortalității lui? (Mark Twain, *Concerning the Jews*, 1899).

Evreul este într-adevăr o mărturie vie a Dumnezeului Scripturii.

3. Dumnezeu Este Credincios

Dumnezeul Scripturii este credincios. El a demonstrat existența și credincioșia Lui prin națiunea Israel ca fiind un semn viu pentru lume că El își ține promisiunile. Profețiile biblice împlinite sînt o dovadă convingătoare a cunoștinței lui Dumnezeu despre toate lucrurile – trecut, prezent, și viitor. Este într-adevăr unul din motivele pentru care poți să crezi Biblia, și este o adevărată minune.

Rezumatul La Argumentul 6: Minunea Abilității Bibliei De A Prezice Viitorul

Biblia afirmă abilitatea de a prezice cu exactitate evenimente înainte de a se întîmpla. În adevăr, Scriptura spune că noi putem ști că Dumnezeu există și că El controlează istoria prin faptul că El ne poate spune ce se va întîmpla în viitor.

În plus, profetiile din Scriptură sînt specifice, nu generale. Mai mult decît atît, multe dintre profetii s-au împlinit după moartea proorocului.

Dovezile confirmă toate acestea. Ele dovedesc că întotdeauna cînd Scriptura profetește, totul se împlinește precum a fost profetît. Nu s-a găsit niciodată o greșeală făcută de scriitorii biblici în profetiile lor cu privire la ce se va întîmpla.

Un exemplu de felul acesta poate fi văzut în profetiile făcute cu privire la urmașii lui Avraam - evreii. Dumnezeu a împlinit într-un mod minunat mai multe profetii care au fost făcute cu privire la Avraam și urmașilor lui. Fiecare dintre ele au fost împlinite

literar exact cum a profețit Scriptura. În unele cazuri, aceste profeții au fost împlinite cu mii de ani după ce au fost rostite.

Mărturia evreilor arată clar nu numai că Dumnezeuul Scripturii există, ci și că El este în controlul istoriei. Nu este posibil ca aceste împliniri să fie produsul întâmplării sau a unei ghiciri norocoase. Dimpotrivă, aceasta ne spune clar că există un Dumnezeu supranatural.

Profețiile acestea sînt o adevărată minune a Bibliei. De fapt, niciunde nu există nimic ca ea.

Argumentul 7

Minunea Onestității Bibliei

Dumnezeu . . . nu poate să mintă (Tit 1:2)

Argumentul 7

Minunea Onestității Bibliei

Cînd cineva examinează Biblia, i se pare că este diferită de celelalte literaturi religioase antice prin faptul că face un portret onest al personajelor ei. Spune adevărul despre cine sînt aceste persoane și despre ce au făcut.

Biblia Este Onestă Despre Greșelile Personajelor Ei

Scriptura este onestă cînd are de-a face cu slăbiciunile oamenilor lui Dumnezeu, chiar dacă este vorba despre autorii ei. Biblia prezintă un portret real al personajelor ei, rezistînd ispitei de a-i zeifica, sau a-i prezenta ca perfecți. Putem da următoarele exemple.

Noe S-a Îmbătat

Biblia îl numește pe Noe ca un om cu o mare credință. El a crezut promisiunile lui Dumnezeu și a ajutat la salvarea omenirii de la Marele Potop. Cu toate acestea, după Potop, Noe a fost găsit odată beat. Biblia spune.

Noe a început să fie lucrător de pămînt, și a sădit o vie. A băut vin, s-a îmbătat și s-a dezgolit în mijlocul cortului său. Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său, și a spus celor doi frați ai lui afară. Atunci Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers dea'ndăratelea și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor (Genesa 9:20-23).

Noe a fost același om care s-a încrezut în Domnul să-i salveze familia prin corabia pe care a construit-o prin credință. Cu toate acestea, după Potop și-a permis să bea în exces și s-a făcut de rușine. În loc de a omite acest episod, Scriptura ne arată că Noe a fost o persoană cu aceleași slăbiciuni ca și noi, un păcătos.

Avraam A Mințit Despre Identitatea Soției Lui

Deși Avraam a fost numit “părintele credinței”, a avut și el alunecările lui de la credință. Într-o situație, el a spus unui împărat, numit Abimelec, că soția lui Sara, era de fapt sora lui. Biblia ne spune în felul următor.

Atunci Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Abimelec, și i-a zis: “Iată, ai să mori din pricina femeii, pe care ai luat-o, căci este nevasta unui bărbat.”. . Abimelec a chemat pe Avraam și i-a zis: “Ce ne-ai făcut? Și cu ce am păcătuit eu împotriva ta, de ai făcut să vină peste mine și peste împărăția mea un păcat atât de mare? Ai făcut față de mine lucruri care nu trebuiau nicidecum făcute” (Genesa 20:3,9).

Așa cum multe fapte neprihănite ale lui Avraam sînt scrise în Scriptură, la fel sînt scrise și păcatele lui.

Moise Nu L-a Ascultat Pe Dumnezeu

În istoria lui Israel nu a fost nici un lider ca Moise. Biblia spune despre el.

În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Niciunul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile pe care l-a trimis Dumnezeu să le facă în țara Egiptului împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări, și în ce privește toate semnele înfricoșătoare pe care le-a făcut Moise cu mîna tare înaintea întregului Israel (Deuteronom 34:10-12).

Cu toate acestea, Biblia descrie și neascultarea din partea lui Moise. Într-o situație, Moise n-a ascultat de Dumnezeu și a lovit o stîncă în loc să-i vorbească acelei stînci. Biblia relatează episodul în felul următor.

Apoi Moise a ridicat mîna, și a lovit stîncă de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încît a băut și adunarea, și au băut și vitele. Atunci Domnul a zis lui Moise: “Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.” (Numeri 20:11,12)

Acest act de neascultare l-a oprit pe Moise să intre în Țara Promisă. Cu toate că Moise a fost probabil cel mai mare lider din perioada Vechiului Testament, slăbiciunile lui nu ne sînt ascunse.

Națiunea Israel I-a Fost Necredincioasă Lui Dumnezeu

Unul dintre lucrurile remarcabile pe care le găsim în Scriptură este descrierea comportării poporului ales de Dumnezeu – Israel. Ei au fost special chemați de Dumnezeu să fie mărturia Lui pentru această lume. Deși Vechiul Testament a fost scris în totalitate de oameni care veneau din această națiune aleasă, nu găsim nici o tendință de a-i prezenta pe ei ca fiind mai buni decît națiunile care-i înconjurau. Dimpotrivă, Israel este adesea comparat cu o soție necredincioasă.

De exemplu, cînd Israel a cîștigat o bătălie, creditul I-a fost acordat Domnului – nu geniului lor militar. Pe de altă parte, cînd bătălii au fost pierdute, erau atribuite neascultări lor față de Domnul.

De asemenea aflăm că Israel își cunoaște istoria din vremea cînd era în robie. Din această sclavie ei au fost eliberați pentru libertatea din Țara Promisă. Nici o națiune, creindu-ți istoria ei proprie, nu s-ar zugrăvi ca sclavi. Dimpotrivă, vedem cum alte națiuni, se descriu ca descendenți de domnitori, sau de zei.

De fapt, istoria lui Israel prezintă slăbiciunile lor, lipsa de credință, înfrîngerile în bătălii, captivități și sclavii. Acesta nu este felul de scriere a istoriei pe care l-am aștepta de la o sursă părtinitoare. El este, în orice caz, ce ne-am aștepta de la un raport onest, cinstit, adevărat al istoriei unei națiuni. Așadar, Vechiul Testament este citit ca o relatare adevărată, credibilă a istoriei unei națiuni care a avut victoriile și înfrîngerile ei.

David A Comis Crimă Și Adulter

Biblia spune că Regele David a fost un om după inima lui Dumnezeu. Profetul Samuel, vorbind regelui Saul, l-a descris pe Regele David în felul următor.

Dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul Și-a ales un om după inima Lui, și Domnul l-a rînduit să fie căpetenia poporului Său, pentru că n-ai păzit ce-ți poruncise Domnul (1 Samuel 13:14).

Pe lângă aceasta, Scriptura mai mărturisește că David a comis crimă și adulter. Biblia înregistrează următoarea istorisire:

În anul următor, pe vremea când porneau împărații la război, David a trimis pe Ioab, cu slujitorii lui și tot Israelul, să pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba. Dar David a rămas la Ierusalim. Într-o după amiază spre seară, David s-a sculat de pe pat; și pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie care se scălda și care era foarte frumoasă la chip. David a întrebat cine este femeia aceasta, și i-au spus: “Este Bat-Șeba,.. nevasta lui Urie, Hetitul”. Și David a trimis niște oameni s-o aducă. Ea a venit la el, și el s-a culcat cu ea... Apoi ea s-a întors acasă. Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David, zicînd: “ Sînt însărcinată”. (2 Samuel 11:1-5)

David a mai adăugat la păcatul lui prin a comanda moartea lui Urie. Citim mai departe:

A doua zi dimineața, David a scris o scrisoare lui Ioab, și a trimis-o prin Urie...”Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei, și trageți-vă înapoi dela el, ca să fie lovit și să moară.”(2 Samuel 11:14-15).

David a fost pedepsit cumplit pentru faptele lui. Crima și adulterul lui nu i-au fost șterse din istoria personală.

Ioan Botezătorul S-a Îndoit În Credință

Ioan Botezătorul a fost special ales ca prevestitor al lui Isus. Biblia spune că el a fost umplut cu Duhul Sfînt din pîntecele mamei lui. Înainte ca Ioan să fie conceput, îngerul Gabriel i-a spus tatălui lui Ioan, Zaharia, următoarele.

Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, și se va umplea de Duhul Sfînt încă din pîntecele maici sale. (Luca 1:15)

Observă că îngerul a spus că Ioan “va fi mare înaintea Domnului.” Isus a spus despre Ioan.

Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare , decît Ioan Botezătorul (Matei 11:11).

Cu toate acestea Ioan nu a fost perfect. De fapt el s-a îndoit în credință cu privire la Isus. În mod special, cu privire la felul în care Isus proclama mesajul venirii împărăției. Deși

Ioan a recunoscut public că Isus a fost Mesia cel promis, la un moment dat a început să se îndoiască despre Isus. Biblia consemnează ce s-a întâmplat.

Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos, și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: “Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (Matei 11:2-3)

Păcatul Lui Ioan Nu A Fost Trecut Cu Vederea.

Respingerea Lui Isus De Poporul Lui

Biblia spune că Isus a venit în lume și S-a prezentat la națiunea Lui, la evrei, ca Mesia cel promis, dar spune și că națiunea Lui l-a respins. Biblia spune:

El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu l-au primit. (Luca 1:10-11).

Poporul Lui, evreii, nu l-au acceptat pe Isus ca Mesia cel promis.

Ucenicii Lui Isus Se Gîndeau Doar La Ei Înșiși În Timpul Ultimei Ore A Lui Isus Pe Pămînt

Deși ucenicii lui Isus Hristos au fost cei care prin proclamarea mesajului Salvatorului cel înviat, au întors lumea pe dos, adesea ei înșiși au căzut în păcat. Biblia nu trece cu vederea greșelile lor. Când Isus era aproape de moarte, Biblia spune că ucenicii Lui s-au certat.

Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare? (Luca 22:24).

În cea mai grea oră a lui Isus, ucenicii lui nu au fost sensibili la evenimentele care se petreceau. Vedem clar că, nu au fost prezentați ca fiind niște giganți ai credinței.

Cînd Isus A Fost Vîndut Ucenicii L-au Părăsit

Mai mult, cînd Isus a fost vîndut de Iuda Iscarioteanul în Grădina Ghetsimani, toți ucenicii lui au fugit. Citim despre ce s-a întâmplat cînd Isus a fost arestat.

Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.(Matei 26:56)

În loc să stea lângă El, L-au lăsat singur.

Petru S-a Lepădat De Isus

Apostolul Petru a fost un ucenic de frunte între cei doisprezece. El a fost primul ucenic care l-a recunoscut public pe Isus ca Mesia. Matei scrie.

“Dar voi”, le-a zis El, “cine ziceți că sînt”? Simon Petru, drept răspuns, i-a zis: “Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”(Matei 16:15-16)

Deși Petru a recunoscut identitatea lui Isus ca Mesia, el a tăgăduit chiar și că îl cunoaște pe Isus în noaptea trădării Lui. Scriptura spune că în noaptea când Isus a fost arestat s-au întîmplat următoarele.

Petru însă ședea afară în curte. O slujnică a venit la el, și i-a zis: “Și tu erai cu Isus Galileianul!” Dar Petru s-a lepădat înaintea tuturor, și i-a zis: “Nu știu ce vrei să zici.” Când a ieșit în pritor, l-a văzut o altă slujnică, și a zis celor de acolo: “Și acesta era cu Isus din Nazaret.” El s-a lepădat iarăș, cu un jurămînt, și a zis: “Nu cunosc pe omul acesta,” Peste puțin, cei ce stăteau acolo, s-au apropiat, și au zis lui Petru: “Nu mai încapе îndoială că și tu ești unul din oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol.” Atunci el a început să se blastăme și să se jure zicînd: “Nu cunosc pe omul acesta!” În clipa aceea a cîntat cocoșul. Și Petru și-a adus aminte de vorba, pe care i-o spusese Isus: “Înainte ca să cînte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Și a ieșit afară și a plîns cu amar. (Matei 26:69-75).

Acelaș om, care a fost primul ucenic care l-a recunoscut pe Isus ca Hristosul, a fost tot primul care s-a lepădat de El după ce a fost trădat.

Apostolul Pavel La Ales Pe Barnaba

În Locul Lui Ioan Marcu

Apostolul Pavel, omul care a scris multe din cărțile Noului Testament, s-a certat cu tovarășul lui de călătorie, Barnaba. Biblia spune că au avut o mare neînțelegere cu privire la a-l lua pe Ioan Marcu cu ei. Biblia spune.

După câteva zile, Pavel a zis lui Barnaba: “Să ne întoarcem, și să mergem pe la frații din toate cetățile, în care am vestit Cuvîntul Domnului, ca să vedem ce mai fac.” Barnaba voia să ia cu el și pe Ioan, numit Marcu; dar Pavel socotea că nu este bine să ia cu el pe acela, care îi părăsise din Pamfilia, și nu-i însoțise în lucrarea lor. Neînțelegerea aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despartă unul de altul. Barnaba a luat cu el pe Marcu, și a plecat cu corabia la Cipru. (Fapt 15:36-39)

Această neînțelegere i-a determinat să se separe ca misionari. Printre alte motive, această relatare este consemnată și pentru a ilustra slăbiciunile lor.

Aceste Exemple Arată Că Biblia Spune Adevărul

Faptul că personajele din Biblie au căzut în păcat, nu diminuează mesajul biblic. Dimpotrivă, mesajul clar al Scripturii este că noi toți am păcătuit și nu ajungem la standardul perfecțiunii cerute de Dumnezeu. Pavel a scris romanilor.

Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. (Romani 3:23)

Biblia proclamă sfințenia lui Dumnezeu, nu perfecțiunea urmașilor Lui și a profetilor. Faptul că păcatele credincioșilor sînt consemnate arată că Biblia spune adevărul așa cum este.

Isus A Fost Fără Păcat

Există o singură excepție de observat. Aceiași autori care cu onestitate și-au zugrăvit păcatul lor, au mărturisit că a fost unul printre ei care nu a avut nici un păcat – Isus Hristos Domnul nostru. Scriptura spune clar că Isus a fost fără păcat.

Isus A Crezut Că El A Fost Fără Păcat

Examinînd relatarea despre viața lui Isus așa cum o găsim scrisă în Noul Testament, observăm că El a crezut despre Sine Însuși că nu are păcat. Cînd Isus a venit la Ioan Botezătorul ca să fie botezat, a fost oprit de Ioan pentru că Ioan și-a dat seama că Isus nu are nevoie să fie botezat. Botezul lui Ioan era pentru mărturisirea păcatelor, și Ioan și-a dat seama că Isus nu are păcat. Dar Isus a insistat ca să fie botezat. Matei scrie:

Drept răspuns, Isus i-a zis, “Lasă-mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Atunci Ioan L-a lăsat. (Matei 3:15)

Isus s-a supus botezului deși nu a mărturisit nici un păcat. Imediat după botezul Lui, a fost ispitit de Diavolul. Dar Isus a refuzat să cedeze ispitei și i-a spus Diavolului să plece de la El. El a spus:

“Pleacă, Satano”, i-a răspuns Isus. “Căci este scris: “Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.”(Matei 4:10).

În marea bătălie spirituală cu diavolul, Isus nu a cedat păcatului.

De-a lungul întregii lui misiuni, Isus a provocat pe cei care erau cu El să găsească păcat în viața Lui. Le-a pus iudeilor următoarea întrebare.

Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți?

Aceștia nu au putut răspunde nimic. Niciodată nu L-au văzut păcătuiind pentru că El nu a păcătuit.

La sfârșitul vieții lui pământești, în timp ce mergea spre Grădina Ghetsimani unde a fost vândut de Iuda Iscarioteanul, Isus s-a rugat Tatălui Lui din cer și a zis:

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac(Ioan 17:4).

Cunoscând ceasul morții Lui, rugăciunea Lui nu a fost una de mărturisire, ci mai degrabă una de victorie. El a împlinit misiunea ce I s-a încredințat de Tatăl și a împlinit-o fără să comită nici un păcat. Este clar că Isus a crezut despre Sine Însuși că nu avea nici un păcat.

Mărturia Prietenilor Lui

Că El A Fost Fără Păcat

Nu numai Isus a crezut despre El Însuși că nu are nici un păcat, ci și cei ce L-au cunoscut au știut acest lucru. Scriptura consemnează atitudinea ucenicilor față de Isus. Ei spun clar că El a fost fără păcat. Simon Petru a scris următoarele:

Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. “El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug”. (1 Petru 2:21, 22)

Petru, un om care a fost cu Isus tot timpul timp de trei ani, zi și noapte, poate mărturisi că nu L-a văzut niciodată pe Isus păcătuiind. El afirmă că Isus niciodată nu a făcut nimic rău, niciodată nu a înșelat pe nimeni.

Apostolul Ioan, altă persoană care a fost cu Isus de la începutul misiunii Lui, a afirmat și el că Isus nu a avut nici un păcat. El a scris credincioșilor următoarele:

Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. (1 Ioan 3:5)

Ioan este de acord cu Petru: Isus nu a păcătuit niciodată.

Încă o dată, trebuie evidențiat că această mărturisire are o importanță semnificativă pentru că a fost făcută de oameni care au fost tot timpul cu Isus. Ei L-au văzut când a fost obosit, L-au văzut când a fost flămînd, și când mulțimile Îl îmbulzeau. Cu toate acestea, ei au mărturisit că în toate acestea nici măcar odată nu L-au văzut păcătuiind. Mărturia lor, că El a fost fără păcat, are o greutate foarte mare pentru că ei și-au recunoscut păcatele și greșelile lor cu onestitate. Întrădevăr, ei au avut greșeli dar Isus nu a avut.

Apostolul Pavel a fost de acord cu Ioan și cu Petru. El a spus următoarele despre caracterul lui Isus.

Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim nepriștăniți în fața lui Dumnezeu în El. (2 Corinteni 5:21)

Traducerea “New Living Translation” a Bibliei din limba engleză, traduce acest verset în felul următor.

“Dumnezeu L-a făcut pe Hristos, care nu a păcătuit niciodată, să fie jertfă pentru păcatele noastre, pentru ca noi să fim împăcați cu Dumnezeu prin Hristos.”

Afirmațiile lui Pavel sînt similare cu a celor care L-au cunoscut pe Isus personal în timpul misiunii Lui pe pămînt; Isus a fost fără păcat.

Mărturia Dușmanilor Lui Isus Despre Faptul

Că El A Fost Fără Păcat

L-am auzit pe Însuși Isus împreună cu prietenii Lui mărturisind cu privire la sfințenia Lui. Mai este totuși un grup de martori care trebuie luat în considerare – dușmanii Lui. Și cei ce nu au crezut în El, au depus și ei mărturie cu privire la faptul că El a fost neprihănit. În timp ce Isus a eliberat pe un om de sub stăpînirea unui duh rău, acest duh a mărturisit despre Isus. Biblia spune:

În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige:

“Ce aveam noi a face cu Tine Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Ești Sfîntul lui Dumnezeu!” (Marc 1:23,24)

Aici avem duhuri rele sau demoni, mărturisind despre sfințenia lui Isus. Ei au știut cine este Isus.

Cînd Iuda Iscarioteanul și-a dat seama de gravitatea păcatului pe care l-a făcut prin a-L vinde pe Isus, s-a întors la marele preot și la bătrîni și le-a spus:

“Am păcătuit, căci am vîndut sînge nevinovat.”

(Matei 27:4)

Iată că însuși omul care L-a vîndut pe Isus a recunoscut neprihănirea Lui.

În timpul judecării lui Isus, cei ce au fost direct implicați în ea au recunoscut că nu pot să găsească nici o vină în El. Matei a scris:

Preoții cei mai de seamă, bătrîni și tot Soborul căutau vre-o mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omorî. Dar n-au găsit niciuna, măcar că s-au înfățișat mulți martori mincinoși. La urmă au venit doi.”(Matei 26:59,60)

Liderii religioși căutau ceva specific ca să acuze pe Isus dar nu au putut găsi nimic. Nimeni nu L-a văzut vreodată păcătuiind.

Pilat din Pont, după ce L-a interogat pe Isus, a declarat și el că nu găsește nici o vină la El. Ioan consemnează următoarele.

Pilat I-a zis: “Ce este adevărul?” După ce a spus aceste vorbe, a ieșit iarăși afară la Iudei, și le-a zis: “Eu nu găsesc nici o vină în El”(Ioan 18:38).

Deși Pilat a declarat public că Isus a fost nevinovat de toate acuzațiile care I s-a adus a poruncit răstignirea Lui.

Cînd Isus a murit pe cruce, sutașul roman care supraveghea răstignirea, și-a dat seama că Isus era neprihănit.

Sutașul, cînd a văzut ce se întîmplase, a slăvit pe Dumnezeu, și a zis: “Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!”(Luca 23:47).

Chiar pînă în ultimul moment al vieții Lui, cei ce au intrat în contact cu Isus, au recunoscut natura Lui neprihănită.

Este un lucru ca prietenii lui Isus să-I recunoască neprihănirea; și este cu totul un alt lucru ca dușmanii Lui să recunoască neprihănirea, sfințenia Lui.

Mărturia Lui Dumnezeu Tatăl Că Fiul Era Neprihănit

Ultima și cea mai semnificantă mărturie că Isus a fost neprihănit a venit de la Dumnezeu Tatăl. El, desigur ar fi știut dacă Isus a fost neprihănit sau nu.

La botezul lui Isus, Tatăl și-a exprimat plăcerea Lui despre Fiul. Biblia spune:

Și Duhul Sfînt S-a pogorît peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: “Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea! (Luca 3:22)

Tatăl a mărturisit că în Isus Își găsește “toată plăcerea” înainte de a începe misiunea lui publică.

Mai tîrziu, în timpul misiunii Lui, la Schimbarea la Față, Tatăl a mărturisit din nou audibil că își găsește plăcerea în Fiul.

Pe cînd vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos, cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: “Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați”(Matei 17:5).

Mărturia lui Dumnezeu Tatăl, a fost depusă în timpul misiunii lui Isus. Tatăl a vorbit limpede că Fiul făcea lucrurile care Îl mulțumeau.

Cu o altă ocazie, înaintea mulțimilor, Tatăl a mărturisit cu privire la misiunea Fiului. Isus a spus următoarele.

Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? ‘Tată, izbăvește-Mă din ceasul aceasta?’ Dar tocmai pentru aceasta am venit pînă la ceasul aceasta! Tată, proslăvește Numele Tău. Și din cer, s-a auzit un glas, care zicea: “L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi!”(Ioan 12:27,28).

Aceasta s-a întîmplat în timpul ultimei părți a misiunii lui Isus. Încă o dată, Tatăl a mărturisit că este mulțumit cu acțiunile Fiului.

Ultimul act care a demonstrat mărturia lui Dumnezeu Tatăl referitor la neprihănirea lui Isus a fost acceptarea jertfei Lui de pe cruce. Faptul că Tatăl L-a primit pe Isus în cer arată că misiunea lui a fost împlinită ca un sacrificiu perfect, fără cusur. Biblia spune.

Isus a strigat cu glas tare: “Tată, în mîinile Tale Îmi încredințez duhul!” Și cînd a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul (Luca 23:46).

Dacă Isus ar fi păcătuit în vreun fel, atunci nu ar fi fost în stare să se arate în prezența Tatălui. Acceptarea fără obiecțiuni a lui Isus de către Tatăl a fost mărturia finală a neprihănirii Lui.

Acum știm că Însuși Isus, prietenii Lui, dușmanii Lui, și Dumnezeu Tatăl, toți Îl consideră pe Isus că este neprihănit. Putem concluda cu certitudine că Isus a trăit o viață perfectă, neprihănită aici pe pămînt.

Învățătorul biblic Wilbur Smith are o bună observație despre caracterul lui Isus.

Cincisprezece milioane de minute pe acest pămînt, în mijlocul unei generații rele și corupte – fiecare gînd, fiecare faptă, fiecare plan, fiecare lucru făcut în ascuns sau în

public, din momentul cînd Și-a deschis ochii pe pămînt pînă cînd a murit pe cruce, totul a fost aprobat de Dumnezeu. Nici măcar odată Domnul nostru nu a trebuit să-Și mărturisească nici un păcat, pentru că El a fost neprihănit (Wilbur Smith, *Have You Considered Him?* Downers Grove, IL: Inter-Varsity Press, 1970,p.8,9).

Onestitatea Bibliei este uimitoare. Greșelile personajelor ei (cu excepția Fiului lui Dumnezeu care a fost neprihănit) nu sînt trecute cu vederea sau mușamalizate. Această onestitate este încă una dintre minunile care pun Biblia deoparte față de toată cealaltă literatură religioasă. Scriitorii ei au spus adevărul!

Rezumatul La Argumentul 7: Minunea Onestității Bibliei

Biblia ne dă un raport obiectiv despre comportamentul oamenilor. Întrădevăr, nu încearcă să ascundă imperfecțiunile personajelor principale din Scriptură. Ei nu au fost transformați în supraeroi. Ca noi toți, au avut și ei imperfecțiunile lor.

Am citat zece exemple: Noe, Avraam, Moise, națiunea lui Israel în Vechiul Testament, David, Ioan Botezătorul, respingerea lui Isus de către națiunea lui Israel, ucenicii lui Isus, Petru, și Pavel. În fiecare dintre aceste situații acești oameni, la fel ca o națiune întregă, au fost prezentați ca fiind ființe umane normale care greșesc la fel ca mine și ca tine. Nu este nici o încercare de a-i prezenta ca giganți spirituali sau oameni care nu aveau greșeli.

Cu toate acestea, în contrast cu ei, personajul principal al bibliei, Isus Hristos nu a avut nici o greșală. El a fost neprihănit. Aceasta este prezentarea Scripturii.

Nu numai că Isus a afirmat aceasta despre El Însuși, mărturia Lui a fost confirmată de prietenii Lui apropiați, de dușmanii Lui, și de Dumnezeu Tatăl. În timp ce este clar că toți ceilalți au păcătuit, este clar și că Isus a fost neprihănit. Mărturia neprihănirii lui Isus a venit de la cei care L-au cunoscut îndeaproape. Cu alte cuvinte, ei au fost îndreptățiți să facă o astfel de afirmație. Aceasta a fost o afirmație onestă a ceea ce s-a întîmplat.

Biblia nu minte. Încă odată, vedem că Scriptura se prezintă a fi diferită de toate celelalte cărți; spune lucrurile așa cum sînt! Noi toți sîntem păcătoși dar Isus Hristos nu este. De aceea El ne poate salva din păcatele noastre.

Argumentul 8

Minunea

Învățăturii Unice A Bibliei

“Voi sînteți martorii Mei, zice Domnul, voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sînt: înainte de Mine n-a fost făcut niciun Dumnezeu, și după Mine nu va fi”.

(Isaia 43:10)

Argumentul 8

Minunea

Învățăturii Unice A Bibliei

O caracteristică a Bibliei, care o separă de toate celelalte cărți religioase, este învățătura ei unică. Învățăturile Scripturii nu pot fi explicate ca produs al mediului religios al autorilor ei, pentru că multe din învățăturile ei au fost contrare credinței religioase a aceluși timp. Cînd învățăturile Scripturii sînt comparate cu alte religii antice, ele au fost găsite a fi unice, neavînd nici una ca ea sau egală cu a ei.

Biblia Are Multe Învățături Unice

Biblia conține mai multe învățături unice. Noi vom examina trei dintre multele învățături speciale ale Scripturii: credința într-un singur Dumnezeu; învățătura că Dumnezeu este un Tată iubitor și o speranță realistă a vieții după moarte.

Este Doar Un Singur Dumnezeu

Contrar învățăturii lumii care a acceptat existența multor dumnezei, Biblia, în mod repetat, de la început pînă la sfîrșit, declară existența unui singur Dumnezeu. Națiunea Israel a fost înconjurată de culturi politeiste (care au crezut și s-au închinat la mai mulți dumnezei). Totuși, Vechiul Testament este plin de avertizări împotriva idolatriei și de condamnări pentru cei idolatri.

Isaia profetul a evidențiat că există numai un Dumnezeu. El a scris.

“Voi sînteți martorii Mei, - zice Domnul, - voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sînt: înainte de Mine n'a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi, Eu, Eu sînt Domnul, și afară de Mine nu este niciun Mîntuitor!” (Isaia 43:10,11)

Aceste afirmații sînt contrare tuturor națiunilor din jurul lor care s-au închinat și au slujit multor dumnezei.

Noul Testament continuă să proclameze că există numai un Dumnezeu. Paul evidențiază aceasta în scrisoarea lui către Corinteni.

Deci, cît despre mîncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic, și că nu este decît un singur Dumnezeu. Căci chiar dacă ar fi așa numiți dumnezei”, fie în cer, fie pe pămînt (cum și sînt în adevăr mulți dumnezei și mulți domni), totuși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi. (1Corinteni 8:4-6)

Mesajul central a Scripturii este că există un singur Dumnezeu, toți ceilalți sînt doar preinși dumnezei. Această afirmație este în contrast cu toate popoarele din jurul Israelului. Așadar, afirmația că există un singur Dumnezeu este unică.

Închinarea La Idoli A Fost Interzisă

Mai este ceva care îl separă pe Dumnezeul Bibliei de toți ceilalți. Deși idolatria era comună în lumea antică, în contrast cu celelalte națiuni, Domnul, Dumnezeul lui Israel, nu a acceptat icoanele ca mijloc de închinare. Citim în Cele Zece Porunci.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sînt sus în ceruri, sau jos pe pămînt, sau în apele mai de jos de cît pămîntul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sînt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii pînă la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc. (Exodul 20:4,5)

Dumnezeul lui Israel nu ar permite nimănui să facă o asemănare cu El sau altceva căreia să i se închine.

Deci, Israel în contrast cu toți vecinii lui, s-a închinat unui singur Dumnezeu. De fapt, ei au tăgăduit existența tuturor celorlalți dumnezei. Mai mult de atât, Dumnezeul lui Israel nu ar permite ca, cu privire la El să fie făcuți idoli, sau orice alt lucru, cu scop de închinare. Aceasta a fost o credință și practică unică în acea parte a lumii.

Numai Dumnezeu Este Un Tată Personal și Iubitor

Nu numai că Biblia scoate în evidență că există doar un Dumnezeu, atributele Dumnezeului Bibliei sînt și ele diferite de conceptul despre Dumnezeu, sau dumnezei, din celelalte culturi cu care Israel a venit în contact. Biblia revelează un Dumnezeu viu care este totodată un Dumnezeu personal. El este Unul căruia îi pasă de ființa umană ca un Părinte iubitor. Putem face următoarele observații.

A. El Este Un Dumnezeu Viu

O persoană poate fi definită ca cineva care este rațional, conștient de existența lui. Acesta este felul în care Biblia îl prezintă pe Dumnezeu. El este o persoană, nu o forță impersonală. Biblia vorbește despre El ca fiind Dumnezeu cel viu. Profetul Ieremia a scris:

“Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat vecinic. Pămîntul tremură de mînia Lui, și neamurile nu pot să sufere urgia Lui.”

(Ieremia 10:10)

Dumnezeul Scripturii este viu! El nu este ca idoli cărora le-au slujit celelalte națiuni.

B. El Este Un Tată Iubitor

Scriptura atribuie lui Dumnezeu caracteristici ce pot fi atribuite numai unei persoane. Biblia vorbește despre Dumnezeu ca avînd capacitatea de a iubi. Ieremia a consemnat următoarea afirmație despre Domnul:

“Domnul mi Se arată de departe: Te iubesc cu o iubire vecinică; deaceea îți păstrezi bunătatea Mea!”(Ieremia33:3)

Dumnezeii celorlalte națiuni nu aveau acest atribut. În adevăr, de ei trebuia să-ți fie frică, nu să-i iubești.

Apostolul Pavel a scris romanilor despre dragostea lui Dumnezeu. El a spus.

Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi (Romani 5:8).

Dumnezeu Tatăl și-a arătat dragostea Sa față de omenire prin a trimite pe Dumnezeu Fiul, Isus Hristos, în lume. Dragostea pe care o are Dumnezeu pentru rasa umană este total diferită de dragostea dumnezeilor celorlaltor națiuni. Niciunde nu-i găsim pe acești dumnezei să aibă aceasă caracteristică.

c. El Este Un Dumnezeu Milos

Scriptura ne învață că Dumnezeu are capacitatea să arate milă oamenilor. Un exemplu de felul acesta se găsește în Cartea lui Iona. Biblia spune.

Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau dela calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care se horărise să li-l facă, și nu l-a făcut (Iona 3:10).

Când oamenii din Ninive s-au pocăit de păcatul lor, Dumnezeu a avut milă de ei și nu a adus asupra lor distrugerea promisă. Deși acești oameni meritau pedeapsa lui Dumnezeu, pocăința lor l-a determinat pe Dumnezeu să le extindă mila Lui. Această însușire L-a caracterizat numai pe Dumnezeul Bibliei. Ceilalți așa numiți dumnezei nu erau miloși.

D. Dumnezeul Bibliei Se Deosebește De Idoli

De asemenea Biblia pune în contrast pe Dumnezeul cel viu cu idoli, care nici nu aud nici nu vorbesc. Când apostolul Pavel a scris bisericii din Tesalonic, a scos în evidență deosebirea dintre Dumnezeul cel viu și idoli cei morți. El a spus.

Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut, și cum dela idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat(1Tes 1:9).

Așadar Biblia Îl pune în contrast pe Dumnezeul cel viu care aude, vede, gândește, simte, și acționează ca o persoană, cu idoli care sînt lucruri, nu ființe personale.

Dumnezeul Scripturii este ascultat și servit pentru că noi Îl iubim. Aceasta este în contrast cu dumnezeii din lumea păgână care trebuiau ascultați și serviți de frică mai de grabă decât din dragostei. Isus Hristos revelează o atitudine părintească a Dumnezeului Bibliei. El a spus:

Deaceia și Eu vă spun: “Cereți, și vi se va da: căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce I-L cer!”(Luca 11:9-13)

Ce diferență între Dumnezeul Scripturii și dumnezeii celorlalte religii! Biblia spune credincioșilor să asculte de Dumnezeu din dragoste pentru El. Isus a spus ucenicilor Lui:

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele (Ioan 14:15).

Toate acestea demonstrează natura personală a Dumnezeului Bibliei. Încă o dată, această învățătură este complet în contrast cu zugerăvirea dumnezeilor din lumea antică. Numai Dumnezeul Scripturii are aceste însușiri. Aceasta este încă o caracteristică unică ce Îl pune pe Dumnezeu aparte de toți ceilalți așa numiți dumnezei.

Există Viață După Moarte

Un exemplu final de învățătură unică a Bibliei este dovada pe care o prezintă pentru viața de dincolo de mormînt. Cu toți sîntem puși în fața faptului că odată vom muri. Ce se întîmplă cu o persoană după moarte? Scriitorul Eclesiastului, ca noi toți, s-a întrebă ce se întîmplă cu oamenii cînd mor. El a scris:

Căci soarta omului și a dobitoacelor este aceeaș; aceeaș soartă au amîndoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeaș suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărînă, și toate se întorc în țărînă (Eclesiastul 3:19-20).

Cele mai multe religii încearcă să răspundă la întrebarea despre viața de dincolo de mormînt. Pentru unii, viața aceasta este totul iar alte religii învață că există o altă viață după aceasta. Există viață după moarte?

Studiind Cuvântul lui Dumnezeu, găsim că Biblia spune că moartea nu este sfârșitul existenței; este doar începutul veșniciei. Există speranța unei vieți veșnice pentru cei ce au murit “în Hristos.”

Există O Speranță Reală Pentru Cel Ce Moare

Din punct de vedere omenesc, nu știm ce se întâmplă unei persoane după ce moare. Îi îngropăm corpul în țărână.

Cineva odată a spus că, “ O persoană poate trăi patruzeci de zile fără mâncare, aproximativ trei zile fără apă, aproximativ opt minute fără aer . . . dar, doar o secundă fără speranță.”

Lucrurile care separă Biblia ce celelalte cărți religioase este că asigură o speranță realistă celor ce au murit.

Speranța Noastră Este Bazată Pe Învierea Lui Isus Hristos

Fundamentul acestei promisiuni este învierea trupească a lui Isus Hristos. Apostolul Petru, vorbind la cincizeci de zile după moartea lui Isus, a spus mulțimii următoarele în Ziua Cincizecimii.

Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstăgînit, și L-ați omorât prin mina celor fărădelege. Dar, Dumnezeu L-a înviat, deslegîndu-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea (Fapt. 2:22-24).

Mărturia unanimă a Noului Testament este că Isus a înviat din morți, și S-a arătat la mulți după învierea lui. Aceste persoane au fost martori oculari la învierea Lui.

Cei Morți În Hristos Au Speranță

Apostolul Pavel a scris bisericii din Tesalonic cu privire la starea celor ce au murit. El scoate în evidență faptul că este speranță pentru cei morți.

Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. (1Tes 4:13,14)

Apostolul Pavel spune că este normal să plîngem pentru cei ce au murit. Dar nu trebuie să plîngem ca cei necredincioși; pentru că noi avem speranță dincolo de mormînt.

Credincioșii Vor Primi Un Trup Nou

Biblia promite un trup nou celor ce și-au pus încrederea în Hristos. Pavel a scris Corintenilor.

Știm, în adevăr, că dacă se desface casa pămîntească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer dela Dumnezeu, o casă , care nu este făcută de mînă ci este veșnică (2Corinteni 5:1).

Acest trup nou va fi al nostru pentru totdeauna.

În alt loc, Pavel a spus Corintenilor că ei vor primi un trup nemuritor.

Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire (iCorinteni 15:53).

Aceasta este minunata promisiune pe care Domnul o face credincioșilor Lui.

Oamenii Se Pot Pregăti Pentru Moarte

Pentru că Biblia promite viață veșnică în prezența lui Dumnezeu pentru cei ce se încred în Hristos, există lucruri pe care oamenii le pot face să se pregătească pentru moarte. Primul pas este clar. Pregătirea pentru moarte și viața veșnică necesită credință în Isus Hristos ca Mântuitor.

Apoi credinciosul se poate pregăti pentru moarte realizând că Dumnezeu are un scop și un plan pentru viața lui. Psalmistul s-a încrezut în Dumnezeu că va fi cu el și prin experiențele vieții și prin cele a morții. În Psalmul 23, îl citim pe David spunînd cuvintele următoare:

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mîngîie (Psalmul 23:4).

Credinciosului, în ultimă instanță, nu îi este frică de moarte pentru că Domnul este acolo cu el.

În concluzie Învățăturile Scripturii Sînt Diferite De Învățăturile Altor Religii

Credința într-un Dumnezeu, ideea despre Dumnezeu ca un părinte personal și iubitor, și o adevărată speranță după moarte sînt trei din multele crezuri unice găsite în Scriptură. Biblia, atît în Noul cît și în Vechiul Testament, conține învățături care sînt unice și minunate în comparație cu cele mai bune învățături oferite în oricare alte religii sau scrieri nereligioase.

Cum putem explica aceste învățături? Cu siguranță, ele nu au venit din crezul comun al aceluși timp. Cea mai bună explicație este cea pe care o dă Scriptura însăși; Biblia este Cuvîntul scris al lui Dumnezeu pentru omenire.

Așadar, aceste învățături despre Dumnezeu, separă Biblia de toate celelalte cărți. Învățăturile unice ale Bibliei sînt într-adevăr o adevărată minune.

Rezumat La Argumentul 8: Minunea Învățăturilor Unice Ale Bibliei

Un aspect al Bibliei care o separă de toate celelalte cărți religioase este învățăturile ei unice. Învățăturile Scripturii nu pot fi explicate ca un produs al mediului religios al autorilor ei, întrucît multe din învățăturile ei au fost contrare credințelor religioase din acel timp. Cînd învățăturile Scripturii sînt comparate cu alte religii antice, ele sînt găsite a fi complet diferite, neavînd asemănare sau egal.

Aceasta include învățătura că există numai un Dumnezeu; că acest Dumnezeu este personal și iubitor; și că acest Dumnezeu plin de dragoste a dat dovezi obiective ale vieții de după moarte.

Aceste învățături ale Scripturii nu sînt bazate pe iluzii sau pe o imagine mitologică despre Dumnezeu. Dimpotrivă, ele sînt bazate pe adevăr. Există un Dumnezeu plin de dragoste și El are un plan pentru rasa umană. Acelaș Dumnezeu ne-a asigurat dovezi mai multe de cît este necesar pentru a crede în El. Aceste învățături unice ale Scripturii sînt încă o trăsătură a Bibliei care o fac distinctă de toate celelalte literaturi religioase.

Argumentul 9
Minunea Personajului
Principal Al Bibliei
Isus Hristos

“Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.”(Ioan 7:46)

Argumentul 9

**Minunea Personajului
Principal Al Bibliei: Isus Hristos**

Al nouălea argument pentru a crede în Biblie privește persoana și lucrarea personajului ei principal, Isus Hristos. Dacă examinăm viața și învățăturile lui Isus, observăm că El face parte dintr-o categorie aparte. Putem face următoarele afirmații:

**Isus Face Parte Dintr-o Categorie Diferită De
Fondatorii Altor Religii Ale Lumii**

De-a lungul istoriei mulți conducători religioși au apărut pe scenă și au atras mase largi de oameni – Buda, cu învățăturile lui despre cum să faci față la situații de suferință, a câștigat milioane de aderenți. Confucius, cu percepțiile lui despre cum ar trebui să se înțeleagă între ei membrii unei societăți, la fel își numără urmașii cu milioanele. La fel poate fi spus despre Mohamed și religia Islamului. Dar, Isus a demonstrat că face parte dintr-o clasă diferită de aceștia, și de toți ceilalți fondatori ale marilor religii ale lumii.

**1. Persoana Lui Isus Hristos Este Subiectul:
Nu Învățăturile Lui**

Mai multe lucruri îl deosebesc pe Isus. Primul este că El s-a făcut pe *El Însuși* subiectul principal în timp ce alți lideri au făcut din *învățătura lor* subiectul principal. Centrul religiilor: Budismul, Islamul, Confucianismul, etc sînt învățăturile lor. Ce sînt accentuate în aceste religii sînt diferitele lucruri pe care acești fondatori le-au învățat; nu așa de mult cine au fost ei. Așadar, învățătorii sînt pe locul doi, după învățătura lor.

În creștinătate însă, opusul este adevărat. Cel mai important fapt nu este așa de mult ce Isus a învățat, ci cine El a pretins a fi. Aceasta este una dintre diferențele majore dintre Isus și fondatorii celorlalte religii – El s-a făcut pe El centrul credinței.

Isus Confirmă Însuși Că El Este Fiul Lui Dumnezeu

Afirmația că El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, este una pe care Isus a acceptat-o. Citim următoarea relatare:

Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebat pe ucenicii Săi: “Cine zic oamenii că sînt Eu, Fiul omului?” (Matei 16:13).

Isus a vrut să știe ce se spunea despre El între oameni. Cine credeau oamenii că era El? Ucenicii au răspuns în felul acesta.

Ei au răspuns: “Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul din proroci.”(Matei 16:14)

Oamenii din acel timp au avut mai multe păreri despre identitatea lui Isus. Se pare că nu toți erau de aceeași părere.

După aceea, Isus a personalizat întrebarea. Citim care a fost următoarea întrebare a lui Isus:

“Dar voi”, le-a zis El, “cine ziceți că sînt?” (Matei 16:15).

Domnul a vrut să știe ce credeau ucenicii Lui despre El. Cine era El pentru ei? Citim răspunsul lor:

Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (Matei 16: 16)

Petru, vorbind din partea grupului, a spus că ei credeau că Isus era Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Observă răspunsul lui Isus la mărturisirea lui Petru:

Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: “Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sîngele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri (Matei 16:17).

Descoperim că Isus a acceptat declarația lui Petru despre El. El a fost întradevăr, Mesia, Fiul Dumnezeului cel Viu. Așadar, Isus a crezut despre Sine că este Cel Promis.

Isus a pus această întrebare ca să obțină un răspuns, ori în favoarea Lui ori împotriva Lui. El a vrut ca oamenii să spună clar ce cred despre El. A fost El un mare profet sau un mare învățător? Ori a fost mai mult de atât, și anume, Hristosul, Fiul lui Dumnezeu?

Destinul Veșnic Depinde

De Ceea Ce Credem Despre Isus

Identitatea lui Isus nu este doar o chestiune simplă. Isus a spus că destinul etern este determinat de felul în care tratăm ceea ce a spus El. Isus a spus liderilor religioși din vremea Lui următoarele:

“De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci ,dacă nu credeți că Eu sînt, veți muri în păcatele voastre”(Ioan 8:24).

Nu-i vedem pe conducătorii celorlalte religii din lume vreodată să facă astfel de afirmații. În adevăr, ei nu s-au considerat niciodată ca fiind subiectul principal al credinței.

Cînd conducătorii religioși evrei au adus pe Isus la Pilat din Pont, acuzația lor împotriva Lui a fost următoarea:

“După Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu”(Ioan 9:7).

Așadar, contrar fondatorilor tuturor celorlalte religii majore, ceea ce contează cu adevărat, este identitatea lui Isus Hristos, nu învățăturile Lui.

2. Isus A Dovedit Ceea Ce A Afirmat Prin Minunile Ce Le-a Făcut

Un alt aspect care Îl separă pe Isus de toți ceilalți conducători religioși este că El a demonstrat că are dreptul să facă astfel de afirmații. Chiar dacă ceilalți conducători religioși au făcut mari afirmații, nu au prezentat nici o dovadă care să autentifice afirmațiile lor. Pe de altă parte, Isus a confirmat afirmațiile Lui cu dovezi palpabile.

Minunea vindecării unui om paralizat ilustrează chiar acest lucru. Când acest om a fost adus la Isus, El i-a spus:

”Fiule, păcatele îți sînt iertate!”(Marcu 2:5).

Această afirmație de a ierta păcatele i-a deranjat pe conducătorii religioși. Evanghelistul Marcu consemnează următorul răspuns:

Unii din cărturari, care erau de față, se gîndeau în inimile lor: “Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decît numai Dumnezeu?”(Marcu 2:6,7).

Ei au spus că numai Dumnezeu poate ierta păcate.

Numai Dumnezeu Poate Ierta Păcate

Ei erau absolut corecți în afirmația lor că numai Dumnezeu poate ierta păcate. Profetul Isaia ni-l prezintă pe Dumnezeu, spunînd:

Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.(Isaia 43:25).

Dar făcînd afirmația de a ierta păcate este ceva ce nu poate fi verificat public. Cum ar fi putut cunoaște cineva că Isus avea această autoritate? Cunoscînd situația, Isus le-a răspuns:

Îndată, Isus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gîndeau astfel în ei, și le-a zis: “Pentru ce aveți astfel de gînduri în inimile voastre? Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: “Păcatele îți sînt iertate”, ori a zice: “Scoală-te, ridică-ți patul, și umblă?” Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pămînt să ierte păcatele, Ție îți poruncesc”, a zis El slăbănogului, “scoală-te, ridică-ți patul, și du-te acasă.” Și îndată, slăbănogul s-a sculat,

și-a ridicat patul, și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți, și slăveau pe Dumnezeu, și ziceau: “Niciodată n-am văzut așa ceva!”(Marcu 2:8-12)

Observăm ce a făcut Isus în acea situație. El a întrebat, “Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: ‘Păcatele îți sînt iertate’ ori a zice ‘Scoală-te, ridică-ți patul, și umblă?’ Este mult mai ușor să spui, “Păcatele îți sînt iertate” pentru că în acel moment nimeni nu poate ști dacă au fost iertate sau nu. Iertarea păcatelor nu este însoțită de nici un semn observabil.

Toți Vor Cunoaște Că Isus Hristos

Are Autoritate

Dar, dacă cineva zice omului paralizat, “Scoală-te, ridică-ți patul, și umblă”, imediat va deveni aparent fiecăruia dacă acea persoană are sau nu supranaturala putere de a vindeca. În acel moment cînd Isus l-a vindecat pe omul paralizat, El a arătat conducătorilor religioși că El are autoritatea lui Dumnezeu –pentru că această minune s-a petrecut în timp ce toți o vedeau cu ochii lor. Așadar, Isus a demonstrat autoritatea Lui în domeniul în care ei puteau observa. A ilustrat faptul că El are și puterea supranaturală să ierte păcate în domeniul pe care noi nu îl percepem – cel invizibil.

Așadar, Isus Hristos nu numai că a făcut afirmații despre Sine însuși; El a întărit ceea ce a spus cu minuni care au putut fi văzute, care au mărturisit despre puterea și autoritatea Lui.

3. *Profețiile Împlinite Îl Deosebesc Pe Isus*

De Ceilalți Conducători Religioși

Alt lucru care îl deosebește pe Isus de alți fondatori ai marilor religii este că venirea Lui în lume a fost prezisă de profeții Vechiului Testament. Aceste preziceri au fost scrise cu sute de ani înainte ca El să se fi născut. Profeții au prezis locul nașterii Lui (Betleem), spița de neam din care avea să se nască (a lui David), și timpul venirii Lui (înaintea dărîmării Ierusalimului). Isus a împlinit literal aceste profeții precum și multe altele.

Trebuie să adaugăm la acestea faptul că însuși Isus a profetizat despre ce avea să se întîmple în viitor. Fiecare din aceste profeții și toate au fost împlinite întocmai. Nimeni altul nu poate face astfel de afirmații ca El.

4. Isus Hristos A Înviat Din Morți

Un aspect deosebit de important, care îl deosebește pe Isus de toți ceilalți, este că El a biruit ultimul dușman pe care fiecare îl întâlnește – moartea. Prin faptul că a înviat din morți, Isus ne-a dat un răspuns clar la întrebarea, “Ce se va întâmpla cu noi când murim?” Nici un alt personaj religios nu a înviat din morți ca dovadă de a fi ceea ce pretindea că este în afară de Isus Hristos.

În plus, învierea în trup a lui Isus Hristos poate fi *verificată* de cele mai riguroase metode istorice. În timp ce multe alte tradiții religioase au o idee despre învierea spiritului (o netestabilă hipnoză), numai Noul Testament proclamă o înviere a trupului care trece cu succes toate probele istorice de verificare. Aceasta asigură credinciosului o mare speranță cu privire la viața de dincolo de mormânt.

Deci, învierea lui Isus Hristos îl deosebește de toți ceilalți conducători religioși, din trecut sau prezent, pentru că El a biruit pe cel mai mare dușman cu care toți ne întâlnim – moartea.

În concluzie, Isus este diferit de fondatorii altor religii în cel puțin patru feluri:

1. El s-a făcut pe Sine însuși subiectul principal, nu învățăturile Lui.
2. El a dovedit afirmațiile făcute prin minuni vizibile.
3. El a împlinit profeții făcute despre viața și misiunea Lui. Aceste profeții au fost făcute cu sute de ani înainte ca El să se fi născut.
4. El a biruit moartea pentru a dovedi că este unic, și anume Fiul lui Dumnezeu.

Aceste patru lucruri îl deosebesc pe Isus de oricare alt conducător religios din trecut sau prezent.

El Este Unic

Carnegie Simpson are o potrivită concluzie despre unicitatea lui Isus. El a scris următoarele:

Din instinct nu-l putem pune în aceeași categorie cu ceilalți. Când cineva citește numele Lui de pe o listă care începe cu Confucius și se încheie cu Goethe simțim că este o insultă nu atât împotriva ortodoxiei cât împotriva decenței. Isus nu este doar unul din grupul celor mari din lume. Vorbește dacă vrei despre Alexandru cel Mare și Carol cel Mare și Napoleon cel Mare . . .dar Isus este diferit. El nu este cel Mare; El este Unic. El este simplu Isus. Nimic nu s-ar putea adăuga la aceasta . . .El este dincolo de analizele noastre. El trece dincolo de tiparele naturii noastre umane. El . . . înfioară duhul nostru (Citat de John Stott, *Basic Christianity*, Downers Grove, Ill: Inter-Varsity Press, 1971, p. 36).

Trăsăturile inegalabile ale lui Isus Hristos sânt o adevărată minune a Bibliei.

Rezumat La Argumentul 9: Minunea Personajului Principal Al Bibliei – Isus Hristos

În timp ce conducătorii altor religii au făcut din învățătura lor tema principală, Isus Hristos a fost diferit. În adevăr, Isus a pus accent pe identitatea Lui. Nu numai că El a afirmat că este Dumnezeu Fiul, Isus S-a așteptat ca oamenii să răspundă acestei afirmații. A fost El cine a pretins că este sau nu? Isus a mai spus că destinul etern al fiecărei persoane va fi determinat de modul în care îl va trata pe El. Nici un alt conducător al vreunei religii din lume nu a făcut astfel de afirmații.

Scriptura consemnează nu numai că Isus a făcut afirmații uluitoare despre Sine, ci și că El a întărit aceste afirmații prin a face minuni în timpul misiunii Sale pe pământ.

În plus, Isus a și împlinit profeții făcute despre Sine cu sute de ani înainte ca El să se fi născut. Mai mult de atât, Isus Însuși a profețit despre viitor, profeții care s-au împlinit în toate amănuntele.

Ultima dovadă că ce a spus El e adevărat este faptul că El a înviat din morți.

În concluzie, Isus Hristos, personajul principal al Scripturii, esta cu adevărat unic. El a spus lucruri pe care nimeni altul nu le-a spus și a făcut lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut. Nu există nimeni altul cu care să-L comparăm pe Isus – El face parte dintr-o categorie aparte.

Argumentul 10

Minunea Mesajului Bibliei De A Schimba Vieți

Argumentul 10

Minunea Mesajului Bibliei De A Schimba Vieți

Spre deosebire de celelalte religii și cărți religioase, credința la care ne cheamă Biblia este întărită prin dovezi; dovezi care pot fi testate. Într-adevăr, Biblia este singura carte sfântă în lume care prezintă dovezi suficiente pentru a-i crede afirmațiile. Aceasta este concluzia la care ajungem după ce-i examinăm dovezile. Nici o altă religie nu are nimic ca ceea ce găsim în Biblie.

Ajungem acum la ultimul din cele zece argumente pentru a crede Biblia. Acest motiv particular dă o notă personală dovezilor la care am privit pînă acum. Dacă Biblia este într-adevăr Cuvîntul lui Dumnezeu, ar trebui ca aceasta să se demonstreze prin puterea de a transforma viețile oamenilor care-i cred promisiunile. Vom descoperi că mesajul Scripturii schimbă într-adevăr viețile oamenilor. Putem face mai multe observații:

Mesajul Scripturii Răspunde Celor Mai Importante Întrebări Ce Le Avem

Biblia afirmă că mesajul ei poate umple golul sufletesc pe care îl avem fiecare. Isus a făcut următoarea invitație celor ce au nevoie de ajutor spiritual.

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă (Matei 11:28).

Isus a promis odihnă pentru sufletul obosit. Odată ce ne-am pus încrederea în El, călătoria noastră spirituală, căutarea noastră după adevăr se va sfîrși. Cu adevărat, vom găsi acea odihnă pe care am căutat-o.

Așadar, Scriptura ne invită să credem și să verificăm pentru a ne convinge. Psalmistul a scris:

Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! (Psalmul 34:8).

Domnul ne-a cerut ca să experimentăm personal dragostea și iertarea Lui. Această invitație încă se face tuturor celor ce doresc să cunoască “adevărul.” Trebuie să venim la El prin credință și să-I punem afirmațiile la încercare.

Putem Deveni O Făptură Nouă Prin Hristos

Cînd o persoană crede în Isus ca Salvatorul ei, concepția ei despre viață primește o perspectivă nouă – această persoană devine o nouă “făptură”, o nouă creație. Pavel a scris:

Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. (2Corinteni 5:17).

Viața noastră spirituală începe în momentul în care ne încredem în Hristos. Biblia mai vorbește despre aceasta ca fiind o “naștere din nou” sau “născut de sus”. Isus a spus.

“Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Din cuvintele lui Isus vedem că, renașterea spirituală este absolut necesară. Trebuie să fim “născuți din nou.”

Credința în Hristos Răspunde La Trei

Întrebări De Bază Despre Viață

Viața are însemnătate cu totul diferită cînd cineva devine creștin. Dacă credința creștină este adevărată, atunci ea dă răspuns umanității la trei întrebări de bază despre viață, “Cine sînt?, De ce sînt aici?, și, Ce se întîmplă cu mine cînd mor?”

1. Acum Avem O Identitate: Știm Cine Sîntem

Isus Hristos a rezolvat problema identității noastre. Nu mai avem nevoie să speculăm încercînd să aflăm cine sîntem. În adevăr, acum înțelegem că am fost creați după “chipul”, imaginea unui Dumnezeu personal și atotputernic; nu sîntem un accident

oarecare evolutional. Citim în Cartea Genesei despre creerea primilor oameni, Adam și Eva:

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut (Geneza 1:27).

“După chipul lui Dumnezeu” înseamnă că avem anumite lucruri în comun cu El. Ele includ capacitatea de a gândi, de a iubi, și a comunica. Avem posibilitatea să-L cunoaștem pe Dumnezeul cel adevărat pentru că El ne-a dat aceste capacități. Știm acum că ființa umană este deosebită și că Dumnezeu ne consideră ca fiind speciali. Aceasta ne dă o explicație exactă a cine sîntem.

2. Acum Avem Un Scop: Știm De Ce Sîntem Aici

Odată ce ne recunoaștem identitatea, vom descoperi adevăratul scop al vieții. În loc de a trăi viața fără o adevărată însemnătate, acum cunoaștem motivul pentru care am fost creați. Am fost creați să-L iubim pe Dumnezeu și să fim în prezența Lui pentru totdeauna. Isus Hristos ne-a dat răspunsul despre scopul nostru aici pe pămînt. Nu numai că știm cine sîntem, ci cunoaștem și *de ce* sîntem aici.

Așadar, ca ucenici ai Lui, ar trebui să spunem și altora vestea bună despre Isus. De fapt, însuși Isus ne-a poruncit să facem aceasta. El a spus următoarele:

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului. Amin (Matei 28:19,20).

Isus ne-a dat un scop pentru a trăi. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l spunem lumii.

3. Există Un Destin Care Ne Așteaptă:

Știm Unde Mergem

Trebuie să notăm că, Isus ne dă răspuns și cu privire la viitorul, destinul nostru. Acum înțelegem că viața aceasta nu este doar ce vedem, și că nu se sfîrșește aici. Am fost creați pentru veșnicie, și credința în Isus ne permite să trăim veșnicia în prezența lui Dumnezeu.

Așadar gândul morții nu ne terorizează, pentru că știm că există un loc mai bun după viața aceasta. Credința în Isus ne dă un destin, o speranță spre care putem privi. Isus a spus:

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi (Ioan 14:19).

După ce se termină viața aceasta cei care au crezut în Isus vor trăi din nou.

Apostolul Ioan în prima lui epistolă a scris despre viața de dincolo de moarte.

Prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este (1 Ioan 3:2).

După moarte vom primi un trup nou. Acest trup va fi ca al lui Isus după înviere. Printre alte lucruri, aceasta înseamnă că noul nostru trup niciodată nu se va îmbolnăvi, nu va obosi, și nu va îmbătrîni. Avem o speranță extraordinară în Isus Hristos.

După cum vedem, a fi creștin face o mare diferență. Acum avem un scop, o identitate și un destin.

Există Consecințe Pentru Respingerea Lui Isus Hristos

Mai există ceva ce trebuie menționat. Mulți au impresia că Isus a vorbit numai de dragostea lui Dumnezeu și niciodată nu a vorbit despre judecată. Trebuie însă subliniat că, mesajul Lui a inclus avertizări pentru cei ce L-au respins pe El și mesajul Lui. Acei care l-au respins pe Isus vor trăi veșnicia separați de Dumnezeu.

Cele mai aspre cuvinte de judecată care sînt scrise în Biblie, de fapt, vin din gura lui Isus. Vorbind despre ipocrizia conducătorilor religioși El a spus următoarele:

Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre (Matei 23:13).

Observați că Isus a spus că acești oameni *nu* vor merge în cer.

Isus a mai avut cuvinte aspre și împotriva conducătorilor religioși care doar pretindeau că-L cunosc pe Dumnezeu:

Șerpi, pui de năpîrci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? (Matei 23:33).

Încă odată, vedem că cerul este numai pentru cei credincioși; nu toți vor ajunge în prezența lui Dumnezeu.

Cine Va Merge În Iad?

Isus a spus că cei ce nu vor crede în El, vor suferi pedeapsă veșnică. Citim următoarele:

Dar el a continuat, “Voi sînteți de jos”, le-a zis El; “Eu sînt de sus: voi sînteți din lumea aceasta, Eu nu sînt din lumea aceasta. De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sînt, veți muri în păcatele voastre”(Ioan 8:23,24).

Cei ce nu cred în El vor muri în starea lor de păcat. Cu alte cuvinte, nu vor beneficia de iertarea lui Dumnezeu și deci nu li se va permite să intre în împărăția cerurilor.

Din aceste afirmații vedem că Isus a vorbit despre pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei ce nu-L acceptă ca Salvator. El a spus că există un loc de pedeapsă unde necredincioșii vor fi separați de Dumnezeu pentru totdeauna. Nu tot așa se va întâmpla cu cei ce cred. Ei vor fi pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu și se vor bucura de binecuvîntări nesfîrșite. Așadar, fiecare ființă umană care a trăit vreodată, va trăi veșnic în unul din cele două locuri: rai sau iad.

A Schimbat El Viața Ta?

Vestea bună este că Domnul a pregătit o cale prin care oamenii să poată scăpa de pedeapsa iadului. În plus, El oferă credincioșilor o viață plină de bucurie chiar aici. De fapt, în ultimele două mii de ani, milioane de oameni au fost transformați prin mesajul Scripturii și prin întâlnirea personală cu Isus Hristos, Mântuitorul.

Deși nu este creștin, psihiatrul J. T. Fisher explică aceasta în felul următor.

Dacă ar fi să aduni toate articolele de specialitate scrise vreodată de cei mai capabili psihologi și psihiatri despre subiectul igienei mentale – dacă le-ai combina și le-ai selecta îndepărtînd toate excesele de exprimare. . . și dacă ai avea aceste picături neamestecate de cunoștințe științifice exprimate concis de cel mai capabil dintre poeții care trăiesc, ai avea o neîndemînică și incompletă expresie a Predicii de pe Munte. Și ar suferi nespus prin comparație. Pentru aproape două mii de ani lumea Creștină a ținut în mîină răspunsul complet la frămîntările și nerodnicile dorințe arzătoare. Aici . . . se află planul pentru succesul vieții umane cu optimism, sănătate mintală, și satisfacție. (J. T. Fisher and L. S. Hawley, *A Few Buttons Missing*. Philadelphia, Lippincott, 1951, p. 273).

Biblia a demonstrat de nenumărate ori că mesajul ei schimbă viețile oamenilor. Întrebarea este, “A schimbat el viața ta?”

Rezumatul La Argumentul 10: Minunea Mesajului Bibliei De A Schimba Vieți

Dumnezeu ne-a dat dovezi suficiente, atît pentru a crede Biblia cît și pentru a crede că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Realitatea susține diferitele afirmații pe care le face Scriptura.

Totuși, mai este un lucru care trebuie scos în evidență. Credința creștină nu numai că este adevărată, ea lucrează! Mesajul lui Isus Hristos încă schimbă vieți.

Deși convertirea creștină în ea însăși nu face creștinătatea adevărată, cînd este luată împreună cu alte dovezi obiective, este un argument puternic pentru adevărul credinței creștine. Într-adevăr, milioane de oameni pot mărturisi faptul că viețile lor au fost schimbate printr-o relație personală cu Dumnezeu prin Isus Hristos.

Lucrul minunat ce trebuie subliniat este că viețile schimbate ale credincioșilor sînt bazate pe adevăr; sînt bazate pe faptul că Dumnezeu există și că El s-a descoperit umanității prin Isus Hristos.

Rezumat Și Concluzii

Biblia este diferită de toate celelalte cărți. De fapt, există cel puțin zece feluri concrete în care ea este specială. Ele sînt după cum urmează:

1. Biblia Prezintă O Credință Inteligentă

Biblia nu este doar o carte de istorie care să fie studiată doar pentru învățăturile ei, sau admirată pentru înțelepciunea ei. În secolul douăzeci și unu oameni educați pot investiga Biblia în detaliu și să creadă în mesajul ei fără a-și compromite integritatea intelectuală.

2. Biblia Are Un Plan Unic

Biblia conține 66 de cărți care au fost scrise de-a lungul unei perioade de 1500 de ani de 40 de autori diferiți din diferite clase sociale, în diferite limbi, pe continente diferite, tratând subiecte diferite. Cu toate acestea, mesajul Bibliei are o unitate care este vizibilă de la început până la sfârșit. Motivul pentru această unitate minunată, acest plan unic, este că Autorul Suprem al cărților Bibliei este Dumnezeu, Duhul Sfânt.

3. Supraviețuirea Scripturii Este O Minune

Biblia a supraviețuit, nemodificată, de-a lungul istoriei. Textul Bibliei, în ambele testamente, a fost transmis într-o formă corectă așa încât putem fi siguri că astăzi citim ce a fost scris în original. În plus, Biblia a supraviețuit și multor atentate ale oamenilor de a o distruge. În adevăr, ea a supraviețuit timpului, persecuțiilor și criticismului.

4. Exactitatea Istorică A Bibliei Este Uimitoare

Biblia descrie modul în care Dumnezeu a lucrat în istorie. Deși compusă de la 2000 la 4000 de ani în urmă, Biblia a demonstrat ea însăși a fi corectă din punct de vedere istoric cu privire la popoare, locuri și evenimente pe care le consemnează. Așa că, ne dă toate motivele să-i credem mesajul.

5. Biblia Vorbește Cu Exactitate În Problemele De Știință

Cînd are de-a face cu domeniul științei, Biblia este corectă și cumpătată. Aceasta este în contrast direct cu alte lucrări antice care au avut idei pline de fantezie despre natură și univers. O interpretare corectă a descoperirilor științifice și a învățăturilor Scripturii adevărate că cele două nu sînt în conflict.

6. Biblia Prezice Viitorul Cu Corectitudine

Paginile Scripturii conțin sute de preziceri, profeții, despre viitor; preziceri care s-au împlinit! Nici o altă carte, antică sau modernă, nu o egalează la acest aspect. Aceste profeții demonstrează că Dumnezeu există, și că El controlează istoria.

7. Biblia Este Onestă În Descrierea Personajelor Ei

Biblia este onestă chiar când este vorba de păcatele personajelor ei. Nu are nici o tendință de a prezenta personajele ei diferit de cum sînt. Aceasta este în contrast cu cele mai multe lucrări antice care încearcă să pună personajele lor în cea mai bună lumină. Dar, deși personajele Scripturii sînt prezentate a fi ființe umane păcătoase, Isus este diferit. Dușmanii Lui, la fel ca și prietenii Lui, au mărturisit că personajul principal al Bibliei, Isus Hristos, este fără păcat.

8. Învățăturile Bibliei Sînt Unice

Învățăturile Scripturii sînt unice. Credința superstițioasă a lumii păgîne din jurul Israelului nu a influențat Scriptura. Aceste învățături unice includ credința într-un singur Dumnezeu care este un Dumnezeu personal. Mai mult, Biblia dă o speranță adevărată pentru viața de după moarte. Aceste învățături sînt unice doar Bibliei.

9. Personajul Principal, Isus Hristos,

Nu Are Asemănare

Isus, caracterul principal al Scripturii, este diferit de oricare conducător religios care a existat vreodată. O investigație a vieții Lui și a ceea ce a făcut El, îl arată a fi cine a spus că este – Fiul lui Dumnezeu. În adevăr, nimeni nu a spus niciodată lucrurile pe care le-a spus Isus și nu a făcut lucrurile pe care le-a făcut Isus.

10. Mesajul Scripturii Încă Schimbă Vieți

Pentru ultimele două mii de ani, mesajul Bibliei a transformat viețile la nenumărate milioane de oameni. Vestea bună este că acel mesaj al dragostei și iertării lui Dumnezeu prin Isus Hristos, schimbă vieți și astăzi. Însăși aceste vieți schimbate este dovada că mesajul Scripturii este adevărat.

Așadar, afirmația că Biblia este o carte credibilă, merită o considerare serioasă. Orice căutător sincer de adevăr ar trebui să caute în această carte răspunsurile la marile întrebări ale vieții.

Autoritatea Lui Isus Hristos Demonstrează Adevărul Scripturii

Cînd este vorba de a decide dacă Biblia este sau nu cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu, ne putem baza pe autoritatea lui Isus Hristos. Ajungem la această concluzie prin următorii pași logici.

Pasul 1: După cum am observat, Noul Testament poate fi crezut. Textul lui a fost transmis corect și referințele istorice coincid cu ce cunoaștem despre aceste evenimente istorice. Așadar, Noul Testament ne dă informații corecte de la martori oculari despre viața lui Isus Hristos.

Pasul 2: În acest document istoric, Isus Hristos este prezentat ca făcînd afirmații certe despre Sine Însuși. El a afirmat că este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Calea, Adevărul și Viața, singura cale prin care oricine se poate apropia de Dumnezeu.

Pasul 3: Isus Hristos a demonstrat că El a avut dreptul să facă astfel de afirmații prin faptul că a împlinit profeții despre Mesia. El a făcut minuni, arătînd că El a avut putere asupra naturii. Cea mai importantă minune dintre toate a fost învierea Lui din morți (Ioan 2:19-21). Învierea Lui confirmă afirmația Deității Lui.

Pasul 4: Pentru că Isus este Mesia, Dumnezeul întrupat, El are ultimul cuvînt în toate situațiile. El a avut autoritatea divină să autentifice toată Scriptura sau numai o parte din ea. Cu toate acestea, El a afirmat că, toată Scriptura, orice parte a ei este Cuvîntul Divin al lui Dumnezeu. Așadar, ajungem la concluzia că Biblia, atât Vechiul cât și Noul Testament, este Cuvîntul lui Dumnezeu.

La Ce Concluzii Ajungem Despre Biblie?

Dumnezeu ne-a dat mai multe argumente pentru a crede Biblia – Cuvîntul Lui scris pentru umanitate. Biblia prezintă o credință inteligentă, are un plan unic, a supraviețuit miraculos, are o acuratețe istorică uimitoare, vorbește corect în domeniul științei, prezice viitorul cu precizie, dă o imagine corectă despre personajele ei, învățăturile ei sînt unice, personajul ei principal, Isus Hristos nu are asemănare, și cel mai important, conține mesajul care încă schimbă vieți.

În consecință, oricine poate citi și studia Biblia cu certitudine absolută, pentru că ea însăși dovedește a fi exact ceea ce pretinde că este; Cuvîntul Dumnezeului cel viu.

O Ultimă Întrebare: Crezi Și Tu În El?

Pentru că Dumnezeuul Bibliei ne-a dat dovezi suficiente să credem în El, trebuie să îi punem cititorului o ultimă întrebare: Te-ai încrezut în Isus, crezi tu în Isus? Este El Salvatorul tău?

Dacă nu crezi, Isus Hristos așteaptă să te hotărăști pentru El. Dacă ai vrea să devii Creștin chiar acum, atunci roagă-te o simplă rugăciune ca aceasta:

Doamne Isuse, eu știu că sînt un păcătos. Îți mulțumesc că ai murit pentru mine. Chiar acum, mă încred în tine ca Mântuitor și Domn. Îți mulțumesc, Doamne pentru că m-ai mântuit. Mă rog în numele lui Isus, Amin.

Dacă te-ai rugat această rugăciune, atunci spune cuiva despre această decizie. Găsește și o biserică la care să mergi, o biserică în care se predică, se învață și se crede în Biblie. Domnul să te binecuvinteze ca să-L urmezi.

Despre Autor

Don Stewart a graduat la Universitatea Biola, la Seminarul Teologic Talbot (cu titlu de onoare), și la Institutul Internațional de Teologie și Drept din Strasbourg, Franța.

Don este autorul a multor cărți “best-selling” și un autor care a câștigat premii fiind autor și co-autor a mai mult de patruzeci de cărți. Acestea includ *Răspunsuri la Întrebări Dificile*, cu Josh McDowell, și a cărții care a câștigat premiul *Ghidul Familiei de Cunoștințe Creștine: Biblia*. Cărțile lui au fost traduse în mai mult de treizeci de limbi și au fost vîndute într-un număr de mai mult de un million de copii.

Don călătorește pretutindeni în lume proclamînd și apărînd istorica credință Creștină.

În prezent Don găzduiește împreună cu Pastorul Chuck Smith, programul național zilnic de întrebări la radio, “Pastors Perspective,”(Perspectiva Pastorilor) unde răspunde la întrebări despre Biblie și despre credința Creștină.

De asemenea Don găzduiește “His Channel Live”, Marți și Joi seara la ora 7:00 Ora Pacificului (California) (www.hischannel.com). Canalul Lui este cel mai mult privit program de televiziune Creștin de pe internet avînd vizionari în peste 170 de țări.

Don mai este și Profesor Asociat de Limbi Biblice la Seminarul Evanghelic Veritas din Murrieta, California (<http://veritasseminary.com/edu>).

El locuiește în sudul Californiei cu soția lui Kim și fetele lui Gabrielle și Kelsey

Informații De Comandă

Vrei să mai comanzi și alte copii ale acestei cărți

În limba engleză le poți prin: www.hischannel.com